

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Видає Український Народний Союз

— SVOBODA —

Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА \$1.00

РАЗ НА ТИЖДЕНЬ

ONCE A WEEK

PRICE \$1.00

РІК CVIII

П'ЯТНИЦЯ, 1 ЧЕРВНЯ 2001

ЧИСЛО 22

VOL. CVIII

FRIDAY, JUNE 1, 2001

No. 22

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Збори в Купер Юніоні: доля вулиці Т. Шевченка

НЬЮ-ЙОРК. – В попередньому числі „Свободи“ ми надали слово представникам комітету „За збереження вулиці Тараса Шевченка в Нью-Йорку“, які в кінці розмови закликали громаду масово зібратися на збори в Купер Юніон 29 травня. Ці збори відбулися і перевищили усі сподівання: Грейт Гол зібрав близько тисячі осіб, членів української громади міста і околиць, мешканців і підприємців району. Всіх їх боляче заторкували пляни Купер Юніону радикальним чином перебудувати саме ту частину міста, яка завдяки соборові св. Юра, Українській академічній школі і назві „Taras Shevchenko Place“ стала символом стабільної присутності українства у „столиці світу“.

Кожен, хто був присутній у цій вилюдненій залі 29 травня, не міг не відчувати гордості за здатність американських українців, в тому числі з „четвертої хвилі“, об'єднатися, виступити рішуче, говорити одним голосом. Не могло не вражати, наприклад, що перед будинком група членок неовстановленого 127 Відділу СУА і Літературно-мистецького клубу „Маяна“ прийшли до будинку Купер Юніону в національних костюмах, з відповідними транспарантами і заспівали українських пісень.

Глибоке вдовolenня залишили по собі добре аргументовані, емоційно сильні, хоч і короткі виступи, зокрема Сергія Гошовського, Андрія Ластовецького, Анни Саварин, Гані Кріль, Ярослава Куровицького та багатьох інших. Виступили також давній мешканець ділянки Баб Джоїс, Дейвід Баркін, і навіть студент Купер Юніону, якого вразило у тому перебудовному пляні його гола бізнесовість, меркантильність, відсутність вищих, гуманніших інтересів. І ще одне варто підкреслити: неукраїнці своїми виступами показали чудову обізнаність щодо значення для нас імені Шевченка.

Таким чином, представники Купер Юніону,

(Закінчення на стор. 3)

Представник Купер-Юніону, дизайнер з фірми „Вашінгтон Сквер Партнерс“ Пол Тревіс представляє проєкт перебудови ділянки.

Анатолій Кінах – новий прем'єр України

КИЇВ. – 29 травня Верховна Рада України дала згоду на призначення Анатолія Кінаха на посаду прем'єр-міністра України. За таке рішення проголосувало 239 депутатів з 279 зареєстрованих у залі, проти – 2, утримались – 12, не голосували – 26. Не брали участі у голосуванні фракції КПУ, „Батьківщина“, „Реформи Кон-грес“ (2 депутати висловились „за“), НРУ (2 „за“), УНР (1 „за“). Визначальну роль у затвердженні А. Кінаха відіграли представники Соціалістичної партії, які одностайно висловились на підтримку його кандидатури і забезпечили у такий спосіб кворум.

Президент України Леонід Кучма 29 травня підписав указ про призначення Анатолія Кінаха на посаду прем'єр-міністра. Він також підписав указ про звільнення усіх міністрів уряду Віктора Ющенка. Глава держави вручив А. Кінахові букет троянд.

46-річний Анатолій Кінах має диплом інженера-суднобудівника. Від 1998 року він очолював Український союз промисловців і підприємців, який об'єднує керівників найбільших державних підприємств України. Промовляючи перед депутатами після голосування, Анатолій Кінах наголосив на необхідності „постійного, системного і послідовного співробітництва між Верховною Радою і Кабінетом Міністрів.“

Новий прем'єр Анатолій Кінах вважає одним з головних завдань уряду активізацію співпраці з енергетичними партнерами України, зокрема з Росією. Він підкреслив, що „без вирішення проблем енергетики не варто й говорити про вирішення насушних проблем в українській економіці“. На думку А. Кінаха, головними напрямками в реформуванні управління паливно-енергетичним комплексом України має ста-

Анатолій Кінах 29 травня робить доповідь у залі засідань Верховної Ради України під час розгляду питання про затвердження його на посаді глави уряду.

ти вирішення проблем енергозабезпечення, зниження собівартості енергоносіїв, диверсифікація джерел надходження енергоресурсів, введення в дію енергозберігаючих технологій, а також створення рівних умов для всіх суб'єк-

(Закінчення на стор. 4)

Конференція представників українських організацій

ПАРСИППАНІ, Н. Дж. – Під час одного із своїх засідань минулого року Екзекутива Українського Конгресового Комітету Америки (УККА) створила Комісію об'єднання громади в США при Крайовій Раді УККА. Після розмов з представниками Українсько-Американської Координаційної Ради (УАКР) та головами центральних організацій, було вирішено провести конференцію за участю представників всіх організацій, з метою обговорення форми майбутньої об'єднаної української громади в США. Конференція відбулася в суботу 19 травня, у готелі Рамада Інн. в Іст Гановер, Нью-Джерсі. Присутні були: Д. Григорчук, Б. Михайлів, Т. Гунчак, Я. Федун, О. Підвербецький, Б. Коженювський, О. Труш, О. Білевич, В. Воловодюк, В. Процик, А. Кравчук, К. Семанишин, В. Васків, Г. Добуш, І. Буртик, С. Кметь, І. Сохан, І. Смолий, У. Дячук, П. Буняк, А. Лозинський, Ю. Куляс, В. Сосяк, А. Біланич, П. Піддубний, Р. Гой, І. Гавдяк, М. Савків, І. Котлярчук, А. Бігун і Б. Витвицький.

Михайло Савків, голова УККА відкрив наради і пояснив, що на попередньому конгресі УККА зроблено рішення, щоб довести до об'єднання цілої громади. Тому створено спеціальну комісію, яку очолив Тарас Гунчак. М. Савків наголосив, що громада має великий потенціал і треба закріпити шкільництво, українську спадщину, культуру і також вплив у Вашингтоні.

Цей вплив змалів, бо організації не координують свою працю у столиці США. М. Савків підкреслив, що не треба вести дискусію про, що було колись і чому прийшло до розколу, але треба йти вперед. Він сказав: „Не можна за кличі заховатися. Треба створити такі умови, щоб була діаспорна Українська Центральна, яка говорить в імені цілого народу. Перед нами виклик України. Сьогодні інше століття, інші проблеми. Нам треба спільно працювати“. Пропонував іншу назву для організації, наприклад, Конгрес Українців Америки.

В. Процик від УАКР сказав, що засідання можна вважати за крок вперед, але до об'єднання треба поступати поступово. Цим допоможе створення тепер Ради голів Українських організацій.

Редакція „Свободи“ довідалася від учасників засідання, що думки, висловлені на конференції з приводу обговорюваної проблеми, були різними. Зокрема, було висловлено думку, що треба мати одну об'єднану структуру, яка якнайповніше представляла б інтереси української громади, особливо перед керівництвом США. До цієї точки зору додалася думка, що треба мати сильну громадську структуру, оскільки політика в Америці будується з урахуванням позицій регіональних сил. Було висловлено пропозицію про створення статуту

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Леонід Кучма: візита Папи Івана Павла II перш за все потрібна Україні

КИЇВ. – Президент Кучма наполягає на необхідності візити до України Папи Івана Павла II, яка має відбутися наприкінці червня. Л. Кучма 29 травня наголосив, що візита понтифіка потрібна саме Україні, а не президентові, парламентові або урядові. Президент також підкреслив недостатнє сприяння візити з боку опозиції і правих сил. Організаційний комітет підготування візити вважає її унікальним шансом продемонструвати толерантність в Україні до різних віросповідань. На підготування візити з резервних фондів Кабінету Міністрів надано понад 15 мільйонів гривень.

Прокуратура знову обшукала кабінет судді М. Замковенка

КИЇВ. – Київський суддя Микола Замковенко повідомив, що у понеділок, 28 травня, в його кабінеті у Печерському районному суді прокуратура знову провела обшук – вже другий з черги. Перший проведено 24 травня, оскільки напередодні обшуку суддя відмовився надати для перевірки матеріали чотирьох справ. 23 травня прокуратура столиці порушила кримінальну справу за фактом недбалості. 25 травня М. Замковенко передав прокуратурі всі справи. Прокуратура міста Києва відмовляється коментувати обшук. За роки керівництва Печерським райсудом М. Замковенко виніс багато вироків. Однією з останніх став розгляд справи стосовно законності арешту Генпрокуратурою України экс-віце-прем'єр-міністра Юлії Тимошенко. Під головуванням М. Замковенка 27 березня цього року Печерський райсуд скасував санкцію на арешт Ю. Тимошенко, визнавши його незаконним.

Л. Кучма – про вбивство Г. Гонгадзе

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма розцінює вбивство журналіста Георгія Гонгадзе як політичне. Про це глава української держави заявив 28 травня в інтерв'ю російській телекомпанії НТВ. „Навіть якщо це і кримінал, я буду розцінювати це як політичне вбивство“, – наголосив Л. Кучма. Пояснюючи свою точку зору, він заявив, що „в крайньому випадку, його (вбивство) використали як політичне“. Президент наголосив: „Сьогодні, як кажуть, замаха на свободу і життя журналіста має політичний характер, хто б чого не говорив. І я сьогодні не можу сказати однозначно, хто і що за цим стоїть“. Як повідомлялося, міністер внутрішніх справ Юрій Смирнов висловив нещодавно версію, що вбивство Г. Гонгадзе не пов'язане з його професійною діяльністю. Міністер зазначив, що вбивство журналіста носило „випадковий“ характер. Зараз, за даними Міністерства внутрішніх справ України, розглядається „чеченський, кілерський і наркоманський сліди“ цього злочину.

Меморандум про розвиток співпраці

КИЇВ. – Між українською партією „Реформи і порядок“ і Союзом правих сил Російської Федерації підписано 26 травня документ, який враховує інтереси обох сторін, передбачає режим спільної праці. З українського боку Меморандум підписав голова партії „Реформи і порядок“ Віктор Пинзенник, з російської сторони – голова політичної ради Союзу правих сил Борис Немцов зі співголовами Анатолієм Чубайсом, Єгором Гайдаром, Іриною Хакамадою. ПРП та СПС утверджують прозорість і рівноправність ринкових відносин як головні принципи міждержавних відносин. Партія „Реформи і порядок“ є частиною міжнародної співдружності правоцентристських сил. ПРП співпрацює з Британською консервативною партією, з Християнсько-демократичною партією Німеччини, Союзом правих сил Росії. „Наше покликання сьогодні – бути вартовими демократії, послідовно і рішуче викривати брехню і розвінчувати міти, протистояти насильству та авторитаризму“, – сказав голова ПРП В.Пинзенник.

Ялтинська зустріч ГУУАМ розгляне статус організації

КИЇВ. – Зустріч країн об'єднання ГУУАМ у Ялті, незважаючи на перенесення дати його проведення на 6-7 червня, пройде за попереднім планом. На зустрічі вирішуватиметься, зокрема, питання статусу самої організації. Про це заявив 28 травня міністер закордонних справ України Анатолій Зленко. На Чорноморському узбережжі зберуться президенти Грузії, Узбекистану, Азербайджану, Молдови та України. Інтриги майбутньому зібранню додає натяк міністра на можливе розширення ГУУАМу за рахунок деяких країн-спостерігачів. Однак, яких саме, А. Зленко не уточнив: „На сьогоднішній день іде підготовка досить активно. Щойно завершилась нарада національних координаторів. Всі президенти підтвердили свою участь у цій зустрічі.“ На зустрічі має бути підписано хартію, яка фактично формалізує діяльність цього об'єднання. Окрім того, президенти п'яти пострадянських країн вирішуватимуть, чи перетворити ГУУАМ на політико-економічний форум, чи на міжнародну організацію. Паралельно триває підготовка до зустрічі СНД 1 червня в Мінську. За словами А. Зленка, Київ ініціюватиме на ньому перегляд бюджету співдружності, а також урочисте відзначення десятиріччя СНД.

Нащадок Анни Ярославни в Києві

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма минулого тижня зустрівся з принцом Шарлем-Філіпом Орлеанським – прямим нащадком Анни Київської, доньки Ярослава Мудрого, королеви Франції. За повідомленням управління інформації та зв'язків з громадськістю адміністрації Пре-

зидента, „в ході теплої бесіди“ Л. Кучма подякував за подарунки двом львівським дитячим лікарням. В Україні, сказав Президент, високо оцінюють діяльність французьких благодійних асоціацій, спрямовану на оздоровлення українських дітей, які постраждали від Чорнобильської аварії, регулярно відправляючи в Україну гуманітарні вантажі.

Київ не готовий до перепоховання зі закордону борців за волю України

ЛЬВІВ. – Питання про перенесення на батьківщину останків борця за незалежність України Євгена Коновальця залишається відкритим. Заступник Львівської обласної адміністрації Володимир Герич повідомив, що покищо проблема „перепоховання праху Є.Коновальця на батьківщині остаточно не вирішена“. Він наголосив, що сумнівається у доцільності того, щоб прах такої „масштабної фігури“, як Є.Коновалець, було перенесено в його рідне село Зашків Жовківського району, як про це колись просила районна адміністрація. На думку В.Герича, через певний час останки таких борців за незалежність України, як Євген Коновалець, Симон Петлюра і Степан Бендера, які поховані за кордоном, можна буде перепоховати в Пантеоні Слави, який має відкритися у Києві цього року. „Однак, це справа майбутніх років, покищо Київ не готовий до такого кроку“, – додав В. Герич.

США хочуть довіряти Україні

КИЇВ. – Американський посол у Києві Карлос Паскуаль під час зустрічі 22 травня з першим заступником голови Верховної Ради України Віктором Медведчуком зазначив, що Україна повинна сама вирішувати існуючі політичні проблеми. Говорячи про надання США політичного притулку майорові державної охорони Миколі Мельниченкові, дипломат наголосив, що це рішення не було політичним, а ухвалювалося службою імміграції і натуралізації на підставі американського законодавства. На думку посла, і Україні, і США необхідно працювати „над відновленням довіри“ один до одного.

Відкрито пам'ятник Олесеві Гончареві

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма в суботу, 26 травня, взяв участь у церемонії відкриття пам'ятника видатному українському письменнику Олесеві Гончареві. Виступаючи на церемонії відкриття, Л. Кучма зазначив, що, відкривши пам'ятник, Україна і нащадки письменника віддають данину любові та вдячності його генію. Л. Кучма нагадав, що Олесь Гончар був „блискучим майстром слова і масштабним громадським діячем, мужнім фронтовиком“, який дав своїм сучасникам і прийдешнім поколінням „Тронку“, „Прапороносців“ та „Собор“. Як зазначила вдова письменника Валентина Гончар, вона сприймає відкриття гідним виявом шани.

На летовищі „Бориспіль“ відкрито найсучаснішу смугу приземлення

КИЇВ. – На летовищі „Бориспіль“ в суботу, 26 травня, відбулося урочисте відкриття нової смуги приземлення I, в якому взяв участь Президент України Леонід Кучма. Виступаючи з нагоди відкриття найсучаснішої смуги, глава держави зазначив, що „будівельники і працівники летовища своєю працею довели, що наше майбутнє робиться не на майданах і вулицях, не перед трибунами й не балаканням“. За словами Л.Кучми, без сучасних летовищ Україна не має майбутнього. Відкриття смуги він назвав „вікном у Європу й у світ у цілому“. Він нагадав, що ще 1993 року (коли Л. Кучма був прем'єр-міністром України) він підписував постанову Кабінету Міністрів про розвиток летовища „Бориспіль“. На презентації смуги були присутні 37 представників авіаадміністрацій країн Європи. Символічний ключ від нової смуги Л. Кучмі вручила майстер спорту міжнародної кляси Людмила Яковлева. На цю смугу сьогодні вперше приземлились літаки Ан-225 „Мрія“ і Ан-124 „Руслан“. Довжина злітної смуги 1 становить 4 тис. метрів, ширина – 60 метрів, товщина бетонної подушки – 900 міліметрів. На її реконструкцію внесено за проектною вартістю 195 млн. німецьких марок. Підготовчі роботи з реконструкції були розпочаті в квітні 1994 року.

Світовий банк допоможе Україні в боротьбі з туберкульозом

КИЇВ. – Світовий банк разом з українським урядом готує спеціальний проєкт, який має сприяти контролі поширення в Україні СНІДу та туберкульозу. Перші результати праці було оприлюднено 29 травня. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, нині в Україні інфіковано вірусом імунодефіциту людини майже 200 тисяч осіб. А на туберкульоз сьогодні хворіють приблизно 55 чоловік на 100 тисяч населення, що є надзвичайно високим показником для країн Європи. Світовий банк розробив проєкт надання Києву кредиту для комплексної організації контролю за епідемією СНІДу та туберкульозу в Україні. В інтерв'ю „Німецькій хвилі“ керівник служби зовнішніх зв'язків представництва Світового банку в Україні Дмитро Деркач зауважив: „Останнє в новій стратегії банку в допомозі Україні – інвестування у покращення життя людей в Україні. І в цьому контексті банк підтримує зусилля уряду, спрямовані на поліпшення якості життя, зокрема в галузі охорони здоров'я. Проєкт контролю за епідемією туберкульозу та СНІДу – цілком у рамках цієї нової стратегії“. На думку деяких епідеміологів, СНІД та туберкульоз уже набули в Україні характеру пандемії.

За матеріалами інформаційних агентств

Представники фракцій Верховної Ради – про кандидатуру А. Кінаха на пост прем'єра

29 травня Верховна Рада більшістю голосів затвердила запропоновану Президентом Леонідом Кучмою кандидатуру Анатолія Кінаха на пост прем'єр-міністра. Нижче подаємо коментарі представників різних фракцій парламенту з приводу цієї події.

Лідер фракції комуністів **Петро Симоненко**:
– КПУ вимагає радикальної зміни курсу економічних реформ, тому партія запропонувала конкретні кандидатури до складу уряду. Однак Президент категорично відмовився розглядати не лише кадрові пропозиції комуністів, але й запропоновану нами програму дій. На нашу думку, новий уряд продовжуватиме старий монетний курс, а сам А.Кінах буде позбавлений можливості коригувати цей курс. Тому фракція КПУ відмовилася брати участь у голосуванні щодо затвердження кандидатури А.Кінаха на посаді прем'єра.

Лідер фракції Народного руху України **Генадій Удовенко**:

– Відставка уряду В. Юшенка унеможливила участь фракції НРУ у роботі парламентської більшості. На тлі суспільно-політичної кризи альянс комуністичних та олігархічних фракцій усунув найбільш дієвий за час незалежності України, соціально спрямований український уряд В.Юшенка. Сьогодні існує загроза гальмування, навіть припинення курсу держави на економічне зростання, зміцнення державності і політичної стабільності, яка посилюється російською політично-економічною експансією в Україну. НРУ виступає проти надання російським комерційним структурам переваг у приватизаційних процесах України.

Представник фракції „Трудова Україна“ **Генадій Балашов**:

– Наша фракція очікує від нового уряду звільнення українського народу від диких та заплутаних податків. Тому вони вимагають від Анатолія Кінаха активного зниження податків. Фракція бажала, щоб уряд очолив її представник Сергій Тигипко. Однак, нинішня кон'юнктура вимагає консолідаційних підходів до формування уряду, тому фракція „Трудова Україна“ підтримує Анатолія Кінаха і віддає йому усі свої голоси.

Позафракційний народний депутат **Іван Чиж**:

– Новий уряд не можна розглядати як тимчасовий, а прем'єра як „халіфа на годину“. У період передвиборчих баталій до парламенту саме цей уряд повинен забезпечити стабільність у державі, піднявши соціальні параметри життя. Програма уряду має базуватися на створенні нових робочих місць, реформі оплати праці, пенсійного забезпечення, а також на забезпеченні доступності охорони здоров'я, освіти, плати за житло та комунальні послуги.

Представник фракції Соціал-демократичної партії України (об'єднаної) **Валерій Череп**:

– Підтримуючи А.Кінаха, парламент бере на себе політичну відповідальність за роботу майбутнього уряду. За його словами, головними аргументами такого рішення є державницька позиція, порядність, виваженість, послідовність у прийнятті рішень, професіоналізм А.Кінаха, який бачить перспективи та має бажання пошуку компромісів.

Представник групи „Солідарність“ **Володимир Альохін**:

– Пріоритетами нового уряду мають стати продовження курсу реформ, накресленого Президентом України Леонідом Кучмою, забезпечення послідовності дій, здійснюваних попереднім урядом, та суттєве підвищення рівня співпраці уряду з депутатськими групами та фракціями.

Член фракції „Реформи-конгрес“ **Сергій Терехін**:

– Що стосується створення коаліційного уряду, то представники фракції „Реформи-конгрес“ та НРУ попросили А.Кінаха назвати кандидатів на посади віце-прем'єр-міністрів та головних економічних міністрів. А.Кінах у відповідь заявив, що не збирається вести переговори з жодною фракцією стосовно посад у його уряді до свого призначення.

Народний депутат, член фракції Народного руху України **Ярослав Кендзьор** заявив, що члени НРУ Олександр Лавринович та Юрій Криворучко діяли всупереч рішенням з'їзду партії, який постановив, що фракція НРУ не підтримуватиме жодного кандидата на посаду прем'єра, крім Віктора Юшенка.

За матеріалами ЗМІ

Конференція...

(Закінчення зі стор. 1)

нового об'єднання, який забезпечив би рівність усіх членів організації при вирішенні важливих питань, оскільки чисельність і фінансові спроможності цих членів є різною.

Іншою була думка більшості учасників засідання про доцільність створення колегіального органу, типу Ради президентів окре-

мих організацій для взаємних консультацій і вироблення спільних позицій у визначальних питаннях життя громади.

Це відповідає бажанню ряду організацій, які не вважають доцільним створення єдиної структури. Була також висловлена думка, що цю проблему не можна вирішувати на засаді „все, або нічого“. Створення Ради президентів не має бути остаточним рішенням, але необхідним на найближчий час.

Повідомлення

Комісія Об'єднання, створена Українським Конгресовим Комітетом Америки в складі Євгена Івашкова, Богдана Михайлова, Юліана Куляса, Ярослава Федуні та Тараса Гунчака, виконала своє завдання скликавши конференцію українських організацій.

Конференція відбулась в готелі Рамада Інн. Іст Гановер, Н. Дж., 19 травня. Присутніх на зібранні було 31 особи, які представляли різні центральні організації. Під час нарад члени Комісії Об'єднання обстоювали ідею об'єднання громади в структурі Українського Конгресу Америки, оновленої центральної організації з новим статутом, який відповідав би потребам ХХІ століття. На їхню думку, яку поділяли також деякі представники організацій, без організаційної інфраструктури центральної організації неможливо плянувати і здійснювати працю для добра цілої української громади в Америці, як також представляти інтереси українців та України перед урядом Америки.

Представники УКРади, Вашингтонської Групи, як також Союзу Українок Америки обстоювали думку створення Ради Президентів, яка повинна б дбати про потреби українців в Америці. Представник професіоналів-бізнесменів стейтів Нью-Йорк і Нью-Джерсі висловився в підтримку Ради Президентів, але тільки як перехідного явища.

Для погодження цих поглядів на майбутнє нашої громади присутні вибрали Організаційний комітет з представників різних організацій. До Комітету входять: Ю. Куляс (голова), І. Гавдяк, Д. Григорчук, Б. Витвицький, І. Куровицька, У. Дячук, В. Воловодюк, І. Котлярчук та В. Сосяк.

За Комісією Об'єднання – **Тарас Гунчак**, голова
29 травня, 2001 р

Збори в Купер Юніон...

(Закінчення зі стор. 1)

які ще раз представляли свій проєкт і пробували словесно прикрасити його, не досягнувши своєї цілі.

Після зборів ми мали коротку розмову з головою комітету „За збереження вулиці Тараса Шевченка“ **Ярославом Куровицьким**:

– *Де ми тепер, після цих зборів, знаходимося у розв'язанні проблеми?*

– Як то кажуть, на добрій дорозі. Українська громада продемонструвала похвальну єдність, хотів би підкреслити заслугу „Свободи“ і „Українського тижневика“, які висунули цю тему в ряд важливих. Вже давно подібних зборів в Нью-Йорку не було, я був зворушений і просто зачарований цим масовим виступом нашої громади.

– *Що нового сьогодні сказали представники Купер Юніону у порівнянні зі зборами 12 квітня?*

– Дотепер вони не хотіли вдаватися в деталі свого пляну, а самі ці деталі нас непокоїли, і наша громадська наполегливість змусила їх на цей раз повніше представити проєкт. Тим часом, як ви чули під час виступів, ми самі з'ясували справу розібравшись докладно у пропонованому Купер Юніоном проєкті. І висловили свою позицію твердо, ясно і обгрунтовано.

– *Якою може бути реакція з боку Купер Юніону на сьогоднішні збори?*

– Ви бачили незрушний вираз обличчя пані Деніс, директора зовнішніх зв'язків Купер Юніону. Я не хотів би опинитися на її місці. Можна тільки здогадуватися, як не хотілося представникам Купер Юніону бачити заповнену залю і чути такі розумні, базовані на фактах виступи. Вони були просто засковчені. І я тут знову нагадаю, що

Виступає голова Комітету „За збереження вулиці Тараса Шевченка“ **Ярослав Куровицький**.

це рік виборів, і ці збори, їхній масовий характер неодмінно дійдуть до свідомості ньюйоркських політиків. У цьому сенсі Купер Юніон зробив нам величезну послугу, бо, властиво, дав нам нагоду показати усьому місту нашу згуртованість.

– *Який, на Вашу думку, загальний висновок сьогоднішніх виступів за збереження вулиці Шевченка?*

– Червоною ниткою, яка пронизала усі виступи, було підкреслення тієї обставини, що Купер Юніон цей свій проєкт не підпорядковує розвитку університету, не діє в інтересах студентства, мова йде про будівництво готелю, тобто виключно про фінансовий зиск.

– *Чи ці збори якимось змінять загальну ситуацію?*

– Це ще потриває декілька місяців. Купер Юніон не складе зброї, сподіваючись на те, що свідоме зволікання справи врешті-решт приведе до збайдужіння в нашій громаді. Це, здається, є їхньою стратегією. Але марні їхні надії – судячи з настроєм сьогоднішніх зборів, ми не відступимо.

Петро Часто

Уточнення

На світлинці, що розповідає про збирання підписів за збереження вулиці Шевченка в Нью-Йорку („Свобода“, ч. 21), був неправильний підпис. На

ній зображений **Сергій Гошовський**.

У дописі про презентацію книжки І. Старосольського („Свобода“, ч. 20) пропущено ім'я д-ра Віталія Кейса, що говорив про книжку та її автора.

АМЕРИКА І СВІТ

Китай погодився віддати американський літак

ПЕКІН. – Китай та Сполучені Штати остаточно домовилися про повернення американського літака-розвідника, який перебуває на острові Хайнань. У понеділок, 28 травня, Пекін дозволив Вашингтону вивезти машину в розібраному вигляді. За деякими даними, йдеться про застосування транспортного літака Ан-124, який запропоновано взяти в оренду в Україні або Росії. Американський шпигунський літак EP-3 зіштовхнувся з китайським винишувачем та здійснив вимушене приземлення на острові Хайнань у квітні цього року. Екіпаж у складі 24 американських військових було затримано на 11 днів, після чого Пекін погодився на його звільнення. Наслідком цього випадку стало суттєве погіршення американсько-китайських взаємин.

Пам'ятник воякам Другої світової війни у Вашингтоні

ВАШІНГТОН. – Президент США Джордж Буш у понеділок, 28 травня, підписав закон про спорудження у Вашингтоні пам'ятника американцям, які загинули в роки Другої світової війни. Минулого тижня Конгрес розпорядився про початок будівництва пам'ятника, не дивлячись на те, що противники проєкту намагаються через суд заблокувати це рішення. Вони вважають, що комплекс, який плянується створити між монументом Вашингтона та пам'ятником Лінкольнові, зіпсує один із найкращих видів американської столиці. Стверджується також, що пам'ятник може вийти за надто помпезним та просякнутим духом мілітаризму. Він складатиметься з 56 колон та 2 арок заввишки 13 метрів, які мають символізувати тихоокеанський та атлантичний театри воєнних дій, де воювали військовослужбовці США.

Фільм „Перл Гарбор“ зібрав 75 мільйонів доларів

НЬЮ-ЙОРК. – За підсумками, історичний фільм „Перл Гарбор“, у якому йдеться про напад Японії на США під час Другої світової війни, посідає перше місце за популярністю серед американців. Попередні дані свідчать, що за три дні висвітлення минулих вихідних, 26 - 29 травня, фільм приніс 75 мільйонів доларів прибутку. Але це не найкращий результат для американського кіно. У 1997 році фільм Стівена Спілберга „Парк юрського періоду“ (Jurassic Park) зібрав понад 90 мільйонів доларів за два дні. Тим часом американські критики охарактеризували фільм „Перл Гарбор“ як технічно якісний, але недостатньо змістовний.

На півночі Македонії тривають жорстокі бої

КУМАНОВО, Македонія. – Як повідомив представник македонського командування, 28 травня албанські повстанці вперше обстріляли з мінометів місто Куманово – найбільше місто на півночі країни. Жертв немає. У відповідь артилерія обстріляла позиції повстанців. Один із керівників Європейського Союзу – Гав'єр Солана, який прибув у Скоп'є, закликав владу Македонії та партії, які представляють місцевих

албанців, – відновити діалог: Політична криза у Македонії розгорілася минулого тижня, коли стало відомо про те, що албанські партії, які входять до уряду національної єдності, контактувалися з повстанцями на півночі країни та підписали з ними угоду.

НАТО розширює діяльність

БУДАПЕШТ, Мадярщина. – У Будапешті в понеділок, 28 травня, відбулася дводенна зустріч міністрів країн - членів НАТО. Головні теми обговорення – криза у Македонії, перспективи розширення НАТО та плани США стосовно створення нової системи протиракетної оборони. Міністер закордонних справ Угорщини Янош Мартоні закликав учасників зустрічі підготувати умови для вступу у Північноатлантичний альянс нових членів. Остаточне рішення щодо цього повинно бути ухвалено наступного року на зустрічі ООН у Празі. Росія виступає категорично проти вступу у НАТО країн Центральної та Східної Європи, особливо республік Балтії. А тим часом у столиці Литви Вільнюсі триває праця парламентської асамблеї НАТО. У ній беруть участь парламентарії з 19 країн Північноатлантичного альянсу та 10 країн – кандидатів на вступ до альянсу. Учасники форуму закликали Президента США Джорджа Буша підтримати плани розширення НАТО. Росія не надіслала свого представника на зустріч у Вільнюсі, тому що категорично заперечує проти вступу у НАТО країн Балтії.

Завалився поверх будинку

СРУСАЛИМ. – Спроби витягти гостей весілля з-під уламків будинку, який завалився минулого тижня, 24 травня, під час весільної гостини не дали бажаних результатів. Внаслідок катастрофи загинуло щонайменше двадцять п'ять людей. Це найбільша цивільна трагедія в історії Ізраїлю. Близько 300 осіб зазнали поранень. Ізраїльська влада заявила, що обвал стався через прорахунки архітекторів і будівельників.

Церква в Німеччині почала виплати жертвам нацизму

МЮНХЕН. – Німецька Католицька Церква заплатила відшкодування 120 колишнім „остарбайтерам“, серед яких є 20 українців. Прізвища людей, які одержали, нарешті, гроші, Церква не оприлюднює з огляду на їхню безпеку. Німецька Католицька Церква ще минулого літа вирішила розшукати у Східній Європі тих, хто працював на церковні установи за часів нацизму. З вересня у тісній співпраці з фондом „Пам'ять, відповідальність, майбутнє“ на території України, Росії та Польщі було розшукано 120 колишніх „остарбайтерів“, кожному з яких Католицька Церква заплатила по 5,000 німецьких марок. Пошуки колишніх підневільних працівників тривають. В інтерв'ю „Німецькій хвилі“ керівник католицького Фонду відшкодування Фердинанд Міхаель Пронольд, сказав: „Зараз ми інтенсивно працюємо в архівах. У нас є близько 2,000 повідомлень про колишніх „остарбайтерів“ з церковних архівів. Сподіваємося, що 10-15 відсотків з них іще живі, і ми зможемо їх знайти. Поряд із фінансовим відшкодуванням для Церкви є важливим акт каяття“.

16-20 травня у Севастополі, у відповідності з програмою співробітництва між міністерствами оборони України і Королівства Швеції, перебував мінний загороджувач шведського королівського флоту „Карлскрона“. Шведські гості зробили екскурсії містом, а також відвідали Ялту, Каховку і історично пов'язане зі Швецією село Змівку.

На фото: 21-річний член королівської сім'ї Швеції принц Карл-Філіп, який був на судні курсантом.

Фото УНІАН

Джеффордс вийшов із республіканської партії

ВАШІНГТОН. – Оголошене 24 травня рішення сенатора Джеймса Джеффордса про вихід, після 26 років, із Республіканської партії – з уваги на надзвичайні розбіжності з політикою Президента Джорджа Буша, кардинальним чином поміняло розміщення сил у Сенаті США. Заяву про це сенатор Дж. Джеффордс зробив у своєму штаті Вермонт. Республіканці втрачають більшість і автоматично позбавляються контролю над усіма сенатськими комітетами. Вперше від 1994 року демократи повертають собі контроль над Сенатом, а лідером сенатської більшості стає сенатор-демократ Томас Дешл. Дотепер сили республіканців і демократів були розподілені в Сенаті порівно – у кожній з партій було рівно по 50 сенаторів, і сенатську більшість республіканців визначалося тим, що за американською Конституцією головою Сенату є

віце-президент США республіканець Річард Чейні. Саме його голос має вирішальне значення при голосуванні, коли голоси самих сенаторів розподіляються порівно. Тепер, після виходу Дж. Джеффордса з Республіканської партії і переходу в незалежні сенатори, у Сенаті буде 50 сенаторів-демократів, 49 сенаторів-республіканців і 1 незалежний сенатор. Голос віце-президента США Чейні, як і раніше, має вагу, але, з огляду на намір Дж. Джеффордса голосувати з більшості питань разом з демократами, республіканці зазнали поразки й утратили можливість контролювати Сенат. Однією з причин виходу з Республіканської партії американський сенатор Дж. Джеффордс назвав те, що він не погоджується, зокрема, з планами президента Джорджа Буша з розгортання національної протиракетної оборони (НПРО).

Анатолій Кінах...

(Закінчення зі стор. 1)

тів енергоринку.

Напередодні кандидат у прем'єри заявляв, що не буде поспігуватися такими формулюваннями, як „прозахідні“ і „проросійські“ інтереси, а насамперед у своєму уряді відстоюватиме „проукраїнські“ національні інтереси.

Президент України своїм указом призначив міністром закордонних справ Анатолія Зленка, міністром внутрішніх справ Юрія Смірнова, міністром оборони Олександра Кузьмука, міністром з питань надзвичайних ситуацій Василя Дурдинця, першим віце-прем'єр-міністром Олега Дубину. Повністю Кабінет Міністрів буде зформовано найближчим часом. Колишній міністер культури і мистецтв Богдан Ступка призначений художнім керівником академічного драматичного театру ім. Івана Франка.

Глава адміністрації Президента

України Володимир Литвин 29 травня повідомив, що в Україні вводяться посади державного секретаря Кабінету Міністрів та державних секретарів міністерств. Це чергові заходи щодо дальшого удосконалення адміністративної реформи України.

Згідно з указом ліквідується інститут перших заступників і заступників міністрів, оскільки перший віце-прем'єр-міністр та міністри „є політичними фігурами“, що не підпадають під Закон про державну службу України. Державний секретар уряду, його перший заступник і заступники, державний секретар міністерства, його перший заступник і заступник призначаються Президентом України на п'ять років. Відставка уряду не призводить до звільнення державних секретарів. Це перший документ зі серії указів, згідно з котрими будуть введені структурні зміни в адміністративних органах.

УНІАН

З ПЕРШИХ УСТ

Мирослава Гонгадзе: „Я втомилася і тепер найбільше боюся за долю своїх дітей“

Півроку вона живе під прискіпливим поглядом всієї планети: її доля однаково небайдужа як президентам наймогутніших держав, так і продавцям ранкових газет. Мирослава Гонгадзе народилася й виросла в Бережанах на Тернопільлі. Після закінчення юридичного факультету Львівського університету працювала правником у Львівській держадміністрації, після переїзду до Києва займалася журналістикою, працювала прес-секретарем блоку правих партій. У вересні минулого року Мирославу спіткало страшне горе – у Таращанському лісі під Києвом знайшли обезглавлений труп її чоловіка, редактора Інтернет-газети „Українська правда” Георгія Гонгадзе. Це вбивство, а також оприлюднення таємно записаних охоронцем Президента Кучми Миколою Мельниченком розмов глави держави з деякими міністрами спричинили ще небачену в історії пострадянської України політичну кризу. В епіцентрі подій опинилася ця молода жінка, мати двох доньок-близняток Соломії та Нани. Віднедавна вони разом з матір'ю переїхали до Америки. Причини, які спонукали Мирославу зробити такий крок, та розвиток подій довкола розслідування справи про вбивство її чоловіка є темою інтерв'ю, яке М. Гонгадзе дала під час недавніх відвідин Нью-Йорку та зустрічей з українською громадою.

– Мирославо, для багатьох Ваш приїзд до Америки на постійне проживання і надання Вам з дітьми статусу біженців стало несподіванкою. З таким клопотанням Ви самі звернулися до уряду США чи це ініціатива американської сторони?

– Таке рішення уряду США для мене було несподіванкою. Півроку, відколи Георгій пропав, – тепер може говорити, що його вбили, – наше з дітьми життя стало нестерпним. Усі мої телефони прослуховували, прізвище стало одіозним настільки, що в деяких організаціях та установах на нього неадекватно реагували, боячись, що мої проблеми стануть їхніми, навіть друзів постійно перевіряли й підозрювали. Процес, у який я свідомо zaangażувалася, заважав мені й у праці – будь-які факти й події почали сприйматися через призму справи Гонгадзе. Певне ж, така атмосфера не означає, що в Україні не було чи немає людей, котрі мене підтримували, радили, допомагали. Але найголовніша причина, через яку я вирішила залишити Україну, – діти. Я зрозуміла, що ніколи не зможу там бути спокійною за них. Тому я звернулася по допомогу до різних держав з проханням захистити мої права, й отримала розуміння своєї ситуації від Америки у формі надання мені й дітям статусу біженців.

– Той факт, що уряд США надав Вам право на постійне перебування в Америці водночас з Миколою Мельниченком, викликав і в Україні і за її межами неоднозначні реакції й коментарі...

– Для мене, відверто кажучи, це стало проблемою. Найбільше – в Україні. Оскільки справді з'явилися різноманітні коментарі й здогади на предмет того, зокрема, знайомі ми з Миколою Мельниченком чи ні. Я не розумію, чому нас об'єднали в спільне імміграційне рішення. Можливо, це просто збіг обставин.

– А насправді Ви знайомі з майором Мельниченком?

– Ні.

– У Вас є до нього запитання щодо справи Георгія Гонгадзе?

– По-перше, я хотіла б знати, коли точно здійснювалися записи, в яких йдеться про Георгія? І, по-друге, чи пробував майор Мельниченко якось застерегти чи попередити Георгія про небезпеку? Це дуже важливо для встановлення істини. Пригадую, якось Георгій прийшов додому й без посилання на конкрет-

них осіб розповів, що йому радять на деякий час залишити Київ й кудись виїхати. Ми тоді обговорювали разом це питання, не маючи уявлення, як і куди їхати, якщо в нас у Києві діти, праця.

– Прокоментуйте, будь ласка, найновішу версію Міністерства внутрішніх справ України про те, що вбивство Гонгадзе не має під собою політичного підґрунтя, що бущімо його вбили наркомани, яких самих вже немає в живих?

– Я вважаю, що останні заяви нового міністра внутрішніх справ Смирнова – це продовження тієї брехні, що летить з уст чиновників Міністерства внутрішніх справ і Генпрокуратури ось уже півроку. Це, думаю, не остання заява, зроблена для того, щоб відвернути увагу громадськості від справжніх винуватців цього злочину. Мої колеги називають такі версії епідемією брехні, я б додала: брехні й непрофесіоналізму. До речі, міністер Смирнов особисто признався мені, що слідство зайшло в глухий кут. А я хочу публічно заявити, що українські правоохоронці самі загнали себе в той глухий кут, тому що всі їхні дії в напрямі чесного й об'єктивного розслідування робилися лише на вигоду рідних, опозиції, журналістів. З їхньої власної волі чи сумління не було зроблено абсолютно нічого. В Україні, на жаль, давно відбуваються подібні вбивства: банкір Гетьман, підприємець Щербань, журналісти Бойко, Дерев'янка, Шевченко, Коцюк... Цей мартиролог далеко неповний, жодного з цих злочинів не розкрито й винних не покарано.

– Останнім часом з'явилася заява народного депутата України Сергія Головатого, який стверджує, що довкола „таращанського трупа” відбуваються цинічні махінації, тобто різним експертним групам видають не одне й те ж „тіло”. Як Ви це прокоментуєте?

– Спекуляції довкола цієї справи більше, ніж об'єктивних експертиз. Я втекла від усього цього жаху, тому що стомилася, тому що боюся за своїх дітей. Я не знаю, які ще потрібні підтвердження. Я давно сказала, що це тіло Георгія і його потрібно поховати. Хоча ніколи не наполягати на тому без волі матері Георгія – останнє слово за нею. Експерти Федерального бюро розслідувань підтвердили, що фактично немає сумнівів – тіло, яке вони бачили й провели судмедексперти-

Відвідуючи Український фестиваль в Нью-Йорку в неділю, 20 травня, Мирослава Гонгадзе з доньками Наною і Соломією зустрілися зі своїм українським товаришем, колишнім міністром закордонних справ України Борисом Тарасюком, який у той час перебував у Нью-Йорку з нагоди українознавчої конференції в Колумбійському університеті.

зу, належить Георгієві. Правда, ми не знаємо, яке саме тіло давала їм Генпрокуратура для ідентифікації. Тому минулого тижня я передала до Генпрокуратури України клопотання з вимогою призначити новий склад слідчої групи зі залученням закордонних експертів. Лише розслідування незалежної від влади слідчої групи може пролити світло на цю запутану історію.

– Але ж проведення незалежного розслідування зі залученням американських фахівців неначебто ініціював лідер прокумівської партії „Трудова Україна” Сергій Тигипко?

– Я не розумію, який стосунок до цього має С. Тигипко. Півроку ведеться слідство, і раптом з'являється керівник політичної партії, який хоче долучитися до цього. Якби він справді хотів і міг щось зробити, то не сидів би по півгодина в ефірі 1-го підконтрольного влади каналу телебачення і не розповідав би, що саме він збирається зробити, а щось робив би. Розслідування вбивства людини не потребує режисери на телебаченні. Цю справу компетентно й непомітно повинні робити криміналісти, без оприлюднення своїх плянів у засобах масової інформації. Разом з тим я вважаю, що будь-яке розслідування повинне проводитися в рамках українського законодавства. Саме тому я наполягала, аби не подавати на німецьку медичну експертизу біологічний матеріал, оскільки результати в даному разі не матимуть у суді сили доказу.

– Кому ви найбільше довіряєте в розслідуванні цієї справи?

– Мені складно зараз відповісти однозначно на це запитання. Єдине, в чому я переконалася напевне – українські фахівці, попри всі свої здібності, не можуть довести цю справу до кінця самотужки, тому що вони залежні від влади, вони самі нічого не вирішують.

– Як ви плануєте організувати своє американське життя?

– Покищо ми з доньками зупинилися у Вашингтоні, де, можливо, я працюватиму в International Republican Institute, з яким співпрацювала ще в Києві – готувати програми тренінгів для жінок-лідерів. Крім того, збираюся написати дві книжки. Одна – це дослідження (на основі політичної кризи, пов'язаної з „касетним” скандалом) впливу засобів масової інформації на суспільство. Друга – про наше з Георгієм життя.

– До речі, як ви познайомилися?

– Він хотів створити Центр грузинської культури у Львові, куди приїхав з Тбілісі. Я працювала тоді в обласній адміністрації юристом, і він звернувся до мене з проханням допомогти йому написати статут цієї організації. Якийсь час ми товаришували, а потім зрозуміли, що не можемо жити одне без одного і в 1995 році одружилися. Мама його – українка зі Львова, її дівоче прізвище Корчак. А батько – грузин, режисер-документаліст, він знімав фільми про грузинське мистецтво, свого часу був депутатом парламенту, лідером політичної партії „Народний фронт Вільна Грузія”. Його прадід був латишем, прабабуся – з німців, бабуся народилася в Парижі... Але майже всю їхню родину в сталінські часи репресували. За фахом Георгій учитель англійської мови. Він закінчив Львівський університет, куди перевівся в 1991 році з Тбіліського інституту чужоземних мов.

– Своїм дітям ви коли-небудь розкажете, що сталося з їхнім батьком насправді?

– Вони знають, що його вже немає. Вперше Соломія й Нана дізналися про це не від мене. Я почула, що вони обговорюють цю проблему між собою, й зрозуміла, що потрібно пояснити, аби не виникло ніяких психологічних зламів у майбутньому. Соломія й Нана знають, що їхній тато полетів до Бога. Він нас бачить, турбується про нас, і ми завжди будемо разом. Лише він – на небі, а ми – на землі.

Вела розмову Катерина Кіндрась
Фото: Ганя Кріль, Brama.com

Новий прем'єр України

Останні дні травня були сповнені прогнозів щодо кандидатури нового голови Кабінету Міністрів України. Віктор Ющенко на багатьох спостерігачів справив позитивне враження, а в Україні таки спромігся якщо не зрушити з місця справу реформ, то принаймні вселити людям надію у можливість змін. Часто трапляється, що при зміні провідника влади суспільство відразу бачить його наступника. В Україні так не сталося. Навіть ті угруповання, які прагнули мати на високій посаді свого ставленика, не домовилися про відповідну кандидатуру. Невже, крім Ющенка, немає компетентних державних людей?

Становище дещо прояснив Лесь Танюк, який у статті „Два роки без В. Чорновола“ („Свобода“, ч. 19) писав: „Правлять бал у парламенті олігархи. А гроші для олігархів, як відомо, не пахнуть. І це стало ризикованим для національних інтересів держави. Бо олігархічні групи активно конкурентні у розподілі ресурсів і впливів, а урядові чинники для них – не інструмент зміцнення держави, а лише важелі для здобуття першости“.

Отже, йдеться про такого прем'єра, який був би не стільки господарем, скільки „важелем“, тобто знаряддям олігархів. Звісно, нинішньому голові державі було б зручніше шукати потрібного працівника у близькій йому дніпропетровській групі, з якої вийшло чимало помітних людей. Якщо сам президент був колись секретарем партійного комітету конструкторського бюро „Південне“, то його заступником був тоді В. Горбулін, пізніший функціонер Центрального комітету Комуністичної партії України (ЦК КПУ), а тепер секретар Ради національної безпеки і оборони. А віце-прем'єр Сергій Тигипко був першим секретарем Дніпропетровського обласного комітету комсомолу.

Проте останні події змушують Президента бути обережним, щоб не прозвучали звинувачення у протекціонізмі. Що не кажіть, а колишні комуністичні діячі добре вкоренилися в управлінні державою. В числі міністрів є колишні завідувачі відділами ЦК КПУ і обласних комітетів партії, серед послів – другий секретар обласного (в Росії) і перший секретар районного комітетів КПУ (в Казахстані), керівник туристичного бюро ЦК комсомолу (в Іспанії). Голова Державного комітету у справах релігій був раніше провідним фахівцем Інституту атеїзму при ЦК КПСС, а радник глави держави з правових питань захистив наукову дисертацію з теми „Підбурювання як вид співучасті у злочині за радянським законодавством“. Не краще і в дальших від голови держави колах: голова парламенту і Генеральний прокурор – колишні завідувачі відділів обласних комітетів КПУ. Перелік можна продовжити.

Але часи змінюються, і на прем'єра пасував би службовець, ближчий не так до партії, як до північного сусіда, бо Ющенко трохи ризиковано для нинішнього управління відхилився „на Захід“. Провідник мав зважати і на думку олігархів, котрих не видно на трибунах, котрі не поспішають оприлюднювати свої думки у пресі, але мають відчутний, якщо не вирішальний вплив у економіці і політиці. Повагавшись, голова держави зупинився на кандидатурі відносно молодого, 46-річного Анатолія Кінаха. Вищу освіту і професійний досвід він здобув у Ленінграді, але – українець і у партійних комітетах не працював. Тож і голову держави слухатиме, і Росії сподобається. Отже, Анатолій Кінах...

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про смерть в родині

Наша „союзова родина“, що приміщена на десятому шляху у Парсиппані, живе своїм окремим життям, зі сварками, радощами, сміхом і плачем. Ми усі себе знаємо і не знаємо, хоча зустрічаємося кожного робочого дня – при авті, при полуденку, при ділових розмовах і при персональних шепотах. Але є хвилини, коли ми таки творимо немов одну велику родину, що спільно переживає радощі та смутки.

То ж хоча перешіптувано минулого тижня про недугу одного вірного і довголітнього члена цієї великої „родини“, як грим з ясного неба пробігла в середу вістка: „Пан Влодко Сохан помер!“ Якимось важко було повірити, що так несподівано його не стало. Важко було повірити, що цей сеньйор союзової родини покинув несподівано цей світ і перенісся туди, „де немає болю, ні печалі“.

Хто буде тепер журитися долею нас усіх, що працюємо при десятому шляху? Хто буде дзвонити, щоб заклопотаним голосом питатися, що нового і чи почує він про радісні, а не сумні події?

Скільки то вже років проминуло від часу, як ми не бачили нашого головного секретаря щоденно при праці? Скільки років, як ми зустрічали його пізнім полуднем, коли ішов додому із теккою, повною союзних паперів, щоб там далі працювати для свого УНСоюзу? Відібрали йому вкінці цю важку течку із рук, коли прийшов на це час та вік, але не відібрали з думок і журби долю цієї установи, яка стільки років була йому так близькою. Він відійшов на заслужений відпочинок тільки фізично – але ніколи психічно, завжди маючи у думках УНС і його долю, як і долю цілої нашої спільноти.

Здається, у тому наскрізь зматеріалізованому і скорумпованому теперішньому світі вже таких

одиниць, як він, майже „не роблять“. Кожен думає у першу чергу про себе і про свої діла, а журитися долею своєї установи і свого народу не вважається ані доцільним, ані побажаним.

А саме ця журба за найближчу родину і за дальшу союзну, і за найдальшу широкую, що її можна б патетично назвати батьківщиною, полонила його в останні роки життя, здається, повною мірою. Вона була зарисована на його обличчі, її відчувалося в кожній розмові, майже у кожному слові, і вона стояла на передовому місці його спокійної, доброї вдачі.

Я відчувала її у наших розмовах, у кожному телефонічному дзвінку та частих зустрічах на громадських імпрезах, де він завжди бував. Остання така зустріч була так недавно, що здавалось – учора. На обличчі цієї доброї людини був, як завжди, зажурений півусміх і запитання: „Що нового, пані редактор?“

– Знаєте, – відповіла я, – ось написала чергову „О-КУ“, в якій згадала нашого спільного доброго приятеля Миколу Понеділка та його оповідання п. н. „Журо ж моя, журо“. Чи пригадуєте його? Коли погляну на вас, то зовсім мені здається, що він для вас написав це:

„Журо ж моя, журо
Де ж тебе подіти?
Ні тебе згубити,
Ні тебе втопити...“

А наш пан Влодко усміхнувся цією своєю теплою, хоч непевною усмішкою та, махнувши рукою, відповів: „А може воно зі мною аж так погано не є?“

А було, либонь, так погано, а може і гірше, коли коротко після цього його серце не витримало усієї цієї журби за близьку родину, за цю союзну і за широку – українську.

І хто буде тепер нами журитися?

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Видає Український Народний Союз

— SVOBODA —

Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік \$55.00, на півроку - \$35.00. Для членів УНСоюзу
\$45.00 річно, на півроку - \$30.00. За кожен змін адреси - \$1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор — Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмич, Христина Ференцевич,
Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи“

Адміністратор Володимир Гончарик

(973) 292-9800 (дод. 3041)

Керівник відділу оголошень

Марійка Осціславська

(973) 292-9800 (дод. 3040)

Передплата - Марійка Пенджола

(973) 292-9800 (дод. 3042)

Закликаємо сприяти Українському фестивалеві

Українські фестивалі, які раніше були окрасою життя громади, з відомих причин відбуваються усе рідше. Але Рада УККА в штаті Нью-Джерсі подбала, щоб цього року фестиваль відбувся 15 вересня. Він пройде у парку Пасейк-канті (Passaic County Park), який має близько сотні акрів лісового простору з великими паркувальними площами та всіма зручностями, включно з театральною сценою. Парк міститься на високій горі, між містами Кліфтон і Вест Патерсон, при дорозі „Rifle Route“, близько між головними дорогами 80, 46, 3 і GSP. Для дотримання традиції Рада УККА штату запросила до співучасті в 27-му фестивалі молодечу організацію СУМ. Ініціативна група провела 22 травня перші наради, на яких оформлено комітет, який очолив Адам Стець. Місія в комітеті відкрити для всіх очочих, які бажають допомогти і збагатити ідеями молодечий фестиваль.

Ми всі знаємо, що громадська праця – нелегка, невдячна, навіть коштовна, але коли ми всі разом докладемо зусиль на всіх ділянках суспільно-громадського життя, то майбутнє нашої спільноти буде запевнене. Даймо можливість нашій молоді проявити себе, даймо їй відчуття, що ми її цінімо й шануємо.

Звертаємось до читачів „Свободи“ і просимо запам'ятати дату фестивалю, прийти і надати моральну підтримку нашим молодечим талантам і всім тим, які не шкодують часу і посвятають для добра спільноти. Телефон для довідок: (973) 779-4063.

За Раду УККА штату Нью-Джерсі -
Іван Буртик

Візита Святішого Отця Івана Павла II в Україну

о. д-р Ігор Мончак

Два львівські кардинали

2001-ий рік, перший рік нового тисячоліття, – знаменний для нашої Київської католицької Церкви. Наскільки буде він переломовим в історії нашої Церкви, залежить не лише від розвитку подій у цьому році, але у великій мірі від того, як ми самі сприйматимемо ці події, використовуючи їх для закріплення нашої Києво-галицької Церкви.

Вже на початку року, 25 січня, Синод ієрархії вибрав Главу Церкви, Києво-галицького Архiepіскопа й Митрополита, згідно з кан. 63–77 і 153 нового Кодексу канонів Східних Церков з 1990 року. Це право свободного вибору Глави самоуправної Церкви було застережене ще в Берестейському церковному договорі декретом папи Климента VIII „Годиться Римському архиєреєві” з 23 лютого 1596 року. У тому ж декреті поставлено вимогу, що новообраний Верховний Архiepіскоп Києво-галицької Церкви потребує потвердження Римського архиєрея. Лише цією вимогою різнилася влада верховного архиєпископа від патріяршої влади. У всьому іншому вони рівні у владі, лише почесною Патріярх передус перед Верховним архиєпископом.

Хоч уже чотириста років Києво-галицька Церква мала папське підтвердження тисячолітнього свого права свободно вибирати свого Главу, однак протягом останніх чотирьох століть цим правом не користувалася з різних політичних причин. Тому цей перший по кількох століттях свободний вибір Глави є переломовим у нашій історії. Новообраний Глава Блаженніший Кир Любомир Гузар одержав Римське потвердження вже наступного дня, 26 січня 2001 року, а по трьох днях був інтронізований (у Львові, в неділю, 28 січня) і таким чином перебрав повністю провід самоуправної Києво-галицької католицької Церкви. Так сповнилася воля Блаженнішого Кир Йосифа, який ще 1980 року бажав бачити Кир Любомира своїм спадкоємцем.

Під кінець інтронізації, себто впровадження на архиєпископсько-митрополичий престіл, присутній на урочистостях Римський нунцій Монсеньор Никола Етерович проголосив, що Папа Іван-Павло II призначив Блаженнішого Кир Любомира Кардиналом Римської Церкви. Кардинальська гідність не має безпосереднього впливу на владу у місцевій самоуправній Церкві. Тож донедавна кардиналами ставали, за дуже нечисленними винятками, лише ієрархи Латинської Церкви. Влада кардинала, як члена Кардинальської колегії Риму, конкретно проявляється тільки під час вибору нового Римського архиєрея.

Кардинальське звання підносить престиж єпископського престолу, який він очолює. Тож витворилася традиція, що ієрархів (по-латинськи: ординаріїв) визначніших престолів, себто важливіх міст, постійно номіновано кардиналами. Факт, що вже три Києво-галицькі архиєпископи-митрополити з осідком у Львові – Кир Йосиф Сліпий, Кир Мирослав Любачівський і Кир Любомир Гузар – удостоїлися кардинальської чести, започатковує традицію: Києво-галицький

В останні місяці і тижні живемо передчуттям великої події, яку з повним правом вважаємо історичною, доленосною, яка хвилює всіх українців і, певна річ, усю нашу громаду – цією подією є візита Папи Івана Павла II в Україну. Щоб докладніше інформувати наших читачів про цю надзвичайну зустріч, її обставини і її колосальні наслідки, „Свобода“ сьогодні запроваджує спеціальну рубрику, яка з'являтиметься у низці наступних чисел, аж поки не висвітлимо цю переважливу тему у найповнішій мірі. Цю нову рубрику відкриваємо публікацією відомого в діяпорі і Україні дослідника історії Церкви, автора високо оціненої монографії „Самоуправна Київська Церква“, доктора богослов'я, професора о. Ігоря Мончака.

Яку Церкву зустріне Папа в Україні?

престіл стає кардинальським.

Остання кардинальська номінація стала промовистою ще під іншим оглядом. Рівночасно з номінацією кардинала Кир Любомира Гузара, Львівського архиєпископа українців, проголошено, що монсеньора Маріяна Яворського, Львівського архиєпископа латинського обряду, ще в 1998 році номіновано секретно (ін rectore) Кардиналом. Це вперше латинський ординарій Львова удостоївся кардинальської гідності. Чи цим започатковано традицію, що Львівський латинський престіл буде постійно кардинальським, покаже майбутнє. Також уперше в історії два Владики цього самого міста, три роки тому, стали рівночасно кардиналами. Досі навіть якщо якийсь кардинал ішов на відпочинок, то його наслідника не було номіновано кардиналом, доки жив його попередник з кардинальським титулом. Наприклад, архиєпископ Монреалю Монсеньор Пол Грегорі удостоївся кардинальської гідності аж по смерті кардинала Пола-Емілія Легера. У Львові рація традиції мусіла поступитися перед рацією церковної політики.

Співіснування помісних Церков

Від перших віків християнства зберігався в Церкві принцип, що не може бути рівночасно двох правовірних владик з титулом цього самого міста. Це стосувалося єретиків, які звичайно проти правовірного єпископа ставили свого власного, з титулом цього ж міста. Цей же принцип зберігала Латинська Церква й щодо Східних Церков. Зрештою, коли в пізньому середньовіччі ототожнено латинський обряд з католицькою вірою, кожну не-латинську Церкву уважали, не раз зовсім безпідставно, за схизматичну або й єретичну. Тоді на теренах Східних Церков понаставляли латинських владик з титулами східних міст. Так 1375 року постало латинське Галицько-Львівське архиєпископство і три латинські єпископства – в Перемишлі, Володимирі-Волинському та в Холмі, побіч однойменних єпископств Київської Церкви. Залишилися вони існувати з цими самими титулами на східних теренах навіть по Берестейським церковним договорі 1595 року, коли вже не було підстав сумніватися в правдивості Київської Церкви.

Протилежна проблема виникла в модерних часах, коли на традиційно латинських теренах постали католицькі парафії східних вірних. Спершу старалися їх включити в місцеві латинські єпископства, лише толеруючи літургічні відмінності тих парафій. Згодом виникла потреба очолити їх такі східними єпископами. Однак цих східних єпископів робили свого роду „винятковими” – спершу немов помічниками місцевих латинських, опісля тимчасовими „візитами”, „адміністраторами” або „екзархами”. Щойно коли Ватиканську конгрегацію для Східних Церков очолив кардинал Євген Тіссеран (1936–1959), запровадив він краще розуміння східної ідентичності. У тому періоді оформлено українські єпископства на американському континенті в повноправні єпархії з титулами їхніх міст. Таке трактування нечисленних східних єпархій – немов якихось другорядних структур на традиційно латинських теренах, можна зрозуміти, якщо не виправдати. Однак при цьому не може не дивувати інше трактування латинських єпископств на традиційно східних теренах. Навіть Галицько-Львівська латинська дієцезія має тепер небагато парафій і вірних, а ще менше такі латинські єпископства, як у Житомирі чи інші на сході. Тому нетрадиційне відзначення латинського архиєпископа Львова кардинальською гідністю, поруч з відзначенням такою ж гідністю

східного верховного архиєпископа, стає тим більш промовистим. Теоретично обидва владки, а також обидві Церкви, зрівняно в гідності. Практично воно, мабуть, не зовсім так. У нашій східній ментальності ще від середньовічних часів збереглося розуміння Вселенської Церкви складеної з рівноправних самоуправних Церков, як це підтвердив II Ватиканський собор: „Свята й Вселенська Церква, яка є Містичним Тілом Христа, складається з вірних, які... зібрані в різні, ієрархію об'єднані угруповання, становлять індивідуальні Церкви, себто обряди”. Натомість у західній ментальності, включно з Ватиканською курією, далі домінує поняття уніформної Вселенської Церкви римо-латинського обряду з толеранцією східних літургічно-обрядових відмінностей, там, де вони ще збереглися.

Відображено цю ментальність і в конкордаті з Польщею міжвоєнних часів, де говорилося про одну католицьку Церкву Польщі в трьох обрядах: римо-католицькому, греко-католицькому і вірменському. Подібні вислови були в проєкті сучасного конкордату. Для тої ментальності нечисленність латинського обряду на українських теренах не має значення. Важливіше, що латинський обряд є „загально-католицьким” і домінуючим у католицькому світі. Тож, мовляв, послідовно і в Україні повинен він бути не лиш нарівні, але на першому місці.

Дві Українські Католицькі Церкви

Уніформістичний погляд на Вселенську Церкву має важливе практичне значення в теперішні часи в Україні. Занепад комуністичної атеїстичної ідеології відкрив широкі „цілінні” терени для місійної діяльності. Ще в 20-их роках, по упадку царату, Рим передбачував можливість широких місій на Сході Європи. Тоді Ватиканська курія розглядала дві зовсім різні ідеї. Митрополит Андрей Шептицький мав візію відродження Київського східного християнства і включення його, у формі самоуправної Київської Церкви, в лоно Вселенської. Натомість колишній латинський єпископ Могилева Едуард вон дер Ропп пропонував вести католицькі місії знизу, напертаючи деканат за деканатом. Місіонерами були б західноєвропейські ченці різних чинів, які підлягали б латинським єпископам на східних теренах. Відповідно до потреби, вони могли служити й у східному обряді, себто бути „бі-ригуалістами”. Згідно з цим проєктом, у 20-их і 30-их роках поза кордонами СРСР місії „нової унії” діяли на Волині, Поліссі, Підляшші і Холщині.

„Нова унія” на тих теренах провалилася разом з упадком Польщі, але не сама ідея поширення уніформного католицизму „знизу”. Тепер в Україні активно діють латинські місіонери, головю з Товариства Ісуса (Societas Jesu – єзуїти) зі своїм молодечим відділенням Воїнства Ісуса (Miles Jesu), з якого поповнюються ряди Ісусівців. До речі, вже з 1991 року осідком громади Miles Jesu був шкільний будинок у Львові на вул. Спартака ч. 8 (теперішня вул. П. Ковжуна), де примістився Греко-католицький лицей ім. Климента Шептицького. У Брюховичах, на окраїнах Львова, діє римо-католицька духовна семінарія, яка стала центром Римо-католицької Церкви в Україні. По цілій Україні, не лише в Галичині, є нові латинські єпископи, на чолі з новим кардиналом. Отож, є готова структура для створення в Україні нової Української Католицької Церкви римського обряду поруч Української Греко-католицької Церкви. Коли тепер у Римо-католицькій Церкві допущені живі мови, ця нова УКЦ може свободно вживати українську

(Закінчення на стор. 15)

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Відійшов провідний союзний діяч

Св. п. Володимир Сохан

Володимир Ярослав Сохан, колишній Головний секретар Українського Народного Союзу, помер на 78-му році життя в середу, 23 травня 2001 року, в Ньюарку, Н. Дж.

Володимир Сохан народився 7 листопада 1923 року в місті Ходорів у Галичині, в родині Антона і Ольги (з Левицьких) Соханів. Початкову школу закінчив у рідному місті, відтак, до приходу Червоної армії на Західню Україну, вчився в Українській академічній гімназії у Львові, а вже останній рік десятирічки закінчив у Ходорові. Вищі студії розпочав у Львівській Політехніці. У молодих роках був членом Юнацтва ОУН, від 1941 до 1943 року разом з батьком перебував у Києві, де проводив патріотично-освітню діяльність.

При кінці війни родина Соханів емігрувала на Захід, спочатку до Австрії, де під час американського повітряного бомбардування загинув батько Володимира, Антін Сохан. Після цього Володимир з мамою і братами Олегом та Ігорем опинилися в таборі біженців у Баварії. У Регенсбурзі Володимир Сохан почав студіювати політичну економію і журналістику. В 1949 році Володимир з мамою і братом Ігорем приїхали до Америки, трохи пізніше приїхав брат Олег. Родина поселилася в Джерзі Сіті, Н. Дж.

Невдовзі після приїзду він почав працювати в Українському Народному Союзі, якому самовіддано служив протягом 45 років. У 1966 році його було обрано Головним секретарем УНСоюзу, і на цій провідній посаді він служив до 1994 року, опісля був вибраний Почесним членом Головного уряду. Крім того, Володимир Сохан був активним членом багатьох амери-

канських і українських громадських і професійних організацій, включно з участю в Республіканській партії, Національному Братському Конгресі Америки, в радах місцевого управління Джерзі Сіті.

Він був членом Секретаріату Президії Світового Конгресу Українців, віце-президентом Українсько-Американської Координаційної Ради, членом Ради директорів Координаційного Комітету Допомоги Україні, віце-президентом Товариства „Самопоміч“, співробітником „Енциклопедії української діаспори“, співзасновником Української Спортової Централі Америки і Канади, де був членом Ради директорів. Він знайшов ефективний спосіб об'єднати свою любов до спорту і до журналістики, працюючи 25 літ спортивним оглядачем газети „Свобода“. 12 років Володимир Сохан також працював як кореспондент державної радіостанції „Голос Америки“.

У 1998 році Президент України Леонід Кучма нагородив Володимира Сохана орденом „За заслуги“ III ступеня – за його особистий внесок у поширення українсько-американської співпраці і за його багаторічну діяльність в українсько-американських організаціях.

Володимир Сохан залишив у невтішному горі дружину Неонілю, доньку Рому Газдевич з чоловіком Андрієм і синами Маркіяном та Павлусем, сина Тараса, братів Олега та Ігоря з родинами.

Похорон відбувся в суботу, 26 травня 2001 року, з церкви свв. Петра і Павла в Джерзі Сіті. Світлої пам'яті Володимира Сохана поховано на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінгтоні.

Прощальне слово предсідника УНС Уляни Дячук на Панахиді за упокій душі св. п. Володимира Сохана

Опечалена родино, пані Нілю Сохан, пані Ромо Газдевич з мужем Андрієм та синами Маркіяном і Павлусем, пане Тарасе Сохан, панове д-р Олег Сохан та Ігор Сохан, брати Покійного з родинами, засмучена громадо, приятелі і друзі Покійного.

В імені тут присутніх членів Головного Уряду Українського Народного Союзу, членів Екзекутивного Комітету, головного секретаря Марти Лиско, касира Стефана Качарая та моїм, як також присутніх наших рідних, всіх інших членів Головного Уряду, всіх працівників, zatrudнених у Головній канцелярії, редакторів „Свободи“ і „Українського Тижневика“, працівників обидвох видавництв, Союзівки і нашого будинку, як і цілого нашого членства, які всі високо цинили і поважали Покійного, висловлюю вам найщиріші співчуття у вашому великому горі.

Від приїзду родини Соханів, матері і синів, на американський терен у 1949 році, життя середнього сина Влодка було тісно пов'язане з Українським Народним Союзом та

українською громадою. Бо, як він оповідав, за винятком праці в одному місцевому банку на дуже короткий час, він відразу почав працювати в Головній канцелярії УНСоюзу, і УНСоюзівці посвятив ціле своє трудове життя, аж до відходу на заслужену пенсію, як Головний секретар, у 1994 році. Союзом надальше цікавився і ним жив також опісля, як вже став Почесним членом Головного Уряду і брав активну участь у всіх його засіданнях. Також не було ніколи засідання Окружного Комітету чи Джерзі-Сіті, чи Північного Нью-Джерзі, де він не був би присутній чи ним не проводив.

З приїздом великої хвилі українських емігрантів на американський континент у ранніх 50-их роках є пов'язаний великий зріст у членстві УНСоюзу та зріст читачів щоденника „Свобода“. Зріст у членстві вимагав збільшення кваліфікованого персоналу у Головній канцелярії та поступової механізації. Пан Влодко скоро пірнув у студії життєвого забезпечення, а за короткий час опісля,

закінчивши курси ІБМ, вже у 1952 року впровадив перші машини ІБМ у Рекордовім відділі нашої установи.

У 1958 році Екзекутивний комітет призначив його асистентом Головного секретаря УНСоюзу. За його заслуги у праці для організації і його членства на Конвенції у 1966 році делегати вибрали пана Влодка до Екзекутивного комітету на заступника Головного предсідника і рекордового секретаря. Опісля, від 1974 до 1994 року він виконував функції Головного секретаря, бо завдяки його великій популярності, якою він втішався у секретарів відділів та у членства, Конвенції постійно перевибирали його на цей пост.

Св. п. В. Сохан уважав, що одним з найважливіших його завдань є втримати тісний контакт із секретарями кількох соток наших відділів і допомагати їм в організаційній праці для збільшення членства і надання їм всіх вказівок і порад для заспокоєння різних потреб членів організації.

Це він виконував без обмеження часу, в день, вечором чи вночі. Дім Соханів був все відкритий для кожного секретаря відділу. Пан Влодко уважав, що вони виконують важливі функції для нашої установи, і їм треба в цьому постійно допомагати.

Покійний п. Влодко Сохан, будучи спортсменом (він колишній змагун футбольних дружин УСК НІ та „Січ“, Елізабет), присвячував багато уваги спортові. Він був впродовж 25 років (від 1949 по 1974 рік) спортивним редактором

„Свободи“ та співзасновником Спортової Централі Америки і Канади, її референтом преси і членом проводу.

Покійний був студентом журналістики, і тому з великим задоволенням виконував працю кореспондента Українського Відділу „Голосу Америки“ – від 1964 до 1974 року, виготовляючи звіти та інтерв'ю із діяльності української громади. Був він також членом Спілки Українських журналістів Америки. Не один раз згадував, що радо віддався б вповні журналістичній праці.

Не відмовлявся ніколи Покійний від громадської праці. Він був одним із засновників СКВУ, і до своєї смерті був членом секретаріату, тепер СКУ, від нашої установи. Був представником УНСоюзу так в УКА, як опісля в УАКРаді, будучи заступником голови цієї централі.

Від часу відновлення незалежності України він брав активну участь у нарадах Української Всесвітньої Координаційної Ради у Києві. Був нагороджений Президентом Кучмою відзнакою України „За заслуги“ у 1998 році.

Прашаємося сьогодні з великим українським патріотом, людиною надзвичайно працюютою, дуже доброю і лагідною вдачею. У спірних справах він все старався знайти компроміс і „золоту середину“. Він був все готовий допомагати, хто помочі у нього просив і потребував.

Прашаємося з визначним і відданим союзним діячем, а я особисто – з моїм довголітнім співпрацівником і другом. Нехай пам'ять про нього і його всі добрі діла ніколи не забудеться.

24 травня 2001 року

Працівники тижневиків УНСоюзу
„Свобода“ і „Український Тижневик“
висловлюють глибокі співчуття
нашій приятельці та колезі
Ромі Газдевич
Головному редакторові „Українського Тижневика“
з приводу смерті її батька
світлої пам'яті **ВОЛОДИМИРА СОХАНА**

„Мусимо зміцнити контакти східної і західної діаспори”

Голова Об'єднання українців у Росії Олександр Руденко-Десняк вже не вперше відвідує нашу діаспорну громаду на північно-американському континенті.

– Що спонукало вас до теперішніх відвідин?

– Моїм бажанням є доконче зміцнити контакти між східною і західною діаспорою. Як вам відомо, минулого року відвідав українців у Росії президент Світового Конгресу Українців Аскольд Лозинський, який зараз плянує поїзду по Далекому Сході. Це дуже допомагає активізації наших земляків та їхньому освідомленню, яке, на жаль, не стоїть надто високо. Тому так важливі наші контакти між вами і нами.

– Чи, на вашу думку існують спільні проблеми поміж цими двома так віддаленими між собою групами українців?

– Безумовно, існують спільні та подібні проблеми, як ось асиміляція, а з нею – денаціоналізація. Західна діаспора має у цьому розумінні багато досвіду. В Росії у цьому відношенні більше труднощів – хоча б тому, що провідні російські чинники і українська громада не є ще готові до діалогу. Такий діалог треба підготувати і почати будувати дослвно від зера. Обставини тепер дещо змінилися, від коли у 1996 році прийнято закон про національно-культурну автономію. Тут я допоміг, запропонувавши дві статті на підставі канадського законодавства. З цього приводу засновано Консультативну Раду, в якій я є заступником голови. Вона зареєстрована як Федеральне Національне Культурне Об'єднання Українців в Росії.

– Значить, однак, на відтинку освідомлення і культурної праці українців в Росії таки дещо покращало?

– Так, в останніх двох роках почали створюватися нові осередки українського життя. Якось заявляють про себе різні організації як виразники української спільноти, а я розпочав видавати „Український огляд” – джерело інформації і речник нашого Об'єднання. Ось тут вам перший номер. З уваги на читачів, частина текстів є російською мовою, а частина українською.

– Це дуже цікаво. Питання, однак, чи цей „Огляд” знайде відповідну кількість читачів та відповідних спонзорів.

– Розуміється, це важливі питання. Дальша поява цієї моєї спроби

великою мірою залежить від загальної настанови, а вона зараз не надто прихильна. Не можна не відзначити певної стагнації національних порухів так в Росії, як і в Україні. Особливо тривожить те, що заважаємо в Україні. А при тому ставлення уряду України до діаспорних українців є сьогодні нульове, хоча в Росії зараз живе 4 мільйони 400 тисяч українців. Урядові чинники ясно заявили, що не можуть надати ніякої підтримки культурним чи іншим програмам через брак грошей. Тут і розплянована федеральна програма не знайшла підтримки, і я не можу надіятися на яку-небудь підтримку із видаванням „Українського огляду”.

– Саме нам тут треба знати, в який спосіб ви думаєте продовжувати це важливе видання, коли немає на нього ніяких фондів?

– Я ніяк не можу навіть надіятися на яку-небудь допомогу державних чинників України, що перебувають у дуже кризовому стані. Це тепер питання існування, то ж як можна надіятися навіть на поміч держави у цьому, здавалось б, так важливому пропагандивному почині окремого журналу? Росія виділила на пропаганду поза своїми границями чотири мільйони карбованців, а ми?

– Яке, отже, майбутнє вашого видання?

– Я, незважаючи на цю критичну політичну ситуацію, завжди буду практиком. Життя не є святим – ані у вас, ані у нас. Мені, однак, здається, що є багато спільного між діаспорною громадою в Росії і вашою. Тому я хочу доконче встановити між нами інформаційний контакт і він може оживити наш „Український огляд”. Треба, отже, думати про конкретну програму, про працю з електронною поштою, про обмін матеріалами. Цей перший номер зроблено завдяки безкорисливій праці, подібно можна робити і далішні номери. Але в УККА є вже відкрите окремеkonto для журналу – побачу, який це буде мати наслідок. Вірю, що як ви йдете з добром, то і інші прийдуть з добром. Шукаємо, отже, спільників.

– Бажаю вам зі щирого серця, щоб ви тут у нас таких знайшли. Потреба української культурної праці серед української діаспори в Росії – це дуже і дуже важливе завдання.

Розмову вела О. Кузьмович

О. Руденко-Десняк з предсідником УНСоюзу Уляною Дячук.

УКРАЇНЦІ У СВІТОВІЙ НАУЦІ

Знавець українських річок

*Дивлюсь на пройдену дорогу,
І гнів і жаль мене пече...
Але у нашу перемогу
Усе ж я вірю гаряче...*

Олександр Олесь

Проф. Василь Шендеровський

І жаль мене пече за пройдену дорогу нашої Української Академії наук. В яких тяжких муках вона народжувалася, ставала на ноги. В яких дискусіях великих українців викристалізовувала своє наукове національне спрямування.

Справді, такі визначні вчені Української держави, як Вернадський, Грушевський, Василенко, Кримський, Єфремов, Тимошенко добре усвідомлювали завдання Української Академії наук:

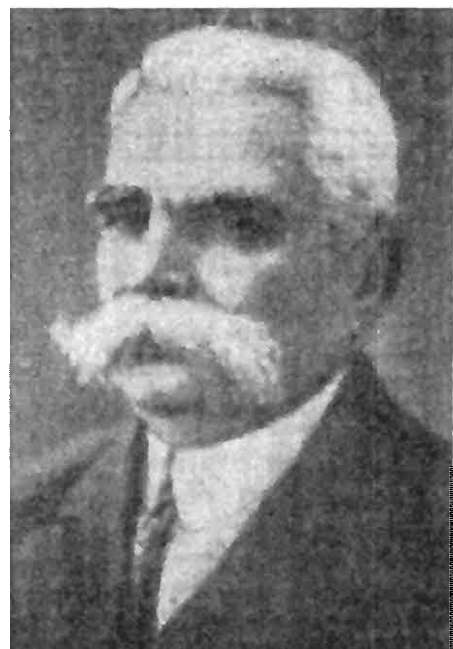
„Українська академія має підносити Українську культуру й вичувати Україну, збагачувати виробливість України, дбати про все добре для України...”

Сьогодні боляче читати советські книги про історію Всеукраїнської Академії наук. Наприклад, у дослідженні В. Терлецького „Академія наук Української РСР, 1919-1969”, Київ, 1969 рік, читаємо: „Обрання до ВУАН видатних марксистів-ленінців мало величезне значення для подолання серед певної частини науковців впливу буржуазної ідеології, сприяло озброєнню вчених Академії марксистсько-ленінською методологією”.

Це був початок боротьби зі справжніми науковцями, а в 37-му багато вчених, звинувачених у буржуазному націоналізмі, закінчили свій земний шлях на Соловках, у Сандормосі, Биківні... Ця доля не оминула і видатного українського вченого Євгена Оппока. Це ім'я мало хто знає з науковців, не кажучи вже про широкий загаль. Зі статті про Оппока в „Енциклопедії українознавства” Володимира Кубійовича довідуємося, що основні праці вченого присвячені водності та стокові річок, нагромадженню та витратам вологи в річкових басейнах, використанню водних ресурсів, осушенню боліт. Оппока – автор понад 400 наукових праць і статей з ділянок гідрології як загальної, так і України. Але де поховано вченого. не зазначено ні в одній з них, хоча в статті, вміщеній в „ЕУ” Володимира Кубійовича написано: „...згинув в добу єшовщини...”

У статті про Оппока, що вміщена в УРЕ, зазначена лише дата смерті вченого: 1 вересня 1938 року. Ця дата також зазначена і в „ЕУ” Кубійовича. На превеликий жаль, це неправда. В книзі Миколи Роженка та Едіт Богацької „Сосни Биківні свідчать: злочин проти людства”, Київ, 1999 рік, на базі слідчих документів Фонду припинених справ архіву КДБ УРСР подано близько 5000 „ворогів народу”, розстріляних у Києві та в інших містах і похованих у лісі біля селища Биківня. Серед невинно убієнних знаходимо й ім'я Оппока Євгена Володимировича: „...Народився на Київщині, працював у ВУАН. Арештований 15.10 за контрреволюційну діяльність, засуджений 4.11, розстріляний 11 листопада 1937 року у Києві”.

Сьогодні, коли значна частина населення доведена до відчаю і ностальгує за „старими добрими

Євген Оппока

часами...”, коли молоде покоління не знатиме тих умов, в яких жили в Україні протягом радянської доби, пошуки істини такі потрібні.

Ім'я Євгена Оппока широко відоме за кордоном і незаслужено забуте у нас, – пише про вченого Луговський у статті, надрукованій в „Очерках истории естествознания и техники”, 1989, в. 37. Наукова діяльність Оппока пов'язана з гідрологічними дослідженнями Волині, Чернівківщини і Полтавщини, він працював над проблемою меліорації Полісся, водопостачання Донбасу. Одним із наслідків гідрологічних досліджень Оппока було його рівняння водного балансу, відоме в науці як рівняння Пенка-Оппока.

Альбрехт Пенк був визначним німецьким географом, професором Віденського і Берлінського університетів, дійсним членом Наукового Товариства ім. Шевченка, одним із перших географів, що визнавав Україну як окрему „природну і національно-політичну одиницю”. Учнем Пенка був академік Степан Рудницький, основоположник географії України.

Євген Оппока народився 1 лютого 1869 року в селі Руда, тепер у складі с. Шамраївки, Сквирського району Київської області. Початкову освіту здобув вдома. З 1878 по 1886 рік навчався в Київській гімназії, яку закінчив із золотою медалею. Цього ж року він поступає на фізико-математичний факультет Київського університету. Після закінчення першого курсу залишає його і поступає в Петербурзький технологічний інститут і закінчує 1892 року, отримавши спеціальність – інженер-технолог. Його практика перед закінченням інституту була пов'язана з гідрологічними дослідженнями, які провадила Західна експедиція Міністерства землеробства з очищення боліт. Це і визначило його подальшу наукову професію. З 1894 року він працює інженером-технологом з осушення Полісся, з 1902 по 1912 рік керує гідротехнічними роботами в Мінській губернії.

Цей період його наукової і практичної діяльності був досить

(Закінчення на стор. 17)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

„Мусимо мати власний правопис“

З цікавістю прочитав у „Свободі” (ч. 17 від 27 квітня 2001 р.) сторінки, присвячені мовній та правописній ситуації в Україні. Є поміж тих матеріалів і моя стаття „Правопис: хто проти?”. Не маючи нічого проти цієї публікації, хотів би, однак, висловити деякі міркування з приводу її передруку. В Україні її вперше опубліковано в газеті „Україна молода” (01.02.2001 р.) за нині чинним правописом (бо інакше в нашій пресі поки що не друкують). У „Свободі” орфографію дещо підправлено, але не послідовно. А ще залишено й помилки, припущені в „Україні молодій”: *давньогрецька* (треба *давньоримська*) богиня *Фавна*; *Лазар* (треба *Наум*) Каганович, бо йдеться не про партійного діяча Лазаря, а про менш відомого мовознавця – „інтернаціоналіста Наума Кагановича. Я писав не про *філософічну*, а про *філологічну* некомпетентність академіка П. Толочка.

Та взявшись за перо мене змусила публікація в згаданому числі „Свободи”, в якій подано вельми сумнівні версії щодо відтворення в нашій мові звуків, позначуваних літерами **ph** і **th** в інших європейських мовах. З одного боку, наведено відомий факт, що звук **ф** (**ph**) „у слов'янських мовах не рідний”, а трохи далі раптом читаємо, начебто українці міцно оберігають традиції рідної мови і „грецьку тету передають по-

споконвічному – найчастіше як **ф**, а не по-римському через **t**”.

Насамперед, слід відзначити, що ні українці, ні будь-який народ Європи звуки **ph** (**Ф**) не відтворювали й не відтворюють як **т**. Тут маємо справу з **ф**, який наші предки спочатку заступали іншими звуками, тому й кажемо *Пилип*, *каптан*, *картопля*, *квасоля*, *хвіртка*, *Трохим*, але згодом засвоїли – *телефон*, *філософія*, *фонетика* (пор. англ. *telephone*, *philosophy*, *phonetics*). А ось грецьку тету **th** всі європейці крім росіян, чітко відрізняють від **ф** (**ph**). Наприклад, англ. *philanthrop* укр. *філантропія*. Ми також цей звук здебільшого передаємо через **т**: *антологія*, *астма*, *бібліотека*, *гіацинт*, *естетика*, *етил*, *катет*, *лабиринт*, *математика*, *метод*, *нафта*, *ортопедія*, *патетика*, *театр*, *теорія*, *Лета*, *Прометей*, *Тесей*, *туя* тощо. Пишемо інколи й **ф**: орфографія (пор. орфофонія), пафос (пор. патетика), Парфенон (пор. партеногенез). Столицю Греції ні самі греки, ні будь-хто, крім знову ж таки росіян, Афіними не називаються. Згадаймо, що писав відомий український поет і перекладач Володимир Самійленко: „Треба писати *Атени*, а не *Афіни*, бібліотека, а не *вівлюфіка*, як колись писали росіяни”. Цей звук за всіма українськими правописами відтворювали через **т**, а „фєкання” нам накинули в ході більшо-

вицької діяльності, спрямованої на зближення мов народів колишнього Радянського Союзу. Можна навести чимало прикладів: „С. Петлюра. Українські катедри і український пролетаріат” – газета „Слово”, К., 1907 р.; „Пливе етер, струмує вітер, Джерела б'ють нових поем” (П. Тичина); „Роса, і теплий грім, і шепіт віт, І людська творчість споруджає міт” (М. Зеров).

Після 1933 року, всупереч заборонам, митці українського слова й далі писали й пишуть **т** на місці **th**: „Вкраїнських брам рясне гілля З вільготними акантами Коринту” (М. Бажан); „Я подивився вдруге. Він мене зробив Дніпром, чи то пак Бористеном” (І. Драч); „Так ніби вперше аж тепер Побачив синє море в плесі, І гори хмар на піднебесі, І світу голубий етер” (Д. Павличко). Маємо Тадея (а не Фадея) Рильського, Агатагела (не Агафангела) Кримського, Агату (а не Агафу) Турчинську. Знаний перекладач „Іліади” й „Одисеї” Микола Хомичевський узяв собі псевдонім Борис Тен (а не Фен). Поміж українців були поширені імена Марта, Текля, Тодось. Марфами, Феклами й Федосіями їх записували попи Московської православної церкви. Український мовознавець-поліглот Андрій Білецький має працю з ономастики „Бористенес-Даниприс-Дніпро”. Сучасний український культуролог Вадим Скуратівський, узявши слово в теперішній суперечці про нововведення до „Українського право-

пису”, пише: „Якщо катедра, то класичної філології й загального мовознавства А. О. Білецького, а якщо кафедра, то історії КПРС, де за одне слово катедра могли вбити” (газета „Столічніє новості”, 2001 р., ч. 4). У сучасній Україні виходить часопис „Бористен”.

Посилання на Івана Огієнка так само не свідчить на користь **ф** в словах із **th**, бо наш видатний мовознавець і теолог у перекладах „Біблії” вживав Гетсиманський, Голгота, коринтяни. І не лише в „Біблії”. Читаймо: „Усе життя служи народу, Усе життя – не бійсь Голготи, Добудь йому святу свободу, І не спинай у цій роботі; Перебуваючи в Швейцарії, я сумував за Україною і вилив свою душу в поемі „На Голготі” (І. Огієнко). Тож пропозиція укладачів проєкту найголовнішої редакції „Українського правопису” відтворювати **th** відповідно до звучання цієї фонемі в грецькій мові є досить обґрунтованою.

Слід позбутися недоречностей на кшталт ритм – арифметика, ортогональний – орфоепічний та ін. Не пишімо й не вимовляймо в запозичених словах **ф** там, де його немає в мові-оригіналі. Досить бездумно наслідувати вади російського правопису. Мусимо мати власний.

Олександр Пономарів, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка, академік АН Вищої школи України (збережено мову оригіналу)

Заява Світового Християнського Конгресу з приводу плянованого приїзду в Україну Святішого Отця Папи Івана Павла II

Ми, представники мирянських організацій Української Греко-Католицької Церкви, згромаджених у Світовий Християнський Конгрес, з великою радістю сприйняли офіційні повідомлення з Києва і Ватикану про можливий приїзд в Україну в червні 2001 року Святішого Отця Папи Івана Павла II. Ми вітаємо цю історичну домовленість між державним керівництвом України і Апостольською Столицею, яка відкриває шлях наступникові св. Апостола Петра на нашу Батьківщину, і розцінюємо її як знаковий акт у багатовіковій історії київсько-римських церковних взаємин. Якщо з ласки Всевишнього Бога ця візита стане реальністю, то це буде воістину історична подія не тільки в церковній і політичній історії сучасної України, але й у світовому християнстві, яке так драматично поділене на православний Схід і католицький Захід.

Ми вбачаємо знак Божого Провидіння в тому, що 263-й наступник престолу св. Петра в Римі ступить на Київські гори вперше після того, як їх майже дві тисячі років тому благословив рідний брат Апостола Петра – Апостол Андрій Первозваний.

Знаком Провидіння вважаємо і те, що очікувана візита Святішого Отця на береги Дніпра відбудеться рівно через тисяча дев'яносто років, як південні землі сучасної України освятив своєю присутністю і жертвою четвертий з черги єпископ Риму Папа св. Климентій, на мощах якого був зведений перший катедральний собор – Десятинна церква.

Символічно також, що візита Папи Івана Павла II в Україну відбудеться в десяту річницю відродження Української держави, яке не тільки кардинально змінило політичну мапу Європи, але й відкрило широкі можливості для діалогу й співпраці між християнами Сходу і Заходу.

Історичний шанс, який нам, українцям, дає майбутня візита Папи на береги Дніпра, не сміємо змарнувати! Але щоб пляновий приїзд Римського Архисрея в Україну став справді історичним, він, на нашу думку, повинен супроводжуватися неординарними актами й справді історичними рішеннями.

Передусім бажано, щоб наступник Апостола Петра визнав патріарший устрій Української Греко-Католицької Церкви. Ми переконані, що перебування Папи Римського на українській землі є унікальною нагодою для проголошення Києво-Галицького Патріархату. Виходимо з того, що Папа Іван Павло II неодноразово визнавав, що Церква українських католиків упродовж століть виявляла велику вірність Апостольській Столиці. То ж отримання нею з його рук статусу Патріаршої було б найвищою нагородою за цю її вірність.

Вважаємо також, що візита Святішого Отця в Україну – це найбільш вдалий момент для юридичного відновлення греко-католицької Київської Митрополії. Це має для нас принципове значення, бо воно органічно в'яжеться з поширенням каноніч-

ної території УГКЦ на всі землі сучасної Української держави.

Чекаємо від Святішого Отця і позитивного вирішення статусу Мукачівської Греко-католицької єпархії, яка всупереч усім канонам Католицької Церкви штучно відірвана від матірньої Києво-Галицької митрополії й управляється безпосередньо з Риму. Більше того, до останнього часу в офіційних ватиканських документах, що стосуються закарпатських українців, фігурують анахронізми на зразок „русини”, „рутенці”, що є неприпустимими з точки зору перспективи українсько-ватиканських церковних і політичних взаємин. Незаперечним історичним фактом є те, що греко-католицькі спільноти Польщі, Словаччини, Угорщини та Югославії, як і греко-католики України, ведуть свій родовід з Київської церковної традиції і є духовними нащадками Берестейської Унії.

Маємо в Бозі надію, що у процесі своєї візити на українську землю Святіший Отець беатифікує перший список новомучеників і подвижників нашої Церкви, чим неутралізує некоректний вчинок тих ватиканських чиновників, які на минулорічних урочистостях в Римі з нагоди вшанування новомучеників різних націй не допустили до голосу українських греко-католиків і жодним словом не згадали про найбільшу мученицю ХХ століття – Українську Греко-Католицьку Церкву.

Викладені нами міркування та сподівання у зв'язку з плянованим приїздом Святішого Отця Папи Івана Павла II в Україну мають загальний характер і є радше ширими по-

бажаннями, ніж ультимативними вимогами. Ми усвідомлюємо, що успішне вирішення порушених нами проблем залежить не тільки від доброї волі Святішого Отця і ватиканських чинників, але й від позиції греко-католицького єпископату. Сподіваємося, що наші Владики зуміють використати приїзд Папи в Україну для добра Греко-Католицької Церкви, продовжуючи великі діла Слуги Божого Андрея Шептицького та Ісповідника Віри Йосифа Сліпого.

Від візити Святішого Отця Папи Івана Павла II в Україну ми очікуємо не тільки позитивних результатів для УГКЦ та її вірних, але й для вирішення церковних проблем загальноукраїнського характеру. Сподіваємося, що очікуваний приїзд Папи Римського в Україну внесе корективи в східну політику Ватикану – в бік започаткування діалогу з Києвом. У новій геополітичній ситуації, яка склалася на Сході Європи після проголошення незалежності України, відчутно зросла роль Києва як зв'язуючої ланки між двома центрами світового християнства – Римом і Константинополем. За умов, коли Московський Патріархат б'єлоує сучасний екуменічний процес, Київ міг би відіграти роль неутралізуючого чинника цієї деструктивної політики „Третього Риму” і реально прислужитися зближенню християнського Сходу і Заходу. Але для цього ватиканським колам слід відкинути упереджене ставлення до тих українських православних церков, які розірвали

(Закінчення на стор. 12)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Концерт Капелі бандуристів

ПАРМА. – 5 травня Капеля бандуристів ім. Тараса Шевченка виступила з концертом в римо-католицькій церкві Святої Родини. Ще в давнину, під впливом болгар і греків, Україна витворила своєрідну релігійну музику, яку пізніше удосконалили й розвинули талановиті українські композитори М. Максим Березовський, Артем Ведель, Дмитро Бортнянський та інші, а пізніше – Михайло Вербицький, Микола Лисенко. Найкращі твори цих знаменитих музик незмінно присутні в репертуарі капелі. З ними вона здійснила ряд успішних гастролей в США, Канаді, а також в Україні, Європі та Австралії. Тепер керує капелею д-р Олег Махлай. Вона нараховує 55 бандуристів і співаків.

В першій частині концерту відспівано „Христос Воскрес”, „Достойно є”, „Слава Отцю”, „Єдинородний Сину і Слове” – М. Дилецького, „Прийдіте, поклонімося” М. Березовського, „Милість миру” (Київський напів), „Хваліте Господа з небес” – М.

Вербицького. В другій, інструментальній частині бандуристи виконали пісні „Весна” (Палендріна), „Ой вербо, вербо” (Гр. Китастого) та інші. У другій частині концерту прозвучали твори „У царстві Твоєму” (О. Махлая), „Благослови, душе моя, Господа”, К. Стеценка, „Під Твою милість” С. Людкевича, „Херувимська пісня” і „Воспойте Господеві” Д. Бортнянського, популярну американську „Емейзінг грейс” Ньютона, та кінцеву „Боже Великий, Єдиний” М. Лисенка і О. Кошиця.

Наступного дня, в неділю, 6 травня, Капеля співала до Служби Божої в українському православному соборі св. Володимира в Пармі. Громадськість Великого Клівленду і околиць вдячна капелі бандуристів і її диригентів за духову насаду, яку залишив по собі сакральний концерт. Невдовзі капеля виїжджає в Україну з концертом, присвяченим 10-й річниці Незалежності України.

Д-р Володимир Боднар

Товариство сеньйорів – активне

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Українсько-американське Т-во сеньйорів у Філадельфії – це самостійне об'єднання, без будь-яких фінансових ресурсів. Матеріальна база – це членські вкладки, дохід із деяких імпрез та пожертви українського банку „Певність” і кредитівки „Самопоміч”. Один раз у році кредитівка „Самопоміч” гостить сеньйорів щедрим полуденком, за те управа Т-ва і його члени щиро вдячні кредитівці.

Головою Т-ва є д-р Євген Новосад. Як лікар, знає і розуміє проблеми старшого віку. Програму праці Т-ва плянує так, щоб була цікавою, різноманітною, інформативною і корисною старшим людям. Секцію міряння тиску крові веде д-р Юрій Бережницький. На сходах члени мають змогу послухати цікаві доповіді на теми медичні, суспільні. Для тих, що цікавляться мистецтвом, організуються виїзди до галерій і музеїв Вашингтону і Нью-Йорку. До диспозиції членів є телевізійний і відео апарати. Можна оглядати фільми та відеокасетки із найновіших подій діяспори та України. Два рази у тижні є полуденки, що їх спонзорує і приготує Департамент старіння повіту Монгомері, а заряджує Марія Данилів, господарська референтка. Відбуваються весняні і осінні прогулянки, пікніки і т. д. Крім того, є ще багато місця і часу для нових і цікавих занять: гри в карти, бінго та інших.

Без зайвого розголосу, дуже дбайливо працює Суспільна служба Т-ва, що її очолює інж. Олесь Михалюк. Важлива вона тим, що це безпосередній контакт зі самотніми, хворими та безпомічними сеньйорами. Два рази у році організується традиційну вже акцію при співучасті Суспільної опіки СУА, а саме Різдвяну вечерю та Великодне свячене. Приготовані пакунки з традиційними харчами інж. Михалюк з допомогою членів управи та добровольців достав-

ляє до домів цих сеньйорів. Щоб здобути фонди для цього, управа Т-ва влаштовує святкування на „День Подяки”. Це святкування поєднує приємне з корисним. Святкування 12 листопада минулого року було дуже успішним. Приготували його, вкладаючи багато праці, Ірена Стерчо, заступниця голови, та Роксоляна Гіліцінська, імпрезовий референт. Обід приготувала Іванка Луцишин. Свято відкрив д-р Євген Новосад. Тріо „Голубки” (Г. Ступень, М. Камінська, Н. Петрик та бандуристка Ярославич) збагатили вечір українськими піснями.

21 березня ц. р. відбулися загальні збори Т-ва. Після звітів, дискусії та ухвалення абсолюторії, перевибрано цілу Управу. Члени управи вдячні за довіру. Однак, як кожне товариство, так і Т-во сеньйорів для успішної праці у майбутньому потребує людей з новими думками і ентузіазмом. Все ж таки з усіх проблем старіння, за винятком хвороб, найбільш небезпечною є самотність.

В одній зі своїх доповідей інж. Степан Романко каже: „Всі інформації, почуття, емоції, які зароджуються в мозку, пересилаються відтак по всьому організмі і викликають фізіологічні реакції організму, в наслідок чого наступає надпродукція специфічних гормонів, які мають вплив на здоров'я людини. Емоції зменшують, в першу чергу, нашу оборонну систему, наш імунітет, а також, як виявляється, є причетними до викликування цілої серії прерізних недуг.

Особливо податливими на цього роду недуги є люди, що переживають самотність. Її треба „лікувати”, тобто, шукати способів, як вибуватися її. Добра приязнь є очевидно, найбільш успішним”. До цього й прагне Товариство сеньйорів.

Орися Ільницька,
пресова референтка
Управи Товариства

В пам'ять жертв Чорнобиля

Зліва: о. д-р Андрій Онуферко, о. Микола Чурак, о. Кирило Микитюк, д-р Ю. Щербак, о. Максим Лисак, о. д-р Андрій Чировський.

ОТТАВА. – 26 квітня в Українському католицькому Соборі св. Івана Хрестителя о. Кирило Микитюк, о. Микола Чурак, о. Максим Лисак, о. д-р Андрій Чировський і о. д-р Андрій Онуферко відправили екуменічний Молебень за душі жертв Чорнобиля. У ньому брали участь дипломати з амбасадором Юрієм Щербаком і його дружиною Марією, молодь і провід Пластової станиці, українська громада та гості, між якими був президент централі Конгресу Українців Канади Євген Чолій з Монреалю. Присутні молилися зі свічка-

ми, що їх виготовила Центральна Канадського Фонду допомоги Дітям Чорнобиля. Окрему молитву ним написану виголосив амбасадор України д-р Юрій Щербак. До пластунів звернувся з промовою пл. сен. о. д-р Андрій Онуферко. Він попросив усіх засвітити чорнобильські свічки, пояснив їх значення.

Міністр Геді Фрай звернулася до присутніх з вітальним листом. Про Чорнобильську трагедію говорив 26 квітня у канадському парламенті член парламенту ліберал Ден Мак Текві.

Юлія Войчишин

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 21 квітня зішлись українці в Освітньо-Культурному Центрі, щоб пом'янути жертви Чорнобиля. Відзначення 15-ої річниці лиха організував місцевий Відділ УККА, Український Освітньо-Культурний Центр і Відділ УКРАді Філадельфії.

Після того, як голова Відділу УККА Ігор Кушнір коротко подав програму вечора, Архiepіскоп Стефан Сорока, Митрополит УКЦ в Америці, відкрив свято молитвою за душі тих, що загинули у Чорнобилі, і за тих, що постраждали і далі страждають від цієї страшної біди.

Після молитви дитячий хор УМІ під диригентурою Лесі Рудої-Пен-

кальської зворушив серця присутніх трьома піснями на два голоси: „Чом, земле моя”, „Боже, на землю нашу поглянь” і „О, Україно”. Дві доповіді, українською і англійською мовами, виголосив голова Централі УККА та директор УНІС Михайло Савків-мол.

Хор „Думка” з Нью-Йорку у своїй програмі мав прекрасні Богослужебні пісні. Акомпаніаторка Лариса Гуткевич грала вступи до пісень або подавала акорди.

Протоієрей о. Михайло Цюман, парох УАПЦ Покрови Пресвятої Богородиці у Філадельфії, заклав свято молитвою.

Богдан Тодорів

Вшанували пам'ять проф. І. Мірчука

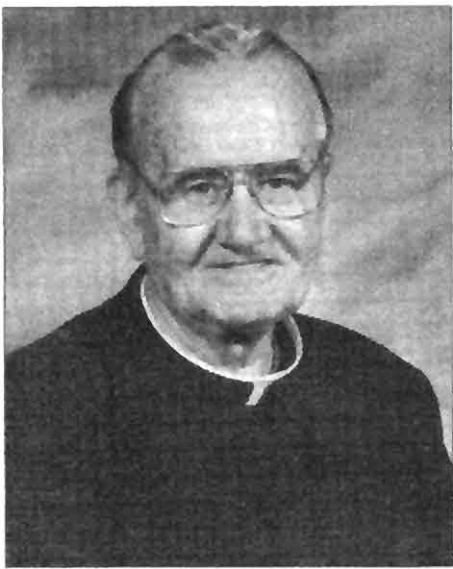
МЮНХЕН. – 2 травня Український Вільний Університет вшанував пам'ять професора Івана Мірчука у 40-ліття його відходу у вічність. Апостольський Екзарх Німеччини і Скандинавії Владика Петро Крик, в сослуженні о. ген. вікарія Митрополита Мольчака і диякона д-ра М. Шафовала, відслужив на двинтарі Гайдгавзен, біля костела св. Івана Хрестителя, Панахиду за спокій душі св. п. проф. Мірчука. Доктори УВУ Юрій Сахаров і Роман Яремко поклали вінець на могилу покійного ректора УВУ. Владика Петро виголосив коротку проповідь, а 91-літній Рудольф Вагнер, колишній студент проф. Мірчука, згадав професора щирим словом.

На вечорі, присвяченому пам'яті проф. І. Мірчука, ректор УВУ проф. Леонід Рудницький говорив про науковий вклад проф. Мірчука в дослідження української духовості, зокрема взаємин українсько-слов'янського та західноєвропейського мислення. Він очолював Український Науковий Інститут у

Берліні, викладав у Господарській академії, в Берлінському університеті, був членом НТШ, Баварської Академії наук та кураторії Східноєвропейського Інституту в Мюнхені, активно допомагав виховувати нові покоління науковців. Життя вченого було тісно пов'язане з УВУ: 11 років він був ректором УВУ в Мюнхені. Своім професійним і вимогливим підходом підвищив престиж університету у німецькому академічному світі. Виступили студент з України Андрій Довганюк, канцлер УВУ Микола Шафовал, доцент д-р Микола Вінтоняк, який на прикладі власного повоєнного студентського життя представив риси характеру професора, який допомагав студентам.

Донька покійного ректора професора І. Мірчука, проф. Мірчук-Ратич, відкрила виставку, що її підготували мгр. Іванка Ребет та директор бібліотеки УВУ Мирослав Фіцак.

Пресова служба УВУ

о. Ярослав Свищук

ЧИКАГО. – Цього року звершується 50-ліття священства і 80-ліття життя о. мітрата Ярослава Свищука. Архипресвітер Ярослав Свищук, син Івана і Софії (з дому Чесник)-Свищуків народився 12 грудня 1921 року в селі Зелена, Надвірнянського району. Богословські студії розпочав в 1942–43 навчальному році у Львові в Богословській академії під керівництвом майбутнього Патріарха Йосифа Сліпого. З наближенням большевицької навали, він з родиною в 1944 році поїхав на Захід.

В Німеччині продовжує теологічні студії у Богословській академії в Патерні (Вестфалія), а в 1949 році переїжджає до США, де в 1951 році закінчує студії в Католицькому університеті у Ва-

50 років священства о. Ярослава Свищука

шingtonі, Д.К. Свячення приймає з рук тодішнього Архiepіскопа Константина Богачевського у Філадельфії 18 червня 1951 року.

Першим місцем душпастирської діяльності архипресвітера Ярослава Свищука було місто Ст. Джозеф, Мізурі, де він був співслужителем о. Дмитра Блажейовського. Там перебував півтора року, а в 1952 році був перенесений парохом до Омаги, в Небрасці. Тут розгортає бурхливу діяльність: будує церкву, Народний дім та місійну церкву в Лінкольні, Небраска. За його душпастирства там постали церковні братства: Св. Імені, Апостольство молитви, Братство молоді, Вівтарна дружина і Асоціація українців католиків.

Літом 1962 року церковна влада переводить о. Ярослава Свищука до катедри св. Миколая в Чикаго, співслужителем пароха. Тут о. Свищук повністю розгортає свої вроджені організаційні здібності, організує відділ преси дієцезії св. Миколая, а в 1965 році – дієцезальний друкований орган „Нову Зорю”, одержавши від Єпископа Габра призначення на головного редактора.

В 1972 році він створює в Назареті, на Святій землі, місійну станицю, а роком пізніше створює станицю в Наксі, Індіяна. В місійному апостоліаті о. Ярослав Свищук збудував релігійний музей, збагативши його унікальними цер-

ковними експонатами. Щоліта там переводиться таборування вівтарних хлопців і дівчат з парафій.

Характерна прикмета о. Ярослава Свищука – глибока відданість харитативним принципам, які він успадкував від своєї матері Софії. Він завжди готовий служити і допомагати кожному. Його характерові притаманна виключна скромність і уникнення всяких почесностей і вивісень. Для прикладу, він у 1968 році отримав титул шамбеляна, в 1975 році – прелата, а в 1982 році – архипресвітера. Але в 1982 році він відмовився від усіх титулів, залишивши собі титул отця-монаха – місіонера.

У вересні 1983 року о. Я. Свищук виїхав до монастиря оо. Студитів в Римі, відтак їде на кілька років до Назарету. Там працює серед арабських дітей продовж трьох років. З огляду на стан здоров'я він вертається до Америки, а вже в 1989 році виїжджає на місійну працю до Аргентини, де працює в провінціях Корентес і Ель-Кольорадо продовж трьох років.

Коли постала вільна Україна, о. Ярослав переїхав в Україну, щоб там проповідувати Боже слово для наших людей. Прибувши в Україну, він поселився в родинному селі Дора-Яремче, де його батько був директором школи та де він прожив молоді літа. Там о. Ярослав розвинув широку діяльність. Одержавши від одної родини

площу, він побудував в 1995 році Катехичний центр, де поселились сестри св. Вінкентія. Вони провадять там місійну працю серед українських сиріт та убогих дітей. В Товстому Долі біля Дори о. Ярослав побудував церкву і монастир для Місійного згромадження св. Андрея, куди переносить Музей ім. Митрополита Андрея. Його відвідують тисячі туристів. Ці забудовання були посвячені в 1990 році Владикою Павлом Василюком та Митрополитом Іваном Мартиняком з Перемишля.

Продовж шести років перебування на Україні о. Ярослав провів 36 місій на заході та сході України, вчив місіологію та екуменізм в Духовній семінарії в Івано-Франківську. Після п'ятилітнього навчання в семінарії о. Ярослав повернувся в Чикаго і в 1998 році був номінований Владикою Михайлом Вівчарем ректором катедри св. Отця Миколая.

Отець Я. Свищук особливо багато прислужився для розвитку екуменічного руху. Він переводив кілька спільних екуменічних панелів з православними і протестанськими українськими священиками і вірними.

Катедра св. Миколая плянує відзначити річницю о. мітрата Ярослава Свищука 9 червня ц. р.

Наталя Чуба,
секретар парафії

Заява Світового...

(Закінчення зі стор. 10)

з Москвою, і нав'язали з ними діалог. При взаємній добрій волі обидвох сторін візита Папи Римського на береги Дніпра могла б закласти тривкі основи для майбутньої співпраці Києва і Риму на ниві міжцерковного порозуміння і зближення. Сміємо твердити, що визнання Римом Греко-Католицького Патріархату стало б сильним імпульсом для визнання Константинополем автокефального Православного Патріархату в Києві. Ці два українські патріархати могли б у майбутньому об'єднатися на платформі подвійного визнання – Риму і Константинополю і, таким чином, стати мостом єднання між ними. Цим актом була б сповнена воля двох великих київських митрополитів XVII століття – Йосифа Велямина Рутського і Петра Могили, – які бачили перспективу єдності Київської Церкви лише в контексті екуменічного єднання двох вселенських християнських центрів – Римського і Константинопольського. Знаємо, що всюди, де побував Святіший Отець Іван Павло II, залагоджувалися конфлікти, припинялися непорозуміння і вирішувалися наболілі проблеми. Сподіваємося, що так буде і в нас.

Україна чекає дорогого Паломника і Духовного Отця Папу Римського. Обіцяємо сприяти успіху його величного візиту.

З християнською любов'ю,
Іван Паславський, голова Світового Християнського Конгресу в Україні; **Василь Колодчин**, голова Світового Християнського Конгресу у діаспорі; **Михайло Гайковський**, **Володимир Гаюк**, заступники голови СХК в Україні; **Іван Гречко**, голова Клубу греко-католицької інтелігенції; **Ганна Мороз**, голова Української Греко-Католицької Спільноти ім. Митрополита Андрея Шептицького; **Теодор Гудзяк**, голова організації „Українська Молодь – Христіві”; **Ігор Матушевський**, голова Фонду св. Володимира; **Ігор Калинець**, голова Асоціації українських католицьких письменників; **Стефанія Шабатура**, голова Марійського Товариства „Милосердя”; **Богдан Трояновський**, голова Товариства „Академічна Оновка”; **Богдана Проців**, голова Комітету захисту Християнських пам'яток України; **Ростислав Гнідець**, секретар СХК в Україні

м. Львів, січень 2001 р.

Ця заява була складена у січні 2001 року, однак її текст узгоджений і переданий до української преси в західній діаспорі у травні ц. р.

Василь Колодчин,
голова, СХК у діаспорі

Україна надала гуманітарну допомогу Якутії

КИЇВ. – 23 травня за дорученням Президента України Леоніда Кучми і відповідно до постанови Кабінету Міністрів було відправлено літак Іл-76 до Якутська з вантажем гуманітарної допомоги, наданою Україною для постраждалих від повені. До літака було завантажено харчові продукти вітчизняного виробництва: хліб, бо-

рошно, рис, макарони, цукор, згущене молоко, олію, консерви загальною вагою 28 тонн. На Уралі, в Сибіру та Далекому Сході Росії в 57 населених пунктах у зоні підтоплення знаходиться 4,209 житлових будинків, де мешкає 19 тисяч осіб. Найскладніша повенева ситуація залишається у Республіці Саха (Якутія).

Американці – про нашу бандуристку

У популярному американському щоденнику „Ді Газетт”, що виходить у другому за величиною (після Денверу) кольорадському місті Кольорадо Спрінгс, появилася стаття під промовистим заголовком: „Українська бандура переносить масу людей в інші часи і місця”... Мова йде про нашу денверську бандуристку Оксану Мошинську, яка вже протягом 14 років щоліта виступає вісім субот і вісім неділь на Кольорадському фестивалі „Ренесанс” („Відродження”), граючи на бандурі українських пісень. На цьому фестивалі буває по 15–20 тисяч осіб кожного року. Стаття-інтерв'ю прикрашена гарною світлинкою пані Оксани у вишиваній блузці з бандурою на колінах. Авторка репортажу докладно описує український музичний інструмент з 57 струнами та процес гри на ньому.

Присутні на фестивалі масово оточують нашу бандуристку, щоб вона їм оповіла якнай докладніше про її екзотичний інструмент, на якому вона так гарно грає. І тут наша бандуристка не гає часу, виступаючи умілою пропагандисткою української культури, історії і національно-визвольної боротьби нашого народу. Вона розповідає американцям, де розташована Україна, скільки вона натерпілась від окупантів, зокрема російських, проти яких боровся Оксанин батько Володимир Мошинський під час Визвольних змагань. Про бандуру, яка відома в Україні вже від XI сторіччя. Про свій життєвий шлях і поневіряння на ньому – втечу від більшовиків до Австрії, потім до Канади і, нарешті, в 1960 році – до Америки.

Авторка репортажу Брітней Чіу

(японка) не жаліє слів похвали на адресу пані Оксани, стверджуючи, що її грою захоплена публіка.

Хоч згаданий репортаж досить великий обсягом, у ньому все ж бракувало однієї важливої деталі – що пані Оксана не тільки відома в Кольорадо бандуристка, а й талановита малярка. Це в її мистецькому оформленні різні святоточні картки розкуповують денверські українці перед кожними святами в році або з іншої нагоди. Ті картки видавалися ще в Канаді в 50-их роках, а пізніше в Клівленді, аж до минулого року. В її доробку сотні прекрасних картин – квіти, краєвиди, люди, акварелі, олійними фарбами, текстильні рисунки, оформлення книжкових обкладинок у видавництві М. Денісюка, вітражі для церков в італійській фірмі, ескізи на склі...

Про все це не могла знати репортерка, а сама пані Оксана, через відому усім нам скромність, також промовчала. А тим часом Оксана Мошинська почала вчитися малярства від свого батька вже у віці 13 років. Пізніше навчалася мистецтву й архітектурі в австрійському університеті, у Канаді брала відповідні курси при музеї. До речі, вся родина Мошинських – це мистці, художники-малярі: покійний батько Володимир, Оксана й її брат Юрій Мошинські. Вони мають навіть свою власну галерію в Денвері, в приміщенні якої відбуваються різні українські імпрези-сходина. Пані Оксана також активна в денверському відділі Союзу Українок Америки, що є – поза церквами – єдиною українською організацією в Кольорадо.

Іван Овечко,
Аврора, Кольорадо

Зелені Свята і наша пам'ять

Згідно з давньою традицією, на Зелені Свята в Україні вшановували пам'ять померлих членів родини, громади і спільноти. У церковних відправах, поминках та походах на кладовища прославляли пам'ять героїв, котрі зложили свої голови у боротьбі за свободу та державність України. Часто ці походи на цвинтарі перетворювалися у патріотичні маніфестації, які жорстоко придушувала окупаційна влада, особливо совєтська. Щойно у вільному світі, на нових поселеннях можна було відновити нашу традицію. По проголошенні державності України повернулася ця традиція і на рідні землі.

Ветерани дивізії „Галичина” по приїзді до Америки заснували Братство „Броди-Лев”, котре розпочало акцію допомоги воєнним інвалідам та іншим потерпілим ветеранам Другої світової війни. Згодом Братство перебрало на себе опіку над військовими цвинтарями та могилами поляглих на полях боїв. Ця праця згодом стала головною ціллю діяльності Братства. Як приклад можна згадати перенесення тлінних останків тридцяти дев'яти вояків 1 УД УНА в Італії на новозбудований цвинтар коло „Пассо Делля Фута” (Фута Пас), в половині дороги між Больонією та Фльоренцією. Умови Братства були такі: усі тридцять дев'ять українських вояків мають бути похоронені, як одна військова частина, а не розкинуті по цвинтарі, прізвища уточнені, і назва військової частини має всюди бути вживана, як „Перша Українська Дивізія Української Національної Армії”. Мармуровий пам'ятник, який приготували українські вояки ще в полоні в Ріміні, з написом „Борцям за Волю України” і тризубом був також перенесений на нове місце спочинку. „Німецький Чорний Хрест” прийняв усі ці вимоги і їх дотримав.

Для збереження традиції, як і для виховних цілей, Братство запланувало побудову символічної могили-пам'ятника в честь тих, що боролися проти окупантів України. Український Робітничий Союз (тепер Український Братський Союз), подарував площу на своїй оселі „Верховина” в Глен-Спеї, а Братство перебрало під свою опіку цю символічну могилу-пам'ятник. Посвячення відбулося 2 червня 1963 року при участі д-ра Степана Витвицького, президента УНР в екзилі, ген. А. Валійського, численного духовенства, організацій молоді,

комбатантів і громади. Щороку на могилі-пам'ятнику відправляють Панахиду в пам'ять поляглих героїв. Відвідуючи США, Патріарх Йосиф Сліпий приїхав до Глен-Спею і поблагословив могилу-пам'ятник та відправив Панахиду.

В минулих роках Братство видавало журнал „В дні Зелених Свят”, в ньому можна було знайти статті таких відомих авторів, як проф. Г. Лужницький, редактор І. Кедрин-Рудницький, письменники В. Барагура і Леся Храплива, о. М. Ваврик, капелян о. Д. Ковалюк. В журналі „В дні Зелених Свят” збереглося багато матеріалу про працю Братства. Це було єдине видання, присвячене пам'яті поляглих, опіці над могилами і допомозі інвалідам, вдовам і сиротам. Журнал появлявся від 1955 до 1975 року і вийшло 15 його чисел.

Одним з найважливіших видань Братства є „Список поляглих вояків 1-ої Української Дивізії УНА та українців інших військових формацій в Другій світовій війні” (упорядкував Євген Шипайло, обкладинка Ореста (Того) Слупчинського, видання „Броди-Лев”, Нью-Йорк, 1992–1950 ст. Щоправда, цей список далеко не повний, але він був єдиною можливою спробою записати на підставі доступних джерел і свідчень живих ще вояків наші втрати під час війни.

Після відновлення державності України відкрилися нові можливості для ветеранів дивізії. Створено Галицьке Братство колишніх вояків 1-ої Дивізії УНА. Вони розпочали розшуки за тлінними останками поляглих в боях дивізії під Бродами. Деяких можна було ідентифікувати на підставі знайдених медальйонів, звертаючись до відповідних відомств в Німеччині. Галицьке Братство одержало відповідну площу в Ляцькому-Червоному на Золочівщині, недалеко місця прориву дивізії з оточення, де багато полягло від ворожих куль і бомб. Там тепер військовий цвинтар дивізії. Віднайдено і перепоховано сотні тлінних останків поляглих в боях під Бродами, і ці заходи тривають. Окрім того, на цьому цвинтарі стоять пропам'ятні хрести для тих, що впали в бою. Хоч їх і не віднайдено, рідня ставить ці хрести у їхню пам'ять. На цвинтарі побудовано каплицю-церкву, котра в липні 1997 року була посвячена.

За ініціативою Галицького Братства, Станиці в Дрогобичі, споруд-

жено великий курган-пам'ятник на місці бою під Крутами. Щойно тепер, у вільній Україні, крутянські герої дочекались першого пам'ятника. 29 січня 1998 року там відбулося врочисте перше відзначення 80-ліття цієї битви.

Братство також заопікується могилами наших державних мужів і ветеранів з часів Першої світової війни в Німеччині, а також могилами військовиків Армії УНР у Варшаві в Польщі. 25 червня 1999 року відбулося врочисте відкриття пам'ятника воякам УНР на православному цвинтарі на Волі у Варшаві, у присутності президентів України і Польщі. За словами кореспондента з Варшави, „якби не попередня фінансова допомога Братства „Броди-Лев”, то не було б тепер ще відкривати”.

Під цю пору Братство „Броди-Лев” готується до перенесення тлінних останків президента ЗУНР д-ра Євгена Петрушевича та полк. Дмитра Вітовського і його ад'ютанта з Берліну на Личаківський цвинтар у Львові, на яке голова міста Львова В. Куйбіда дав згоду.

Ці всі вичислені тут заходи були фінансовані Братством „Броди-Лев”. Це було можливе завдяки жертвенності нашої громади. Щороку Братство проводить збірки фондів серед наших громад, особливо на Зелені Свята та Різдво.

В Україні належить розшукати ще багато забутих могил, впорядкувати їх. Треба також утримувати існуючі цвинтарі і могили в порядку. Братство „Броди-Лев” мусить далі збирати фонди та продовжувати свою діяльність. Однак ряди членів братства рідшають, і настає час передати цю діяльність у молодші руки. Була б велика шкода, коли б ця організація перестала діяти через вік і відхід у вічність її членів. Братство „Броди-Лев” не є організацією ветеранів, і тому членами можуть бути всі люди доброї волі, чоловіки і жінки.

В часі Зелено-Святочних церковних відправ цього року в наших громадах будуть переведені збірки на опіку над воєнними могилами. Братство „Броди-Лев” звертається зі закликом щедро складати датки на цю ціль. Індивідуальні датки можна теж надсилати поштою на адресу: Brody-Lew, Inc. PO Box 261, Cooper Sta. New York, NY. 10276.

Секретаріят Братства „Броди-Лев”

КАЛЕНДАРЕЦЬ ПОДІЙ

2 червня – концерт капелі бандуристів з Дітройту в церкві Матері Божої Скорботної при 3055 Bloor Ave. West, Торонто, о 8-ій год. вечора.

2 червня – Український спортивний клуб в Нью-Йорку запрошує громаду спостерігати змагання з футболу національних збірних команд України і Норвегії у відбірковій грі Чемпіонату світу-2002. Адреса: 122 Second Avenue між 7th and 8th St. Тел.: (212) 475-1340 та 477-0344.

2-3 червня – концерти Софії Ротару в Атлантик-Сіті, Н. Дж. (2 червня – Taj Mahal, о 2-ій і 7-ій год.) і Чикаго (3 червня – Chicago Theatre, о 7-ій вечора).

3 червня – річні збори Українського Музею в Нью-Йорку (203 Second Ave.). Початок о 2-ій годині.

8 червня – в Українському Мистецько-Літературному Клубі (136 Second Ave.) в Нью-Йорку – доповідь Левка Майстренка про архітектуру гетьманського періоду (XVII–XVIII століття). Вступ – 7 дол. Початок о 7-ій год. вечора.

8-10 червня – Перша лемківська „Ватра” в США на оселі СУМ А в Еленвілі, Н.Й. Початок у п'ятницю о 9-ій вечора.

9 червня – спортове товариство „Тризуб” проводить 25-ті річні змагання з гольфу в „Limekin Golf Club”. Початок о 11:15. Відбудеться бенкет. За довідками звертатися до Юрія Тарасюка телефоном (215) 860-5822.

9 червня – Українська оселя в Лігайтоні проводить 9-ий щорічний козацький річковий сплив на плотах. Довідки: Стефан Білинський, тел.: (215) 656-8521.

9-10 червня – оперета „Хоробрий півник” Богдана Яновського в Українському освітньо-культурному центрі Філядельфії (700 Cedar Rd., Jenkintown). Початок в суботу – о 6-ій вечора, в неділю – о 3-ій год. Тел.: (215) 663-1166.

10 червня – концерт „Увертюра садового штату” камерної оркестри Товариства звукозапису Гайленд-парку на користь Фондації допомоги дітям Чорнобилу, в Об'єднаній методистській церкві (George Street at Livingston Avenue, New Brunswick, NJ). Початок о 4-ій год. Вхід 10 доларів (для дітей і літніх – 5 доларів). Тел.: (732) 227-1087 і 828-7421.

До 13 червня триватиме виставка творів Юрія Химича „Барви і світло” у вашінгтонській „Alla Rogers Gallery” (1054 31 St. NW WDC). Телефон (202) 333-8595.

17 червня – Третій фестиваль дитячої та юнацької творчості у Клівленді, Огайо, присвячений 10-ій річниці незалежності України. Телефон (440) 884-1127 і 886-6662.

Концерти дуету „Мрія” з Перемишля відбудуться впродовж червня у Бафало, Йонкерсі, Еленвілі, на Мангетені і Лонг-Айленді, Н.Й., у Філядельфії, Бавнд-Бруку, Н. Дж., Балтіморі, Мд. Розклад виступів подано у „Свободі”. Тел.: (973) 478-3964, (201) 376-0966.

У справі південно-американського тому ЕУД

БУЕНОС-АЙРЕС. – 24 квітня–3 травня в столиці Аргентини перебували редактори „Енциклопедії української діаспори” Василь і Дарія Маркусі з Чикаго. Метою поїздки було зрушити з місця справу третього тому ЕУД, який присвячено українській діаспорі в Аргентині. Завдяки добрій волі Ярослава Тракала, гості побували майже у всіх українських середовищах та установах Буенос-Айресу й околиці, склали візиту хворому проф. М. Василюкові, нав'язали контакт з головою Української Центральної Репрезентації в Аргентині інж. Юрієм Іваником, провели розмови з парохом греко-католицької парафії о. д-ром Люїсом Глинкою та працівницею єпископської канцелярії Марусею Литвин.

29 квітня ми побували в греко-католицькій катедрі. Колись тут діяла чисельна школа українознавства, філія Українського католицького університету, але тепер ці навчальні установи не діють, а приміщення використовуються як житло для новоприбулих емігрантів з України. Живе там їх понад 120 осіб.

Новоприбулі, а між ними чимало учителів, культурно-освітніх працівників, включаються в життя української громади. Аргентинський уряд має угоду з Україною, на підставі якої можуть приїжджати люди на працю на один рік. Всі вони отримують легальні візи, і тут немає т. зв. нелегалів. Але уряд Аргентини не бере на себе відповідальності щодо їх утримання чи пошуку праці. Про це останнє дба-

ють українські організації. Після року дехто повертається в Україну.

2 травня було проведено редакційну нараду з представниками різних організацій та установ. До будинку „Просвіти” прибуло кільканадцять запрошених осіб, яким редактори ЕУД подали інформацію про стан праці над американським томом, розповіли про те, що треба зробити для південно-американського тому. Було оформлено регіональну групу співробітників ЕУД в Аргентині, яку надалі очолюватиме проф. М. Василюк, йому допомагатиме Маруся Литвин, а з громадського боку головним координатором буде інж. Ю. Іваник.

Василь Маркусь, Чикаго

УКРАЇНА І СВІТ

Відкрито пам'ятник
Петрові Сагайдачному

КИЇВ. – У суботу, 19 травня, відкрито пам'ятник на пошану гетьмана України Петра Конашевича-Сагайдачного. Пам'ятник відкрито в присутності гостей зі села Кульчиці, Самбірського району Львівської області, в якому гетьман народився 1570 року в родині православної шляхти. Вихованець Острозької академії, Петро Сагайдачний з початку 1600-их років перебував на Січі, брав активну участь в боях проти турків і татар. Поранений у відомій битві під Хотиним, гетьман Сагайдачний помер 20 квітня 1622 року в Києві і похований в Києво-Братському монастирі. На похоронах ректор київської Братської школи Касіян Сакович виголосив знаменитий панегірик: „Вірш на жалостний погреб зацного рицаря Петра Конашевича-Сагайдачного”. Все своє майно гетьман Сагайдачний записав на культурні й церковні цілі.

Величний бронзовий пам'ятник Гетьманові Сагайдачному встановлено на Контрактовій площі в центрі київського Подолу, в кінці вулиці Сагайдачного, навпроти Києво-Могилянської академії. Пам'ятник споруджено за підтримкою київської Міської ради й державної адміністрації Подільського району. Конструктори пам'ятника: архітектори М. Жариков, Р. Кухаренко; скульптори В. Шведцов, Е. Кунцевич; співучасники скульптори Б. Крилов, О. Сидорук; архітектор Я. Лошицький; мистецька спілка „Художник” та акціонерне товариство „Агро”. Кошти, подаровані підприємствами, приватними особами і мешканцями села Кульчиці.

Р. Ф.

Нова монета „Добро – дітям“

КИЇВ. – Національний банк України 24 травня впровадив в обіг пам'ятну монету „Добро – дітям” номіналом 2 гривні, присвячену Дню захисту дітей. На лицьовому боці монети зображено гніздо з трьома пташенятами в обрамленні орнаменту з рослин та птахів. На зворотному боці монети – постаті хлопчика й дівчинки і стрічка з написом „Добро – дітям”.

Засіб, щоб діти ставали народом

КИЇВ. – Українські освітяни підсумовують результати першого Міжнародного конкурсу знавців рідної мови. Понад двісті тисяч дітей, понад дванадцять тисяч шкіл взяли участь у першому турнірі.

Як розпочався цей конкурс? Що уможливило його проведення і такі високі нагороди для переможців? Адже учні старшої вікової групи одержали за перші місця по 7 тисяч гривень, середньої – 6, молодшої – 5 і 4. Загалом же весь фонд нагород конкурсу становив понад 200 тисяч гривень. Окрім того, добродійники взяли на себе проїзд і харчування школярів, оплату груп, які складали завдання й перевіряли письмові праці учасників конкурсу.

Ідея конкурсу належить визначному українському меценатові з Канади, засновникові Ліги українських меценатів Петрові Яцику. На зборах Ліги він сказав, що сьогодні поміж українцями забагато нарікань на мовну ситуацію в державі, але наріканнями й плачами справи не зарадимо. Незважаючи на всі труднощі, за своєю масштабністю й популярністю цей турнір з української мови перевершив усі наші сподівання.

Освітня фундація Петра Яцика забезпечила головні фонди для всього конкурсу. Виконавчий директор, доктор славістики Марко Роберт Стех передав до Ліги меценатів списки добродійників із Північної Америки, які встановили премії для учасників мовного турніру. Цих людей дуже багато. Списки вже публікувалися на сторінках українських газет. Кілька десятків меценатів пожертвували помітні суми для конкурсу.

Ось що сказали про конкурс обізнані з цією справою люди:

Павло Клименко, голова Товариства українців Тюменської області Росії „Єдина родина”:

„Ініціатива Петра Яцика і Ліги українських меценатів дає нам просто унікальний шанс – згрупувати всі українські сили й робити виняткової важливості національну справу. Конкурс з української мови – це значно більше, ніж про-

сто конкурс. Це – нагода консолідації і націєтворчого діяння.”

Проф. Джеймс Мейс, Київ:

„Справа не в тому, що українська чимось краща чи гірша, аніж польська, російська чи будь-яка інша мова. Йдеться про те, що державі необхідне таке суспільство, яке відчувало б себе володарем мови, іншими словами, це – створення політичної нації. Держави без нації дуже рідко бувають сильними та стабільними. Йдеться про те, що Україну необхідно зробити українською, так само, як Франція є французькою, Чехія – чеською, а Ірландія – ірландською...”

Надання школярам шансу принести додому конверт з декількома сотнями чи навіть тисячами гривень за знання української мови – це означає, що ця мова більше не є чимось другорядним. Це те, що я називаю формуванням нації. Цього разу кожен переможець отримав також і книги, і поміж тих бібліотечок, які подаровано всім учням і вчителям, є й роман „Андрій Первозваний”, що його написала Наталя Дзюбенко, моя дружина. А наступного року для переможців буде ще одна нагорода – моего імені.”

Такі конкурси в Україні, залучаючи до участі в їхньому проведенні найширшу патріотичну громадськість України й діаспори, треба робити щорічним національним марафоном, який увійде в наше життя своєрідним оглядом юних українських сил. І подумаймо ми це робити тільки всією громадою, якщо кожен із нас скаже собі: без мене ця справа не повинна відбуватися, я повинен узяти в ній участь, заснована мною нагорода для юного знавця української мови – це інвестиція у майбутнє нації.

Володимир Загорій,
президент Ліги українських меценатів,
Михайло Слабошпицький,
виконавчий директор Ліги

Пам'ятник воякам армії УНР в Люблині

Однією з українських некрополій в Польщі, де поховані колишні вояки армії Української Народної Республіки, котрі після невдачі Визвольних змагань поселились на чужині, є православне кладовище при вул. Липовій в Люблині. Вже два роки тому Товариство догляду за могилами українських вояків у Люблині виступило з ініціативою спорудити тут пам'ятник на честь борців за волю України. Тепер цей задум може стати дійсністю.

На Люблинському кладовищі збереглося кільканадцять могил вояків армії УНР. Десятиліттями доглядала їх місцева українська громада, а минулого року при підтримці властей міста започатковано реставрацію могил. Для повнішого вшанування всіх борців за волю України, котрі в міжвоєнний час жили в Люблині та околицях, а місця поховання котрих не завжди відомі, вирішено поставити пам'ятник.

Наріжний камінь під його будову покладено 29 жовтня 2000 року – два дні після історичної візиту до Люблину прем'єр-міністра України Віктора Ющенка. Підтримку для будови пам'ятника подають влада міста Люблина, Посольство України в Польщі, православний Архiepіскоп Люблинський і Холмський. Матиме це символічний вимір, оскільки у травні цього року минула 75-та річниця смерті Головного Отамана Симона Петлюри.

Цей пам'ятник, спільно споруджений поляками та українцями, буде також знаком українсько-польської співпраці на порозі ХХІ століття. До всіх, хто хоче підтримати наш задум вшанування борців за волю України, звертаємось з закликом вносити пожертви на будову пам'ятника на честь вояків армії УНР в Люблині. Вимагає це немалих коштів, які не під силу

нечисленній українській громаді Люблина. Кожна, навіть найменша жертва допоможе нам у цьому ділі – збереженні історичної пам'яті нашого народу.

Пожертви можна надсилати на банківський рахунок Товариства: Wschodni Bank Cukrownictwa, I Oddział w Lublinie, nr. 14601181-27016-510293-01; Towarzystwo opieki nad grobami żołnierzy ukraińskich w Lublinie.

Списки жертводавців будуть опубліковані на сторінках української преси. Просимо також ділитися з нами інформаціями, що стосуються історії люблинських могил вояків армії УНР і похованих там людей.

Кореспонденційна адреса: Towarzystwo opieki nad grobami żołnierzy ukraińskich w Lublinie, 20-049 Lublin, Al. Racławickie, 33/62, E-mail: ukrainians.lublin@poczta.wp.pl. Internet: <http://free.ngo.pl/ukrainians.lublin>.

Д-р Григорій Купріянович,
голова Товариства догляду
за могилами українських вояків

Український скрипаль –
у фіналі конкурсу

КИЇВ. – Український скрипаль Олег Касків вийшов у фінал найпрестижнішого у Бельгії Міжнародного конкурсу імені королеви Єлизавети. 24 травня він успішно виступив у Палаці мистецтв Брюсселю у фінальному концерті разом з 11 конкурсантами з Латвії, Китаю, Кореї, США та інших країн. Українські музиканти виходять у фінал цього конкурсу вже третій рік поспіль.

Український Вільний Університет: які вчителі – таке майбутнє

Український Вільний Університет у Мюнхені вже більше тридцяти років працює над вдосконаленням українських учителів світу, влаштовуючи для них окреме навчання, курси, конференції, вишколи. У 1988 році Сенат УВУ створив Педагогічний інститут УВУ, який провадить двосесійну вчительську програму. В ній дотепер взяло участь майже 300 учителів з 21 країни, а від проголошення незалежності – з усіх областей України і Криму.

Учасники сесій Педагогічного інституту часто висловлюють на сторінках місцевих часописів та в листах признання для виклада-

чів і вдячність для Фондації УВУ в Нью-Йорку, які надають їм стипендії і допомогу. Ось деякі з подяк:

„Дуже задоволена, що пощастило навчатися в Педагогічному інституті УВУ і вдячна всім людям, які жертвами допомогли мені здійснити цю мрію”.

В. Уманець, Вінницька область.

„Липневий Мюнхен зібрав українців з різних куточків світу, аби вони подбали про українську освіту, внесли у вивчення рідної літератури, мови та історії новизну власного бачення та іскру творчості”.

Л. Теутул, Чернівці.

„Найголовніше, що ми мали змогу ознайомитися з демократичною загальноєвропейською методикою навчання і виховання. Ці знання потрібні особливо нам, учителям зі сходу України, яким досі доводиться працювати в советських за змістом навчання і виховання у школах”.

І. Завгородній, Донецьк.

„Не віриться, що це було зі мною. Дякую Вам за можливість відчувати себе хоч на один місяць людиною. Становище українських учителів гірше, ніж можна собі уявити”.

І. Шемет, Луганськ.

З проголошенням незалежності Педагогічний інститут УВУ впровадив нову форму спілкування з учителями України, а саме – проведено вже 10 виїзних сесій у 14 національних, державних, педагогічних університетах та інститутах післядипломної освіти, вдосконалення учителів, науково-методичних інститутах у Києві, Львові, Луганську, Чернівцях, Тернополі, Дрогобичі, Івано-Франківську.

У виїзних сесіях брали участь

мгр. М. Вербова-Онух, проф. А. Животенко-Піанкова, проф. О. Кисілевська-Ткач, проф. В. Косик і д-р І. Шумська-Мороз, які провели заняття з двома тисячами учителів. Майже всі кошти переїздів і побуту викладачів покривають самі і чисельно роздають свої педагогічні видання.

В обласній газеті вчителька О. Романова з Херсонської області писала: „Захоплюючими були лекції професора історії Володимира Косика. Слухаючи їх, ми усвідомили, що історія – не лише хронологія, а ще й пам'ять народу. Український народ – частина людства. Тому ми мусимо пам'ятати гіркі і трагічні сторінки нашої історії, дбати про свої звичаї, народні обряди, свято оберігати їх”.

Діяльність Педагогічного інституту УВУ у формі виїзних сесій в Україну, мало відома ширшому громадянству в діаспорі, але заслуговує на розуміння і підтримку.

Леся Ткач,
Мейплвуд, Н. Дж.

Учасники сесії в Чернівецькій області біля пам'ятника поетові Дмитрові Загулу.

Викладачі виїзної сесії Педагогічного інституту УВУ в Україні восени 2000 року у Києві.

Яку Церкву...

(Закінчення зі стор. 7)

мову в латинській літургії. Користується вона широкою моральною та матеріальною підтримкою з боку Заходу і диспонує можливістю значної гуманітарної допомоги.

До котрої з двох Українських католицьких Церков приїде от-от Римський архиєрей? Очевидно, до обох. Представник Міністерства закордонних справ України Сергій Борошенко на зустрічі з журналістами „не приховував, що візита матиме велике релігійне значення для віруючих Римо-Католицької та Греко-Католицької Церков”.

Київський кореспондент варшавського часопису „Наше Слово” Мирослав Левицький, „поцікавився у Сергія Борошенка, чому саме в такій послідовності були названі церкви, коли Римо-Католицька Церква в Україні за чисельністю є сім разів меншою від Греко-Католицької. Окрім цього, саме Україна є матірною землею Греко-Католицької Церкви!... На жаль, дипломат не зумів пояснити цієї проблеми”. В очікуванні того приїзду, влади обох Церков видали 13 грудня 2000 року, як ніколи дотепер, спільний пастирський лист. Однак „відкриття 31 березня апостоль-

ским нунцієм у Києві прес-центру з підготовки приїзду Святішого Отця (відбулося) без участі ієрархів УГКЦ” („Наше слово”, 22 квітня 2001 року). Ще знаменнішою є черговість літургійного служіння Римського архиєрея в Києві, а потім у Львові. „Українська сторона хотіла б, щоб папська Літургія у греко-католицькому обряді відбулася в неділю, 24 червня, у день приїзду Папи, на площі між Софіївським та Михайлівським соборами міста Києва. Досі було визначено, що першою повинна бути латинська Служба Божа, а греко-католицька – другою, які повинні відбутися на стадіоні „Чайка” за Києвом. (5 км. від кінцевої станції підземки)... Питання не в протиставленні, адже ж серед вищої ієрархії УГКЦ є люди, котрі вважають, що треба проявити гостинність і віддати першість римо-католицькій службі, бо Папа глава саме Римо-Католицької Церкви. Проте є також інша точка зору... Оскільки Україна є матірною територією Української Греко-Католицької Церкви, тому вона повинна бути на першому плані у візиті. Бо коли вона стане у ролі молодшої сестри у власній хаті, то наслідки цього можуть бути страшними.

Не менш гострим є питання черговості служіння св. Літургій у Львові. Особливо тому, що Львів

довгі століття, ще від середньовіччя, був окупований Польщею, і латинський обряд був там постійно упривілейований з боку влади. Навіть у час комуністичної влади у Львові діяли два польські римо-католицькі храми, але жодного греко-католицького. „За попередньою програмою, у Львові першою повинна бути латинська служба, що горді львів'яни сприймають болюче та насторожено, як зневагу їх національної та релігійної ідентичності.

Саме під час обох львівських Літургій Святіший Отець має здійснити акти беатифікації мучеників Греко-Католицької та Римо-Католицької Церков. Проте серед них ще не буде Митрополита Андрія Шептицького”. (Журнал „Патріархат”, травень-червень 2001 р.). У Львові заплановано ... вузькі зустрічі у духовній семінарії латинського обряду в Брюховичах під Львовом та в митрополичих палацах Святоюрського комплексу, які будуть офіційною резиденцією Святішого Отця”. Котра з цих двох „офіційних резиденцій” стане насправді місцем короткого, але історичного перебування Папи у Львові, покаже близьке майбутнє.

Ректором римо-католицької семінарії у Брюховичах є кардинал Мар'ян Яворський, і там осідок

його курії. Туди часто навідуються нунції, єпископи з Польщі, з Ватикану та з інших країн. Літургії відправляють по-латинськи, по-польськи, також по-українськи. Як загостить який східний владику, наприклад, вірменський, то Служба Божа буває також у східному, вірменському обряді. Навчання відбувається по-польськи, а також по-українськи. Більшість семінаристів – українці, є трохи поляків і декілька росіян. Однак контактів з Українською богословською академією у Львові чи з Українською семінарією у Рудні зовсім обмаль.

От так, у затишку, у римо-католицькій семінарії в Брюховичах готуються майбутні місіонери та душпастирі на всю Україну. Тепер вони матимуть нагоду сердечно й маніфестаційно привітати Папу в себе вдома, у Львові і мабуть, у Києві, разом з римо-католицькими вірними України. Нечисленність цих вірних і духовенства щедро доповнять латинські католики зі сусідніх країв, переважно Польщі, тим паче, що теперішній Римський архиєрей – поляк. То ж з двох Українських Католицьких Церков найбільш показний і ефективний привіт готує Папі нова, хоч і нечисленна і неавтохтонна Українська Католицька Церква латинського обряду.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Три покоління на одній виставці

НЬЮ-ЙОРК. – В Українському Музеї 28 квітня відкрито багату, надзвичайно цікаву виставку картин трьох поколінь однієї відомої мистецької родини – Холодних. Це виставка творів Петра Холодного-старшого, Петра Холодного-молодшого і його онука Андрія Харини. Рідко коли можна оглянути таку багату та високомистецьку збірку картин, як та, що належить цим трьом тісно, кровно між собою пов'язаних художникам.

Цю виставку Український Музей уможливив випозиченням цінних приватних колекцій, в першу чергу д-ів С. і М. Трофименків, д-ра Надії Кмети та Ореста Дутки та багато інших, як і збірку картин А. Харини.

Численним відвідувачам допомагає у поясненні виставлених творів дбайливо підготовлений, докладний двомовний каталог, в якому подано матеріали і статтю д-ра Дарії Даревич.

Відкриття виставки зібрало численну публіку, яка з цікавістю слухала доповіді д-ра Д. Даревич, мистецтвознавця і новообраного голови НТШ в Канаді. Доповідь

була багата на невідомі досі інформації про твори П. Холодного-старшого, з яких частина, з українською історичною тематикою, була знищена радянським режимом у 1952 році у Львові разом із 1842 творами українського мистецтва, включно із скульптурою О. Архипенка. Доповідач звернула також увагу на спільні елементи у творчості цих мистців трьох поколінь, а саме на те, що їх поєднує любов до української ікони.

В заключенні своєї аналізи д-р Д. Даревич відзначила три визначні дати, які припадають на близькому часі: у грудні ц. р. виповнюється 125 років від дня народження П. Холодного-старшого, 99 років – від дня народження Петра Холодного-молодшого і 50 років – від народження Андрія Харини. Отже, ще й під цим оглядом мистецтвознавець дала признання Українському Музеєві за зібрання з приватних колекцій 77 картин цих трьох значних мистців та виставлення їх у одній збірній експозиції.

Виставку відкрила голова Управи УМ Ольга Гнатейко, привітав-

Зліва: д-р Д. Даревич, І. Харина і А. Харина.

ши учасників та почесних гостей в особах Іди Харини, дочки П. Холодного-мол., та її сина Андрія. Директор УМ Марія Шуст привітала членів родини, д-ра Д. Даревич та дякувала тим, що великодушно визичили твори мистців із

своїх приватних збірок.

Виставка буде відкрита до кінця вересня, що дає нагоду українській громаді краще ознайомитися з цією унікальною мистецькою збіркою.

О. К.

Виставка Юрія Химича „Барви і світло”

ВАШІНГТОН. – Від 18 травня до 13 червня у „Ana Roders Gallery” відбувається виставка творів Юрія Химича „Барви і світло”, яку спонзорували Igor Фіглюс і Наталя Яресько. Вміщуємо розповідь мистця про його шлях до творчості, з якої починається альбом „Пам'ятки архітектури України у творчості Юрія Химича”. Телефон галерії (202) 333-8595.

Я народився 12 квітня 1928 року в Кам'янці-Подільському, де батько працював на цукровому заводі. Вже наступного року наша сім'я переїхала в Житомирську область. Коли я трохи підріс, то взявся за олівець. Батько привів мене до бібліотекаря цукрового заводу Михайла Заремби, який дуже гарно копіював живописні твори. Я стояв, мов зачарований... Привітний господар дав мені папір, олівець і попросив щось намалювати. Так почалися мої перші студії. На жаль, 1934 року ми переїхали в село Мартинівку, що біля Канева. Тут у мене не було наставника, проте навкруг – пречудові краєвиди: величезний ставок, глибокі яри, урвища, пагорби...

Кожного року в Каневі відбувалися олімпіади, на яких виступали школярі з навколишніх сіл. Я теж брав участь у тих олімпіадах: читав напам'ять Шевченка. Любов до віршування збереглася й досі.

Після війни ми оселилися в Києві. Одного дня я взяв свої акварелі, олійні роботи і пішов до відомого художника Олексія Шовкуненка за порадою, де мені навчатися. Майстерня художника була біля художнього інституту (там вона є й досі). Олексій Олексійович зустрів мене доброзичливо, навіть тепло, і порадив вчитися на архітектора. Я так і зробив – подав документи на архітектурний факультет будівельного інституту. Оскільки я був золотим медалістом, то мене зарахували без екзаменів. Це сталося у вересні 1945 року.

Серед педагогів особливо виділявся невисокий чоловік, завідувач кафедрою, професор Михайло Штейнберг – людина своєрідна, з досить складним характером, та, головне, з прекрасним педагогічним і художнім хистом. Усі його настанови були дуже переконливими, а найпереконливішими були його прекрасні роботи. У більшості з них були архітектурні мотиви: серія, присвячена зруйнованому Хрещатику, пам'ятки архітектури Києва та Середньої Азії, де Михайло Аронович був в евакуації. Саме від Штейнберга я частково запозичив манеру, де лінія посідала велике місце. Акварелі

вирішувалися у сполученні з вугіллям або ж з активним олівцем. Вже пізніше я бачив подібний підхід до зображення в роботах Лангера, Остроумової-Лебедевої, Добужинського, Бенуа, Білібіна і Лукомського.

Під впливом цих майстрів я почав розвиватися як художник, і хоча за програмою факультету було багато технічних дисциплін і проектування, проте заняття з рисунку й живопису були для мене найголовнішими. Навіть суто архітектурні проекти вирішувалися через призму їх оформлення – аквареллю чи тушшю. Дійшло до того, що академік-архітектор Олександр Вербицький, який викладав у художньому інституті, якось сказав: „Хто хоче навчитися акварелі, хай іде на архітектурний факультет до Химича, а хто хоче побачити рисунок, хай іде до художнього інституту”.

Мені особливо подобалося працювати золоті осені, змальовуючи останні багряні листя з чорними стовбурами в мокру чи сонячну погоду. Але в більшості робіт були присутні пам'ятки архітектури Києво-Печерської Лаври, Софії Київської чи давнього Подолу.

Якісний стрибок у моїй творчості стався 1948 року під час практики в Ленінграді. Саме тут я побачив у музеях оригінали робіт великих майстрів.

Минали п'ять років, закінчувалося навчання в інституті. Мене, як і багатьох інших студентів, що під час навчання в інституті отримали звання офіцерів-інженерів, направили в армію на будівельні роботи до Севастополя, де я почав працювати на будівництві. Перебуваючи на службі в армії, я увесь свій вільний час не розлучався з олівцем і фарбами.

Через два роки в Києві, у будинку архітектора, відкрилася моя перша виставка „Севастополь-Бахчисарай”, яка привернула увагу глядачів. Після звільнення з війська 1954 року у Києві мене вже знали як художника, рисувальника та аквареліста. Президент Академії архітектури Володимир Заболотний запропонував мені піти на роботу в Академію, в Інститут монументального живопису, а згодом поступити

до аспірантури Академії архітектури, де був організований відділ історії українського мистецтва, тож паралельно з аспірантурою мені запропонували бути художником цього відділу. Чи ж міг я відмовитися від такої пропозиції? Нарешті, я мав займатися справою, про яку міг тільки мріяти. Особливо цікавою була робота в дерев'яних церквах Прикарпаття та Закарпаття. У цей період зроблені сотні аркушів із зображень пам'яток Києва, Львова, Чернігова та інших міст України.

Я мандрував за межами України – по Росії, Прибалтиці, Білорусі, Кавказу. Мої виставки відбувалися як в Україні, так і за її межами. За виставку в Центральному будинку архітектора в Москві мене нагородили творчим відрядженням до Середньої Азії (Самарканд, Бухара, Хіва), а за виставки в Києві – подорожжю до Центральної Росії – Пскова, Новгорода, а також до Прибалтики.

Десять років я працював у Академії. Я не став кандидатом наук, зате багато й цілеспрямовано малював, і саме за зображення інтер'єрів мені зарахували аспірантуру. Коли 1964 року академію зробили Академією будівництва та архітектури, я перейшов на викладацьку роботу на кафедрі рисунку та живопису. У цей час мої роботи почали репродукуватися на листівках, в альбомах, у капітальних і періодичних виданнях, відбулися персональні виставки. Мене прийняли до Спільки художників і Спільки архітекторів, перевели на посаду професора, а в 1978 році запросили викладати рисунок і акварель у Київському художньому інституті. У цьому ж інституті мені присвоїли звання Заслуженого діяча мистецтв України. Тут я працюю й досі.

За останні двадцять років у мене відбулися виставки у Києві – в Будинку архітектора, Художньому інституті, в музеї Тараса Шевченка, а також у Львові, Донецьку, Чернігові, Будапешті. Під час виставки у музеї історії Києва доля звела мене з послом США Міллером, якому сподобалися мої роботи. Широ вдячний йому за схвальні відгуки про мою творчість. Моїми друзями стали українці з діаспори, і серед них Наталка Яресько та Igor Фіглюс. Моя дружина Валентина – архітектор, нині на пенсії. У нас є син Михайло. Він художник-графік, закінчив Академію мистецтв. Одружений з Оксаною, художницею-модельєркою. У них є Даринка, моя улюблена внучка.

Юрій Химич

У Швайцарії – про Україну

КИЇВ. – Авторитетне швайцарське видавництво „Грайбен Ферлаг“, зі сприянням Посольства України у Швайцарії, видало збірку „Українська література“, до якої, в перекладі на німецьку мову, увійшли фрагменти з творів сучасних українських майстрів слова С. Жадана, О. Забужко, А. Куркова та О. Логвиненка. Публікація з'явилася напередодні щорічної зустрічі швайцарських письменників 25-27 травня. Поява збірки пов'язана з відзначенням 10-ої річниці незалежності України.

У культурному центрі „Панорама“ швайцарського міста Люцерн 21 травня почалися

Дні українського кіно, які тривали до кінця травня. До програми свята увійшли стрічки Олександра Довженка, Юрія Ільєнка, Івана Миколайчука та інших видатних українських режисерів.

В урочистому відкритті заходу взяли участь Посол України у Швайцарії Євген Бершеда і члени уряду кантона Люцерн. У рамках Днів українського кіно в центрі „Панорама“ відбувся також студентський форум з можливостей студентського обміну між Швайцарією та Україною, який провело товариство „Молодіжні обміни“, а також Дні української кухні.

Знавець...

(Закінчення зі стор. 9)

успішним. Використовуючи багатий матеріал Західної експедиції, Євген Володимирович написав понад 90 наукових праць. Він пише фундаментальну працю „Режим речного стока в басейні Верхнього Дніпра вище г. Києва“. Перший том цієї праці вийшов у світ у 1904 році, другий – в 1913 році.

На основі 32-річних спостережень в басейні Дніпра Оппоків встановлює факт накопичення та витрати вологи в ґрунтах в балансі води в ріках. Він уточнив рівняння кругообігу в річкових басейнах в окремі роки введенням додаткового складника, що враховує „прибуття“ та „витрату“ вологи з ґрунту: атмосферні опади дорівнюють річковому стоку плюс витрати на випаровування, плюс накопичення вологи в ґрунті, мінус витрати її при осушенні ґрунтів. Це рівняння в теорії гідрології і носить назву Пенка-Оппокова.

Оппоків стає знаним серед спеціалістів-науковців. За поданням академіка Рикачева, 1908 року його удостоюють премії Академії наук. 1915 року, за поданням професора Восейкова, вченого нагородили великою золотою медаллю імені Літке, встановленою 1873 року Російським географічним товариством на честь російського дослідника Арктики, географа, мореплавця, президента Петербурзької Академії наук Федора Літке.

10 січня 1903 року Євген Оппоків обраний членом комісії з ґрунтів Вільного економічного товариства, 7 травня 1903 року – дійсним членом Російського географічного товариства, 1908 року – членом товариства любителів природознавства, антропології та географії, 1904 року Академія наук затверджує його кореспондентом Головної фізичної обсерваторії, 1916 – членом-кореспондентом Міністерства землеробства.

Але наступають непевні часи – і Євген Оппоків 1917 року поселяється в Києві, викладає гідротехніку у Київському політехнічному інституті. Тут наступного року захищає дисертацію на ступінь ад'юнкта з меліоративного будівництва.

За два роки вчений надрукував понад 10 наукових праць, в тому числі книгу українською мовою „Торф'яні багатства України“. В 1921 році його обирають професором Київського політехнічного інституту. Вчений читає лекції з гідрології та меліорації в сільськогосподарському та гірничо-геологічному інститутах, а з 1926 року – в Київському інженерно-меліоративному технікумі, який згодом був перетворений на інститут водного господарства.

Активно досліджує водяний баланс річкових басейнів, гідрологічної ролі боліт та лісів, законо-

мірностей коливання водності рік, особливо басейну Дніпра вище Києва. Публікує понад 60 наукових праць, приділяє велику увагу підготуванню молодих кадрів, дає консультації з планування та будівництва різного роду меліоративних споруд, мріє про створення інституту, завданням якого стало б обґрунтування шляхів раціонального розвитку та використання водного ресурсу України.

1 квітня 1926 року Наркомпрос УРСР прийняв рішення створити Науково-дослідний інститут водного господарства України. Першим директором інституту став Євген Володимирович Оппоків.

Він прийняв за головне в діяльності інституту – комплексне дослідження і вивчення водних ресурсів республіки і найбільш раціональне їх використання. За цей період до 1936 року вчений опублікував понад 200 робіт. Його роботи були високо оцінені. В 1929 році Євгена Оппоківа обирають академіком Академії наук УРСР, а в 1935 році – дійсним членом ВАСГНІЛ. У 1926 році, за поданням академіків Срезневського і Тутковського, Оппокову присуджено ступінь доктора гідрології „honoris causa“. Його ім'я стає добре відомим серед світової наукової громадськості. Його вважають за творця київської школи гідрологів.

Можна було радіти успіхам на терені науки та визнанню науковою громадськістю творчого доробку вченого. Але чому його ім'я – ім'я відомого гідролога, гідрогеолога та географа, вченого світової слави, – було віддане забуттю, а його діяльність пофальшована?

1936 року наукова громадськість готувалась врочисто відсвяткувати 40-літній ювілей науково-дослідницької праці вченого. Президія Академії наук УРСР створила комісію. Але цьому не судилося збутися. За наклепницьким доносом та звинуваченням у німецькому та польському шпигунстві Оппокова 4 листопада 1937 року заарештували. І як пише Луговський у цитованій вище розвідці, Євген Оппоків помер 1 вересня 1938 року. Ця дата смерті і подається в енциклопедичних довідниках. А насправді, як встановили дослідники Микола Роженко та Едіт Богацька, Євген Оппоків був розстріляний через тиждень після винесення вироку 11 листопада 1937 року у Києві. А місцем поховання став ліс біля селища Биківня під Києвом. Наукові праці вченого були вилучені з бібліотек, а його ім'я занесено до списку осіб, яких треба забути.

Сьогодні, коли питання раціонального використання водних ресурсів мають надзвичайно важливу актуальність, доконче потрібно перевидати наукові твори Євгена Оппокова, а ім'я академіка, творця української школи гідрологів, повинно зайняти належне місце в історії нашої національної науки.

Острів Хортиця стане заповідником

КИЇВ. – На здійснення заходів щодо розвитку Національного заповідника „Хортиця“ у 2001-2005 роках буде виділено 10 млн. 551 тис. грн. Серед заходів з розвитку заповідника, затверджених 16 травня урядовим розпорядженням – надання права на постійне користування землею, завершення розроблення Генерального плану розвитку заповідника, здійснення комплексної програми археологічних досліджень острова Хортиці,

роботи з реставрації, консервації та музеєфікації козацької „Чайки“ XVIII століття, створення ескізного проєкту художнього оформлення Музею історії запорізького козацтва, здійснення складної програми відновлення історичного ландшафту острова Хортиці на території, що виведені з сільськогосподарського користування. Фінансування заходів поточного року буде здійснено за рахунок коштів держбюджету України.

Українська „Мрія“ з Польщі

В українській громаді Польщі добре знають цих двох талановитих співачок – Ольгу Попович і Оксану Масну, активних учасників культурно-мистецьких програм, керівників співочих гуртків для дорослих та молоді. Від 1997 року Ольга і Оксана, як дуєт „Мрія“, виступають у камерних концертах вокалу, постійно збагачуючи свій репертуар українською і світовою класикою. Зокрема вони успішно виконують твори М. Лисенка, Б. Лятошинського, К. Стеценка, Я. Степового, С. Людкевича, Д. Січинського та ін.

Оксана Масна закінчила Вищий музичний інститут у Львові. Пра-

цювала як акомпаніатор в музичній академії у Варшаві. Тепер викладає фортепіано в музичній школі у Перемишлі. Концертувала в Польщі, Україні, Швеції, Німеччині, виступаючи не лише як співачка, але й як концертмайстер.

Ольга Попович закінчила Музичну академію в Кракові. Викладає сольоспів в Інституті музики Вищої педагогічної школи в Ряшеві та в Музичній школі у Перемишлі. Концертувала в Польщі, Україні, Норвегії, Німеччині, Бельгії, Італії, Франції, Австрії, Югославії, США та Канаді. Виконує ораторійну музику з оркестрами та хорами, а також камерну.

ДНІ КОНЦЕРТІВ ДУЕТУ „МРІЯ“

від 3 до 10 червня 2001 р.

Неділя, 3 червня	год. 3:00 по пол.	Philadelphia, PA Український Культурно-Освітній Центр 700 Cedar Rd., Jenkintown
Вівторок, 5 червня	год. 7:00 веч.	Baltimore, MD Церква св. Миколая 241 Eastern Ave.
Четвер, 7 червня	год. 7:00 веч.	Yonkers, NY Центр Співки Української Молоді 301 Palisades Ave.
П'ятниця, 8 червня	год. 7:30 веч.	South Bound Brook, NJ Залля Української Православної Церкви Main St.
Субота, 9 червня	год. 6:00 веч.	Elenville, NY Лемківська Ватра на Сумівській Оселі
Неділя, 10 червня	год. 2:00 по пол.	Manhattan, NY Український Інститут Америки 2 East 79th Str. (між 5th Ave. & Madison)
Неділя, 10 червня	год. 6:00 веч.	Uniondale, NY Українська Православна Церква св. Михаїла 237 Maple Ave., Uniondale

За додатковими інформаціями просимо телефонувати:
(973) 478-3964 або (201) 376-0966

Посольство США спонзує виступи американських органістів у Києві

КИЇВ. – Посольство США в Україні виступило спонзором першого фестивалю американських органістів у Києві, що триває з 26 травня по 3 червня. У ньому беруть участь чотири відомих американських органісти – Дуглас Мей-

джер, головний органіст і хормейстер Вашингтонського Національного собору, Гордон Турк, Меріл Дейвіс і Браєн Мілінікел. Окрім Києва, вони виступлять з додатковими концертами у Білій Церкві та Харкові.

Вірний син Волині

Тільки ворог, що сміється...
Смійся, лютий враже!
Та не дуже, бо все гине –
Слава не поляже:
Не поляже, а розкаже,
що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда
І чий ми діти.

(Тарас Шевченко)

Газета „Віче”, що виходить в Луцьку, помістила „розвідку” під назвою „Життя як спалах”, в якій спотворила біографію борця за волю України, вірного сина Волині Ростислава Березюка-Волошина.

Ростислав Березюк-Волошин народився 3 листопада 1911 року в селі Озеряни Дубнівського повіту. Його батьки Павло і Меланія мали тріє дітей. Крім сина, були ще старша донька Ія, яка померла ще в дитячому віці, та наймолодша Оксана.

Батько працював на залізниці, мати, свідомо, українська патріотка, вела невелике господарство і виховувала дітей.

Ростислав і Оксана навчалися в Рівненській українській гімназії, директором якої був близький родич їхньої матері Яків Бичківський, репресований советською владою у 1939 році. Вже в юнацькому віці Ростислав був серед активних учасників молодого підпілля, в гімназії належав до проводу Пласту, а також до учнівської клітини ОУН. З ОУН, яка увібрала в свої лави найсвідомішу молодь Галичини, Волині, Великої України, Ростислав Березюк-Волошин пов'язав усе своє життя. А через цю організацію – з родиною Левицьких, не зовсім далеких родичів відомого Модеста Левицького.

Отець Гліб Левицький після закінчення духовної семінарії в Житомирі своє служіння Богові і Україні розпочав на парафії свого батька Анатолія Левицького, який 45 років був тут настоятелем Свято-Георгієвського храму. Паніматка Зінаїда Фірілевич була шкільною товаришкою відомого фітотерапевта отця Носаля, і також все своє життя піклувалася про здоров'я своїх земляків. Це свідоме українське подружжя виховувало четверо доньок: Валентину (1911–1942), Наталю (1912), Ніну (1913), Любу (1914). Валентина лишила по своїй передчасній смерті єдину доньку Олену Корольчук-Сокур, вчительку рідної мови і літератури в Луцьку, Наталя живе в США,

наймолодша, Люба, була незаміжня, похована в селі Пересопниця.

Всі доньки отця Гліба навчалися в Рівненській українській гімназії. Саме там і познайомився Ростислав Березюк-Волошин з Ніною Левицькою. Всі роки їхньої юнацької дружби і спільного подружнього життя їх єднала велика любов до України і боротьба за її незалежність.

По успішному закінченні гімназії Ростислав продовжує студії у Львівському університеті, на факультеті економіки і права, працює в Українському Промисловому банку. У 1935 році Ростислав і Ніна одружились, і хоч молода дружина знала, що її чекають тяжкі випробовування, вона з гордістю несла свій важкий хрест. Її судженого бачимо в ті часи одним з керівників красної екікутиви ОУН на Волині, провідником українського свідомого студентства, він бере активну участь у видавничій націоналістичній діяльності. За це не один раз сидів в одиночних камерах польських тюрем в Рівному, Львові, Луцьку, в концтаборі Березі-Картузькій. Про це свідчать документи, які зберігаються в Державному архіві Волинської області, у фондах: „Луцька тюрма” (ф.47, оп.1, спр.74), „Волинське воєводське управління державної поліції” (ф.1, оп.2, спр.7169). У справі під заголовком „Протоколи допитів ОУН” є цінна інформація про те, як незламно вели себе патріоти з ОУН у слідчих ізоляторах Луцької тюрми, в якій окупанти мордували свої жертви: Ростислава Березюка-Волошина, братів Олександра і Якова Буслових, Анатолія Кабайду, Тараса Стахуру, десятки і сотні українських патріотів.

У 1937 році в родині Ростислава народжується донька Інна. В кривавому 1943 році дружина Ніна подарує своєму чоловікові ще сина Андрія, який проживе лише 4 роки, захворів на менінгіт і помере та буде похований в Пересопниці, де пізніше біля його могили знайдуть вічний спочинок отець Гліб і паніматка Зінаїда Левицькі, їх донька Люба.

З приходом советів на Волинь розпочинається нечуваний терор. Переповнені тюрми, щоденні нічні арешти, депортації до Сибіру, Казахстану, „розкуркулення”. Для членів ОУН залишається лише підпілля. А з початком війни в червні опричники розстріляли тисячі юнаків і дівчат в тюрмах

Ростислав Березюк-Волошин з дружиною Ніною і донькою Інною.

Луцька, Рівного, Крем'янця, Львова, усіх інших міст Західної України.

Письменник Улас Самчук у своїх спогадах констатує, що організатором масових виступів української молоді Волині проти плянів нацистського окупанта був Ростислав Волошин – на той час один з провідників революційної ОУН в краї. За завданням ОУН він під псевдами „Горбенко” і „Павленко” входив до головної команди УПА, водночас був членом Головного Проводу ОУН.

Довголітній в'язень польських, німецьких, советських концтаборів і тюрем Данило Шумук у своїх спогадах „За східним обрієм” (1974) так охарактеризував провідника „Горбенка” після зустрічі з ним влітку 1943 році в селі Малі Стидині на Костопільщині: „Ідучи назад до Колок, я довго думав про самого Горбенка і те все, що він говорив, та як говорив. Він зробив на мене враження дуже мудрої, вдумливої та проникливої людини. Тоді я про нього ще нічого не знав. Згодом мені стало відомо, що Горбенко – це Волошин Ростислав, член Президії Центрального Проводу ОУН, що він на Волині й Поліссі займає посаду відпоручника Центрального Проводу... Горбенкові звітували всі члени Красного Проводу і всі його поважали, в першу чергу як розумну і хорошу людину. Про це все першим мені оповів полковник Ступницький. Він з великою повагою ставився до Ростислава, хоча сам не був членом ОУН”.

В серпні 1943 року на Третньому надзвичайному Великому Зборі ОУН, що відбувався в Галичині, Ростислава Волошина обирають в склад Тричленного бюро Проводу ОУН. Восени того року разом з своїми друзями він організовує на Волині конференцію поневолених більшовицькою Москвою народів Східної Європи і Азії. Бійцям і командирам УПА пам'ятні й успішні 1943 року його дипломатичні переговори з представниками Угорської армії, внаслідок яких зроблено успішний крок від конфронтації до спільної протинацистської боротьби.

10–16 липня 1944 року Ростислав „Павленко” головує на Великому Зборі Української Головної Визвольної Ради, тоді його вибирають секретарем внутрішніх справ.

На той час в нацистів вже не вистачало сил для боротьби з українськими повстанцями, проте зі Сходу сунула кривава більшовицька орда. Агенти і терористи НКВД намагались просякнути кожну клітину ОУН–УПА, щоб розпалити братовбивчу війну. Спеціально вишколені бойові групи, переодягнуті в форму українських повстанців з тризубами на кашкетах, полювали за активними діячами визвольного руху. Про ці спецзагони правду світові розкрив нещодавно генерал Іван Білас.

Саме така спеціальна група у серпні 1944 року в селі Гаї Нижні на Дрогобищині в підступний спосіб знищила нашого великого земляка, видатного революціонера ОУН–УПА Ростислава Волошина – „Горбенка” – „Павленка”. Його дружина Ніна зустріла другу советську окупацію у свого батька, отця Гліба Левицького, у Басовому Куті, з малими Інною і Андрійком. Енкаведистам, які пильно слідкували за кожним рухом дружини українського націоналіста, добре була відома, що їхні агенти вбили Ростислава, але її покищо не зачіпали, хотіли, аби послужила приманкою для підпільників.

„18 січня, на голодну кутю, – згадує племінниця Ніни Олена Олександрівна Корольчук-Сокур, батько якої, холмщик з Дрогобузька, 1918 року був адыютантом гетьмана Павла Скоропадського, – до отця Гліба Левицького ввірвалися розлючені енкаведисти. Тітка годувала маленького Андрійка. Його вирвали з рук матері і кинули на ліжку, а тітку повели до авта, що чекало за рогом будинку”.

Для Ніни Березюк-Волошиної потягнулися довгі дні слідчого ізолятора Рівненської тюрми, далі – „трійка”, 10 років неволі, і табори ГУЛагу – Воркута, лісопал, рабська праця, нелюдські умови існування. Аж за хрущовської відлиги, у 1956 році Ніна повернулася до своєї доньки Інни на Волинь. Вона довго хворіла, а 1972 року її прийняла навіки до себе волинська земля, окроплена святою кров'ю численних борців за волю України.

Такою є правда про цю щирі українську родину.

Володимир Рожко,
історик-архівист
м. Луцьк

Сидять (зліва): паніматка Зінаїда, о. Гліб Левицький, дочка Валентина, стоять (зліва) – дочки Ніна, Наталя, Люба.

СПОРТ

Футбол

Фінал Чаші України, що проходив в Києві в неділю, 27 травня, на Олімпійському стадіоні, можна занести до найдраматичніших ігор у футбольному житті країни. „Шахтар” тільки у додатковий час здолав опір київського ЦСКА з рахунком 2:1 і виборов Чашу України. Для „Шахтаря” це був третій фінал, і в попередніх двох гірники привозили перемогу додому.

Тепер безпосередньо про саму гру. На 7-й хвилині зустрічі один з найактивніших футболістів у складі обох команд армієць Монархов робить простріл у штрафний майданчик „шахтарів”, і нападник ЦСКА Костишин в блискавичному

стрибку робить рахунок 1:0 на користь киян. Гірники будь-що намагалися зрівняти рахунок, але це вдалося їм лише на останніх хвилинах гри. Рятівником став Сергій Ателькін, який забив два м'ячі: спочатку він на 81-й хвилині матчу після прострілу сенегальця Ндьяйе пробив захист -1:1. До кінця основного часу залишалося 9 хвилин. В останній 15-хвилині про себе знову нагадав Сергій Ателькін, який після прострілу Конюшенка влучно пробив у верхній кут воріт - 2:1.

Отже, втретє у своїй історії донецький „Шахтар” став володарем Чаші України, до того ж в цьому році у „Шахтаря” з'явився чудовий шанс здобути „золотий” дубль - стати ще й чемпіоном.

В кінці гри було нагородження новою Чашою України, копія якої в цьому році поїде у Донецьк.

ми Норвегії та Велсу. У команді - двоє новачків, а саме російські легіонери Олександр Співак („Зеніт”) та Андрій Каряка („Крилья Советов”), а також традиційно три легіонери з Англії та Італії.

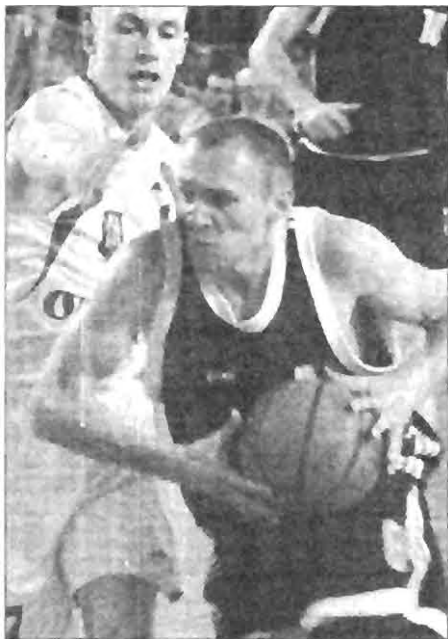
Національна збірна України

Воротарі - Олександр Шовковський („Динамо”), Юрій Вірт („Шахтар”), Максим Левицький („Спартак”, Росія), захисники - Владислав Вашук, Олександр Головкин, Сергій Федоров, Юрій Дмитрулін (всі - „Динамо”), Олег Лужний („Арсенал”, Англія), Михайло Старостяк („Шахтар”), Олександр Грановський, Дмитро Парфьонов (обидва - „Спартак”, Росія), півзахисники - Василь Кардаш, Артем Яшкін, Віталій Лисицький (всі - „Динамо”), Сергій Попов, Анатолій Тимошук, Генадій Зубов (всі - „Шахтар”), Сергій Мізін („Металіст”), Андрій Каряка („Крилья Советов”, Росія), Олександр Співак („Зеніт”, Росія), нападники - Андрій Шевченко („Мілан”, Італія), Сергій Ребров („Тоттенгем”, Англія), Олександр Мелашенко („Динамо”), Андрій Воробей („Шахтар”).

Молодіжна збірна України

Воротарі - Максим Старцев („Дніпро”), Віталій Руденко („Чорноморець”), Рустам Худжаєв („Динамо”), захисники - Богдан Шершун, Роман Пасічниченко (обидва - „Дніпро”), Андрій Несмачний („Динамо”), Вячеслав Шевчук („Шахтар”), Вячеслав Свідерський („Оболонь”), Денис Стоян („Борисфен”), півзахисники - Ігор Скоба („Динамо”), Олександр Олексієнко, Сергій Ткаченко, Сергій Білозір (всі - ЦСКА), Денис Андрієнко („Металюрг” Д), Армен Акопян („Металюрг” З), Андрій Березовчук (СК „Миколаїв”), Максим Комарницький („Макабі”, Ізраїль), Андрій Смалько („Борисфен”), нападники - Роман Пахолок, Роман Монарєв (обидва - ЦСКА), Вячеслав Запояска („Металіст”), Степан Молокуцько („Металюрг” М), Олексій Белік („Шахтар”).

Баскетбол

Зустріч команд „Київ” і „Одеса” в чемпіонаті України з баскетболу у Києві 22 травня закінчилася на користь киян (112-102). Гра не стала фіналом чемпіонату, як очікувалося. Вирішальна зустріч відбудеться в Одесі.

Бокс

В Криму 25 травня завершилися треті юнацькі ігри з боксу серед юнаків 1985-86 років народження, які були відбірковими до чемпіонату Європи серед кадетів. В змаганнях взяли участь 27 команд, 367 боксерів. В командному заліку перемогли боксери Донецька, на другому місці - Крим, треті - луганські юніори.

Більярд

У Дніпропетровську завершився чемпіонат України з більярду, участь в якому взяла рекордна кількість учасників - сімдесят шість. Вони представляли двадцять шість міст України та Республіку Крим. Цього разу до змагань допустили наймолодшого за всю історію українського більярду спортсмена, якому напередодні змагань виповнилося дванадцять років. Головну боротьбу вели одесит Ярослав Винокур та Олег Постов з Донецька. З рахунком 7-4 гору взяв король одеського більярду Ярослав Винокур.

2-3 та 5-6 червня відбудуться відбіркові футбольні ігри наступного кола Чемпіонату світу з футболу 2002 року. У п'ятій групі національна збірна України гратиме з Норвегією і Велсом.

У футбольному житті України сталася визначна подія - презентовано нову чашу України, яку вже вручено переможцю фінальної пари „Шахтар” - ЦСКА. Щоправда, переможець двоюбою отримає лише зменшену копію чаші, а оригінал стане згодом перехідним трофеем.

Новий кубок було представлено на спеціальній пресовій конференції, що відбулася в Національному палаці „Україна”. Цей витвір мистецтва не повторює жодної із спортивних футбольних чаш. Стель чаші - ампір, що з'явився на рубежі XVIII-XIX століть, об'єднує витонченість бароко та лаконічність класицизму. Традиція таких чаш як подарунків вищої категорії бере початок з XVI-XVIII століть. Нагорода символізувала владу та повагу.

Нинішня чаша України увінчана срібною з позолотою фігурою богині перемоги Ніке, яка тримає

над головою золотий лавровий вінок з емблемою Федерації футболу України.

Ніке стоїть на кулі - це бронзовий позолочений футбольний м'яч. На кільці закріплені округлі медальйони з назвами команд - володарів національної чаші. У верхній частині закріплені вставки з лазуриту з позолоченими зображеннями знаку Княжої держави Володимира і Малого державного герба України, розташованого серед лаврових вінків.

Перехідний трофей зберігатиметься у футлярі з червоного дерева. На його передній панелі - позолочена голова покровителя торгівлі та подорожей Гермеса. Пам'ятна нагорода, що назавжди залишиться у команди, є зменшеною версією перехідної чаші. Футболісти і тренери команди-переможниці отримають бронзові позолочені нагороди, стилістично пов'язані з чашею.

Президент України Леонід Кучма 27 травня вручає гравцям футбольної команди „Шахтар” (Донецьк) Чашу України.

Фото УНІАН

Турнірна таблиця чемпіонату України (10 кращих)

Команда	І	В	Н	П	М	О
1 „Динамо” (Київ)	24	18	4	2	54-15	58
2 „Шахтар” (Дон.)	23	17	5	1	61-20	56
3 „Дніпро” (Дн.)	24	16	4	4	34-16	52
4 „Металюрг” (Дон.)	24	11	9	4	29-19	42
5 „Металюрг” (Маріуп.)	24	11	4	9	33-26	37
6 ЦСКА (Київ)	23	9	8	6	28-22	35
7 „Металюрг” (Запоріж.)	24	8	8	8	27-29	32
8 „Таврія” (Симф.)	24	7	9	8	31-29	30
9 „Карпати” (Львів)	24	8	3	13	31-39	27
10 „Металіст” (Харків)	23	6	7	10	24-36	25

Волейбол

У Франції 25 травня розпочався перший відбірковий турнір Чемпіонату Європи 2001 року. В першій грі українська збірна перемогла

збірну Латвії з рахунком 3:0. Старший тренер жіночої збірної України Леонід Бурма впевнений, що його команда вибере одне з двох місць, що дають право на вхід до чемпіонату Європи.

Календарець тенісових турнірів в 2001 році

30 червня - 1 липня	- УСЦАК-Схід в індивідуальних і подвійних іграх - Союзівка
1-3 вересня	- крайові чемпіонати УСЦАК - Союзівка
15-16 вересня	- клубовий турнір КЛК - Союзівка
6-7 жовтня	- осінній турнір „Тризуба” - „Тризубівка”

УКРАЇНСЬКИЙ ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНИЙ ЦЕНТР У ФІЛАДЕЛЬФІЇ

запрошує дітей і молодь прийти з родичами, бабусями, дідусями і приятелями на

ПРЕМ'ЄРУ ОПЕРЕТИ КОМПОЗИТОРА

БОГДАНА ЯНІВСЬКОГО

зі Львова

„Хоробрий Півник”

Режисер **ІВАН ПРАСКО**
 Асистент режисера **КАТРУСЯ ОРАНЬКА-ПЕТИК**
 Хореографія **ТАРАС ЛЕВИЦЬКИЙ**
 Декорації **ГАЛЯ ГУРСЬКА-ДЕВАСЕЛ, ДАНИЛО ЗАХАРЧУК**
 Костюми **ВІРА ШЕМБЕЛЬ**
 Програми **МАРКО КЛОС**
 Художник **АНДРІЙ ПІКУШ** з України

Виступають 20 молодих талантів м. Філадельфії
 Після виступу – зустріч з артистами-виконавцями

СУБОТА, 9 червня 2001 р. – год. 6 веч.
НЕДІЛЯ, 10 червня 2001 р. – год. 3 по пол.

в залі Українського Освітньо-Культурного Центру
 700 Cedar Rd., Jenkintown, PA 19046

Вступ: 15 дол. – дорослі; 12 дол. – студенти і сеньйори; 5 дол. – діти до 16 років

За інформаціями просимо телефонувати на число:

(215) 663-1166

ЄДИНИЙ ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЦЕНТР У ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ

ГАЗЕТИ, ЖУРНАЛИ

з України, країн СНД

передплата, продаж-поштою

книги, CD, касетки, відеофільми (найбільша збірка, каталог)
 перезапис відео PAL/SEKAM->NTSC

www.press-global.com

Tel.: (416) 604-0060 Fax: (416) 604-0056

Canadian Global Centre A.O.B. Inc.

2186 Bloor St. W. #214, Toronto ON, M6S 1N3

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ ПІВНІЧНОГО НЬЮ-ДЖЕРЗІ
 УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

запрошує українську громаду взяти участь у відзначенні

ДНЯ БАТЬКА

на Союзівці

17 червня 2001 р.

З цієї нагоди Округа організує поїздку автобусом
 ціна 15 дол. від особи.

За точними інформаціями телефонувати:

МИХАЙЛО ІВАНЦІВ, Елізабет, Н.Дж. – (973) 635-6647
 МАРІЙКА ГАЛУЩАК, Джерзі Сіті, Н.Дж. – (973) 292-9800 дод. 3073 • (201) 653-5497
 АНДРІЙ ВОРОБЕЦЬ, Ньюарк, Н.Дж. – (973) 292-9800 дод. 3055 • (973) 373-8357
 ЮЛІАН КОТЛЯР, Кліфтон, Н.Дж. – (973) 772-5265
 ВАСИЛЬ МАНУЩАК, Пассейк, Н.Дж. – (973) 546-6787

ЄВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ, голова

**ЯКЩО ВИ
 ХОЧЕТЕ**

- ❖ ошаджувати гроші на вищі відсотки
- ❖ позичати гроші на менші відсотки
- ❖ мати приємну та професійну обслугу своєю рідною мовою
- ❖ розпочати кредитну історію з VISA CARD
- ❖ переслати гроші через Western Union
- ❖ для зберігання цінних паперів ви можете використовувати „safe deposit boxes”

**УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА
 ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА**

**ПОЛАГОДИТЬ
 ВСІ ВАШІ ФІНАНСОВІ СПРАВИ**

Головне бюро:

215 Second Ave. (between 13th & 14th St.), New York, NY 10003

Tel.: 212 533-2980 • Fax: 212 995-5204

Філії у Нью-Джерзі:

35 Main St., S. Bound Brook, NJ 08880

Tel.: 732 469-9085

691 Roosevelt Ave., Carteret, NJ 07008

Tel.: 732 802-0480

10 РОКІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

TOUR I

Aug. 10 - 25

LVIV (3)
 Іv. FRANKIVSK/Yaremche (1)
 KHOTYN/Kamjanets Podilsky (1)
 ODESA (1)
 KHERSON (1)
 SYMFEROPII/Bakhchysaray (1)
 YALTA (2)
 KYIV (5)

15 days
\$2850 double
\$320 sgl. Sup.

TOUR II

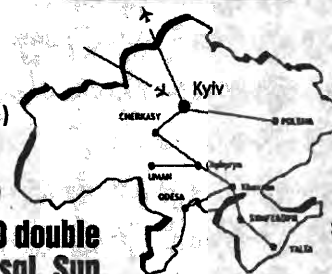
Aug. 20 - Sept. 4

RESERVE EARLY

SPACE LIMITED

GROUP A
 KYIV/KANIV (4)
 Lviv (3)
 Іv. Frankivsk/Yaremche (1)
 KHOTYN/Kamjanets Podilsky (1)
 ODESA (1)
 Kherson (1)
 SYMFEROPII/Bakhchysaray (1)
 YALTA (2)

15 days
\$2850 double
\$320 sgl. Sup.

GROUP B
 KYIV/KANIV (4)
 POLTAVA (2)
 CHERKASY/Chyhyryn (2)
 UMAN (1)
 ODESA (1)
 KHERSON (1)
 SYMFEROPII/Bakhchysaray (1)
 YALTA (2)

15 days
\$2545.00

ТУРА СОЮЗУ УКРАЇНОК

June 11 - 26

KRAKIV (2)
 KRYNYTSIA (1)
 PEREMYSHL (2)
 TRUSKAVETS (4)
 LVIV/Brady (2)
 KYIV/Kaniv (4)

PAPAL CELEBRATIONS

Diaspora
 ENTERPRISES, INC.

1914 Pine St. 215-732-3732
 Philadelphia, PA 19103 1-800-487-5324

РЕКЛАМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040**Спеціаліст з внутрішніх хвороб****MARK T. OLESNICKY, M.D.
INTERNAL MEDICINE***Приймає за попереднім домовленням
Лікар говорить по-українськи*135 Columbia Turnpike, Suite #203
Florham Park, NJ 07932

Tel. (973) 822-5000 • Fax: (973) 822-3321

VARSOVIA TRAVEL & SHIPPING74 E. 7th St., Manhattan (between 1-2 Avenue)
Tel.: (212) 529-3256 • Fax: (212) 477-1553
INTERNET - www.varsovia.com**LOT**
Polish Airlines**НАЙКРАЩІ ЦІНИ
НА КВИТКИ В УКРАЇНУ**

Львів від \$ 435 + податок в одну сторону \$ 305 + податок

Київ від \$ 385 + податок в одну сторону \$ 270 + податок

Квитки до Нью-Йорку в обидві сторони від \$ 499 + податок

ДО ПОЛЬЩІ: • Варшава • Краків • Щецин • Познань • Вроцлав • Гданськ

Лютий 10 - 31 Березень Квітень 01 - 15 Червень Червень 16 - 31 Серпень

\$ 349 в обі сторони \$ 499 в обі сторони \$ 699 в обі сторони

Запрошення до США • Візи в Україну • Грошові перекази

Пачки в Україну - кораблем - \$ 0.59; літаком - \$ 1.80

**Parcels To Ukraine
Пачки в Україну****Dnipro**26499 Ryan Rd.
Warren, MI 48091
(810) 759-6563**Ukrainian
Gift Shop**11758 Mitchell
Hamtramck, MI 48212
(313) 892-6563**STANDARD FOOD PACKAGES • Стандартні харчові пачки****PARCEL #1 - \$34.00**3 lbs. Coffee • 5 lbs. Macaroni
10 lbs. Sugar**PARCEL #2 - \$28.00**1 Case - Raman Noodles
5 lbs. Macaroni
8 Cans - Tuna Fish**PARCEL #3 - \$30.00**1 Box - Powdered Milk
2 lbs. Vegetable Shortening
8 lbs. Flour**PARCEL #4 - \$34.00**2 lbs. Ham • 200 Tea Bags
20 lbs. Rice**PARCEL #5 - \$34.00**2 lbs. Ham • 1 Bag Apricots
20 lbs. Rice**PARCEL #6 - \$31.00**2 - 40 oz. Peanut Butter
6 Cans Peaches
5 lbs. Macaroni**PARCEL #7 - \$35.00**4 lbs. Spaghetti Sauce
64 oz. Olive Oil • 8 Cans Peas**PARCEL #8 - \$28.00**1000 Aspirin
12 Bars - Hand Soap
3 Tubes - Toothpaste**“СВОБОДА”** запрошує до праці продавців реклами
Ви можете прислужитися громаді й українській пресі,
збираючи рекламні оголошення та передплатників для
„Свободи“, а також продавати газету у Вашій місцевості,
отримуючи при тому винагороду. За детальними інформаціями
просимо звертатися до Марійки Осціславської на
тел.: (973) 292-9800, дод. 3040**MARIA C. WYNNYK-GERULA**

SALES ASSOCIATE

1996-98 NJAR Million Dollar Club
90-00 NJAR Million Dollar Club Silver LevelBus.: (973) 778-4500
Res.: (973) 773-4481
Fax: (973) 773-5133
Pager: (973) 458-2397
VM: (973) 778-5168 x 150RESIDENTIAL
BROKERAGE
789 Clifton Ave.,
Clifton, NJ 07012Independently owned and operated by
NRT IncorporatedУкраїнський Народний Союз
пошукує осіб зацікавлених про-
давати життєве забезпечення
(страховку). Вимагаємо знання
англійської мови та професій-
ного вишколу (ліцензії). Плати-
мо комісове на рівні з америк-
анськими установами, та
даємо списки проспектів.
Зацікавлених просимо звер-
татися на тел.**(973) 292-9800****ДОДАТКОВИЙ 3018****OLEH SLUPCHYNSKYJ, M.D.**Facial Cosmetic
& Reconstructive Surgery171 East 74th Street
New York, NY 10021
212-628-6731

www.facechange.org

ALBATROSS TRAVEL, Inc.

пропонує

Випродаж
квитків на
ЛІТО 2001 р.
- СХІДНЯ
ЄВРОПА

- Квитки на місцеві і міжнародні літаки;
- вакації в Мексику, на Караїбах і Гаваях;
- подорожі на люксових кораблях;
- пересилку грошей через „WESTERN UNION“
- квитки на літаки з Нью-Йорку до:
МІНСЬКА, РИГИ, СОФІЇ, ТАЛІНА, ВІЛЬНА, КІЄВА,
СТ. ПЕТЕРБУРГУ, МОСКВИ

- 520 дол. + текс (в обидві сторони);

- 350 дол. + текс (в одну сторону)

Львова

- 570 дол. + текс (в обидві сторони)

- 380 дол. + текс (в одну сторону)

74 Nassau Ave., Brooklyn, NY 11222

Tel.: (718) 383-7211 • (718) 383-0083

Fax: (718) 349-1767 • Free tel.: 1-800-603-7973

http://www.albatravel.com

e-mail: albatravel@aol.com

SELFRELIANCE

Ukrainian American Federal Credit Union

Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка
„САМОПОМІЧ“**Банкові перекази
по Америці та Інтернаціонально**

Чудова можливість пересилати гроші на Україну!

www.selfreliance.com

FULL
SERVICE
LOCATIONSMAIN OFFICE 2351 W. Chicago Ave. Chicago, IL (773)-489-0520
NW Chicago, IL (773)-589-0077 • Newark, NJ (973)-373-7839
Jersey City, NJ (201)-795-4061 • Parsippany, NJ (973)-451-0200

OFFICES:

Palatine, IL • Bloomingdale, IL • Palos Park, IL • Munster, IN

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 371-го Відділу УНС

З днем 1-го червня 2001 року, Відділ 371 злучиться з Відділом 172-им, секретарем з'єднаних Відділів буде:

ЛОНГІН СТАРУХ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Longin Staruch
312 Maple St.
Kerhonkson, NY 12446-2814
(845) 626-2058

ДОПОМОЖІМ ЛЮДЯМ!

Просимо складати пожертви на допомогу потерпілим від чорнобильської аварії та іншим бідним родинам в Україні. Вони все ще потребують вашої допомоги.

Пожертви можна відтягати від податків.

Чеки висилати на адресу:

Ukrainian Relief Fund of Rochester,
PO Box 60552, Rochester, NY 14606.
Tel.: (716) 723-3586

ПОВІДОМЛЕННЯ

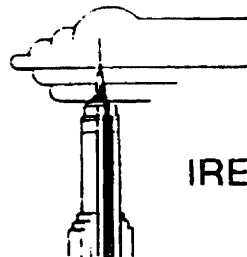
для членів 354-го Відділу УНС

З днем 1-го червня 2001 року, Відділ 354 злучиться з Відділом 356-им, секретарем якого є

ОЛЕКСА ПРОДИВУС

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Oleksa Prodywus
908 Avery Road,
Bellevue, NE 68123-4001
(402) 292-2551

IRENE D. ROGUTSKY, D.D.S.

40-07 Westmoreland Street
Little Neck, N.Y. 11363
(718) 225-4492

The Empire State Bldg.
350 Fifth Avenue, Suite 5222
New York, N.Y. 10118
(212) 947-1665

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA**Ukrainian National Association Estate**

Foordmore Road

Kerhonkson, New York 12446

845 626-5641

www.soyuzivka.com - e-mail sqss@aol.com

FAX 845 626-4638

Табори і майстерні на Союзівці влітку 2001 р.**ТАБІР ДЛЯ ХЛОПЦІВ І ДІВЧАТ**

від суботи, 23 червня, до суботи, 7 липня

Відпочинковий табір для хлопців і дівчат віком 7-12 років. Прогулянки, плавання, ігри, українські пісні і фольклор під безперервною опікою. Харчування і нічліг – оплата за дитину:

для членів УНСоюзу – 330 дол. на тиждень,
для не членів – 380 дол. на тиждень.

Додаткова оплата для опікунів/інструкторів:

– 30 дол. на тиждень від дитини.

Кошти забезпечення 15 дол. від дитини.

Приймаємо не більше, як 45 учасників на тиждень!

ЗАБАВНИЙ ЧАС „ЧЕМНОГО“

від неділі, 8 липня, до суботи, 14 липня

Присвячено для навчання англomовних діточок від 4-6 років і дітей шкільного віку від 7-10 років про українську батьківщину. Реєстрація/оплата для опікунів 90 дол. від дитини, якщо родичі перебувають на Союзівці.

Реєстрація/оплата для опікунів 140 дол. від дитини, якщо родичі не перебувають на Союзівці.

Кошти забезпечення 10 дол. від дитини.

ТЕНІСОВИЙ ТАБІР

від неділі, 8 липня, до п'ятниці, 20 липня

Для хлопців і дівчат віком 12-18 років.

Харчування і нічліг, оплата за дитину

для членів УНСоюзу – 485 дол.,
для не членів – 535 дол.

Тенісова оплата для викладачів – 75 дол. від дитини.

Кошти забезпечення 30 дол. від дитини.

Приймаємо не більше, як 45 учасників!

МАЙСТЕРНЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ТАНЦЮ~~Табір 1 – від неділі, 22 липня, до суботи, 4 серпня~~ **ЗМІНА**~~Табір 2 – від неділі, 5 серпня до суботи, 18 серпня~~

Традиційні українські народні танці для початкуючих, середніх та заавансованих танцюристів віком від 8-16 років, харчування і нічліг — оплата за дитину:

для членів УНСоюзу – 580 дол. за повний навчальний час,
для не членів – 630 дол. за повний навчальний час.

Оплата для викладачів – 225 дол. від дитини.

Кошти забезпечення 30 дол. від дитини.

Директор: Рома Прийма-Богачевська.

Приймаємо не більше, як 60 учасників. Нікого не приймаємо без дозволу Р. Прийма-Богачевської і не менше, як на два тижні.

**МАЙСТЕРНЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ТАНЦЮ
ДЛЯ ЗААВАНСОВАНИХ ТАНЦЮРИСТІВ**

22 липня

4 серпня (Зміна дати)

від неділі, ~~8 липня~~, до суботи, ~~21 липня~~. Традиційні українські народні танці для заавансованих танцюристів. Харчування і нічліг за танцюриста:

для членів УНСоюзу – 580 дол. за повний навчальний час,
для не членів – 630 дол. за повний навчальний час.

Оплата за викладача – 140 дол. від танцюриста.

Кошти забезпечення 30 дол. на тиждень від дитини.

Директор: Рома Прийма-Богачевська.

Інструктори та асистенти:

Борис Богачевський, Андрій Цирик, Христия Іжак, Орlando Паган.

Приймаємо не більше як 60 учасників.

СПОРТОВА ШКОЛА ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ

Спортові табори: плавання, гри копаного м'яча, теніс, відбиванка для дітей від 6 до 18 років.

Табір 1 – від неділі, 22 липня, до суботи, 28 липня.

Табір 2 – від неділі, 29 липня, до суботи, 4 серпня.

Табір 3 – від неділі, 5 серпня, до суботи, 11 серпня.

Табір 4 – від неділі, 12 серпня, до суботи, 18 серпня.

* **Табір 4 відбудеться залежно від кількості зголошень:**

харчування і нічліг – оплата за дитину:

для членів УНСоюзу – 265 дол. за повний тиждень,
для не членів – 315 дол. за повний тиждень.

Додаткова оплата для інструкторів – 100 дол.

Кошти забезпечення 30 дол. від дитини.

Приймаємо не більше як 45 учасників.

Зголошення до всіх таборів і майстерень повинні бути зроблені заздалегідь. Місця надаються згідно із зголошеннями та одержанням 75 дол. завдатку від дитини/від табору. Належитьс'я оплата в сумі 75 дол. від дитини/від табору (крім забавний час „Чемного“), які перебувають поза межею Союзівки. Завдаток стосується до цієї суми.

Український Народний Союз не дискримінує нікого на підставі віку, раси, релігії, статі чи кольору шкіри.

За дальшими інформаціями просимо звертатися до управи СОЮЗІВКИ.

Оплату за харчування і нічліг можете подати через банкову кредитну картку, чеком або готівкою. Оплату за викладачів та опікунів треба виплатити чеком на Союзівку – „Таборова оплата“. Наша оплата підвищена з огляду на вищі забезпеченні кошти.

Під гігієнічним оглядом, всі необхідні медичні довідки і листи-дозволу мусять бути доставлені не пізніше, як три тижні перед початком табору, інакше дитина стратить місце в таборі. Не дозволяється жодних винятків!

Від Одеси до Львова Ваші близькі можуть покладатися на Вас, бо Ви покладаєтеся на Вестерн Юніон®.

Переказ:	коштує лише:
\$100	\$15
\$200	\$22
\$400	\$34

Коли Ви переказуєте гроші, то хочете, щоб вони дійшли швидко і надійно, щоб ні Ваші близькі, ні Ви самі цим не турбувалися. Ми, в компанії Вестерн Юніон, переказуємо гроші вже понад 128 років і нам довіряють мільйони людей по всьому світі. У нас Ви навіть можете переказати гроші телефоном, використавши кредитну картку. Переслані гроші дійдуть через 15 хвилин до будь-якої із наших 1412 філій в Україні або якої небудь із 95000 по цілому світі. Від Лос-Анджелесу до Нью-Йорку, від Чикаго до Монtréalю – Ви можете покладатися на Вестерн Юніон.

Вестерн Юніон – це майже те саме, що Ви особисто вручаєте гроші.

1-800-799-6882

**Ми говоримо
українською мовою**

www.westernunion.com

WESTERN UNION | MONEY TRANSFER

Найшвидший спосіб переказати гроші по всьому світуSM

UZBEKISTAN Airways

спільно із **AIR UKRAINE**
ЄДИНИЙ
ПРЯМИЙ РЕЙС
Нью-Йорк – Київ – Ташкент

з літака ім. Дж. Кеннеді
у неділі і п'ятниці
на комфортабельному літаку
„Боїнг-767-300“

15 ГОДИН ЛЕТУ І ВИ У ТАШКЕНТІ!

далі просто в Делі (стикувальний рейс),
Малаязію, Тайланд, Корею, Китай або
в Казахстан, Росію, Об'єднані Арабські
Емірати, Савдійську Арабію

за інформаціями телефонувати:

бюро: (212) 489-3954, 489-3956
факс: (212) 489-3962
замовлення місць: (212) 245-1005
відсилання вантажів
Air Ukraine Cargo: (718) 376-1023
факс: (718) 376-1073
Transatlantic: (800) 820-2861
факс: (718) 224-0251

**SLAVE OR FORCED LABOURER
UNDER THE NAZI REGIME?**
OTHER VICTIM OF NAZI INJUSTICE? HEIR OF THE VICTIM?

**You may be entitled to compensation
from a new German Fund**

Please see our web site for the office nearest you:
<http://www.compensation-for-forced-labour.org/>

German
Forced Labour
Compensation Programme

IOM claim forms must be
submitted by 11 august 2001

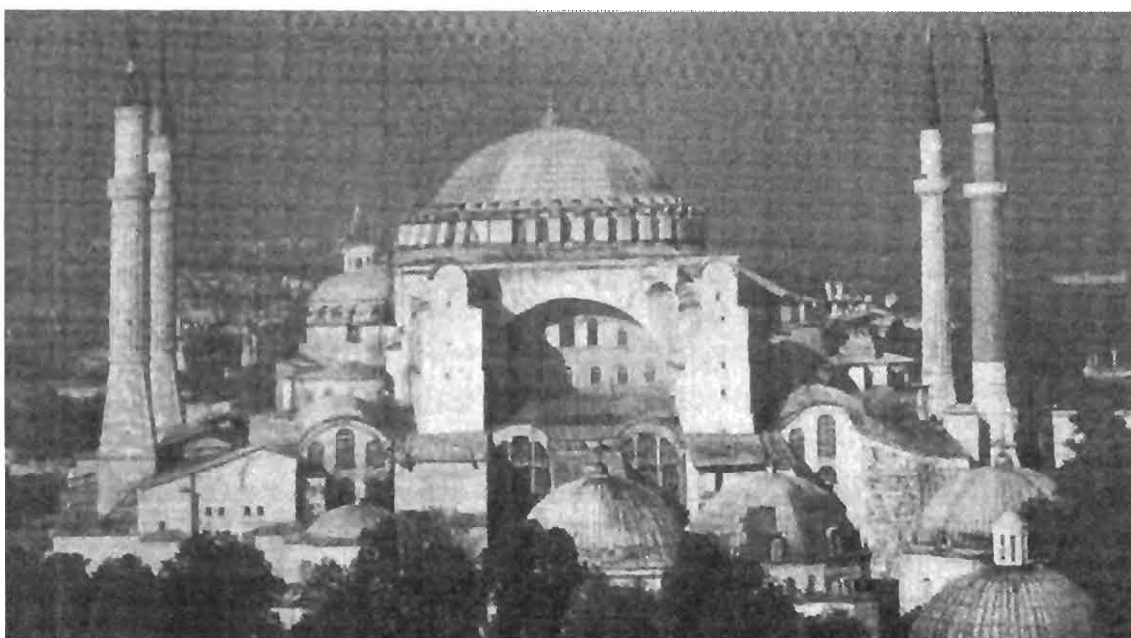
IOM will handle
your claim free of charge

SCOPE **scope travel inc**
1605 Springfield Ave., Maplewood NJ 07040

Слідами Роксоляни

A comprehensive tour of Turkey with emphasis on Culture, Art and Archeology
September 28 - October 16, 2001

Tour hosts: Omelan Helbig and Volodymyr "Xina" Sharko

Discover the best of Western Turkey from the ancient Hittite sites to the classic Greek and Roman treasures of legendary Troy, Ephesus, Sardis, Pargamum, Perge, Aspendos, Aphrodisias to the natural beauty and restful beaches of Antalya, Pamukkale and Cappadocia to the somber beauty of Gallipoli to Turkey's cultural capital, Istanbul.

Omelan

Xina

Prepay this trip for a friend or relatives from UKRAINE

You may prepay this trip for a friend or relative from Ukraine. They will fly from Kyiv to Istanbul and meet you at Istanbul Airport on Sept. 29th. Return to Kyiv Oct. 16th. Total cost with visa is \$1950 tw. Single supplement \$650 addl.

NOTE : ALL SCOPE TOURS to UKRAINE for June, July and August are SOLD OUT ! Waitlist only.

Call today for "Слідами Роксоляни" 4 page brochure and September Ukraine departures.

800 242 7267 973 378 899 e:mail info@scopetravel.com web: www.scopetravel.com

Pekao Trading Corporation

Переказ доларів

Дешево, Швидко, Надійно

Київ

Львів

Полтава

Україна

Луганськ

Чернівці

Запоріжжя

Одеса

*Пересилаємо
долари до Києва,
Львова, Харкова,
Одеси та сотень
інших міст
України*

*Наші розцінки
знижено на 50%:*

до \$100 - \$7.50

від \$100 до \$300 - \$12.50

від \$300 до \$500 - \$17.50

від \$500 до \$1000 - \$25.00

Established in 1948

*Щоб знайти найближчого
уповноваженого представника
телефонуйте:*

NY (212) 684-5320

IL (773) 775-0400

CA (323) 932-0702

PEKAO Trading is licensed and regulated Money Transmitter by Banking Departments of:
CA, CT, FL, IL, MD, NJ, NY, OH, PA, TX & WI

РЕКЛАМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

ROCHESTER UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION

Your Best Place to Save and Borrow

JOIN US
HIGH INTEREST SAVINGS
LOW INTEREST LOANS/MORTGAGES
SHARE DRAFT/FREE CHECKING
VISA CREDIT CARD
CHECK CARD/ATM CARD
CD's and IRA's

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА СПІЛКА

824 Ridge Rd. East Rochester NY 14621
(716) 544-9518 • Fax (716) 338-2980
Toll Free (877) 968-7828 • www.rufcu.org

• ПРАЦЯ •

Лікар з України, 43 роки, шукає працю по догляду за старшими чи хворими людьми. Має досвід, рекомендації, володіє англійською мовою.

Тел.: (973) 316-9168

• ЗНАЙОМСТВА •

Українець, 39 р., 6'2" росту і 225 lb ваги, познайомиться з українкою, яка хотіла б жити на модерній фермі в центральній частині штату Нью-Йорк. Damadale Farm, P.O. Box 376 Cassville, NY 13318.

Тел.: (315) 839-6026
E-mail: mayisa@aol.com

Пошукую людей до праці в готелях.

Тел.: (919) 562-8294
(919) 414-2292

Українка 47 років, бажає познайомитися з добрим і чесним чоловіком для створення родини.

Тел.: (718) 234-1093

Українка, 32 р., учителька шукає працю по догляду за особами похилого віку. Знає побутову англійську мову.

Тел.: (973) 344-2869

Маю сиву голову, умілі руки і добре серце. Якщо українець поважного віку потребує доброї господині, цікавого співрозмовника, колегу для прогулянок чи чуйного опікуна – прошу потелефонувати:

(248) 545-6874, Олександра

• РІЗНЕ •

Пошукую інтелігентну жінку до товариства і легкої помочі зі замешканням або без. Мусить провадити авто і любити звірят.

Тел.: (973) 471-2275

Пошукую українську родину, яка може прийняти 15-річну дівчинку з України для вивчення англійської мови хоч би на 1 рік.

Тел.: (610) 252-4799 або (631) 288-9241

• ДО ВИНАЙМУ •

Дві кімнати з кухнею і лазничка в новій хаті у Глен Спей (Оселя „Верховина“). Близько церкви. Побажані люди старшого віку. Просимо залишити вістку на машині.

Тел. (516) 741-6347

**ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК
РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ –
ВИБЕРІТЬ „СВОБОДУ“!**

**НАЙСТАРШИЙ І НАЙБІЛЬШ
ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ
ЧАСОПИС В ДІАСПОРІ**

Передплата на рік лише 25 дол.

**ПАЧКИ В
УКРАЇНУ**

В наших крамницях можна придбати авіаквитки в Україну та з України, зробити візи до України. До вибору 99 візців хусток! Телефонні картки: 60 хв. розмови із Україною за \$10.

NEWARK, NJ 698 Sanford Ave. Tel. 973-373-8783 888-339-4776
CLIFTON, NJ 565 Clifton Ave. Tel. 973-916-1543
PHILADELPHIA 1801 Cottman Ave. Tel. 215-728-6040

*для кращого
завтра
ощаджуйте
нині*

в найстаршій та найбільшій
українській кредитовій кооперативі в світі

САМОПОМІЧ - НЬО ЙОРК

- * ощадністеві конта
- * термінові сертифікати
- * індивідуальні пенсійні конта
- * чекові конта
- * АТМ Картки
- * прями вклади

**Вища
дивіденда,
зараховувана
денно**

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

*A full service financial institution serving the Ukrainian-American
community for over 49 years!*

Main Office: 108 Second Avenue New York, NY 10003
Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

Branches:

23 Main Street Kerhonkson, NY 12446 Tel: 914 626-2938 Fax: 914 626-8636
226 Uniondale Ave. Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393 Fax: 516 565-2097
32-01 31 Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506 Fax: 718 626-0458

Outside NYC call toll free: 1-888-SELFREL

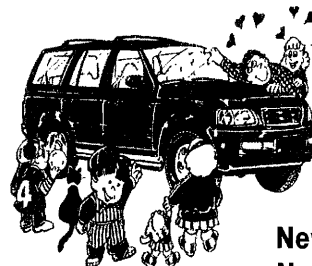
Visit our website: www.selfreliancenyc.org E-mail: SRNYFCU@aol.com

UKRAINIAN SELFRELIANCE FEDERAL CREDIT UNION, PHILADELPHIA, PA.

Serving and Supporting the Ukrainian Community Since 1952

WE WANT TO GIVE YOU A SECOND CHANCE!

If you purchased a new car
within the last 12 months,
you can re-finance with us at our

LOW New Car Rates:

New Car (0% down, 3 yr. term) 7.350%
New Car (0% down, up to 5 yr. term) 7.450%
New Car (0% down, up to 6 yr. term) 7.650%

All savings insured by the National Credit Union Administration, a federal

MAIN OFFICE:

1729 Cottman Ave.
Philadelphia, PA 19111
Tel.: (215) 725-4430
Fax: (215) 725-0831

24th Street Branch:

2307 Brown St.
Philadelphia, PA 19130
Tel.: (215) 232-3993

Ukrainian Center Branch:

910 Henrietta Ave.
Huntingdon VL, PA 19006
Tel.: (215) 379-0400
Fax: (215) 379-2757

Toll free: 1-888-POLTAVA

Міст - це завжди надійно!

Найбільша в світі українська висилкова фірма
по висилці грошей та пачок в Україну,
країни СНД та Європи

**ОТРИМАЙТЕ
ДЛЯ СЕБЕ
ДОДАТКОВО**

ТИЖНЕВО

\$100

Візьміть участь в новій
виграшній грошовій лотереї
корпорації **MIST**

Грошові перекази
в Україну
та по цілому світі
за декілька хвилин.

МІСЯЧНО

\$1000

Доставляємо гроші
безпосередньо
до рук адресата

Висилаючи гроші з нами, Ви користуєтеся з найкращих цін за найнадійніший сервіс і автоматично приймаєте участь в **новій виграшній грошовій лотереї** корпорації **MIST**.
Лотерея проводиться кожного понеділка за минулий тиждень та в перших числах місяця за минулий місяць. Деталі питайте у агентів корпорації **MIST**.

Корпорація MIST -

вибір тих, хто добре рахує свої гроші!

ТАКОЖ ВИСИЛАЄМО

ПАЧКИ

харчові набори,
кур'єрські послуги,
комерційні вантажі
та інше

Завжди гарантуємо
найшвидшу та
найнадійнішу
доставу

Контейнери відправляємо щоденно, забираємо пачки з дому

Для кращої обслуги маємо понад 350 агентів у Північній Америці

За агентом у вашій місцевості дзвоніть безкоштовно **1-800-361-7345**

РЕГІОНАЛЬНІ ПРЕДСТАВНИКИ:

MEEST Corporation Inc.
97 Six Point Road
Toronto, ON M8Z 2X3
Tel.: (416) 236-2032
1 (800) 361-7345

MEEST-AMERICA
609 Commerce Rd.
Linden NJ 07036
Tel (908) 474-1100
1 (800) 288-9949

MEEST KARPATY
2236 W. Chicago Ave.
Chicago, IL 60622
Tel.: (773) 489-9225
1 (800) 527-7289

MEEST-CALIFORNIA
500 E. Harvard Str.
Glendale, CA 91205
Tel.: (818) 547-4910
1 (800) 617-2545

MEEST-ALBERTA
10834 97 Street,
Edmonton, AB T5H 2M
Tel (908) 424-177
1 (800) 288-9949

11-го червня 2001 р.
минає двадцять років
від передчасного відходу у Вічність
відданого лікаря і любителя мистецтва

бл. п.

д-ра МИКОЛИ КУЗЬМОВИЧА

Прошу тих, хто Його ще пам'ятає
згадати Його молитвою і добрим словом.

Дружина ОЛЬГА з родиною

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖБИ

будуть відправлені

в УКЦеркві св. Родини у Бабилоні

в УКЦеркві св. Юра у Львові

УПРАВА Т-ВА УКРАЇНСЬКИХ СЕНЬОРИВ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Ділимося сумною вісткою
з членами Т-ва та українською громадою,
що 10 травня 2001 р., упокоївся в Бозі

бл. п.
проф., інж.

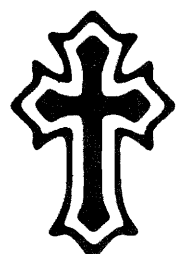
ВОЛОДИМИР ВИННИЦЬКИЙ

член-основник і довголітній голова Т-ва

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ, ПАНАХИДА і СЛУЖБА БОЖА були відслужені 17 травня 2001р. в церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії. Тіло Покійного спочило на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Вічна Йому пам'ять!

Складаємо глибокі співчуття дочці п. МАРТІ МОРАЧЕВСЬКІЙ,
синові п. ІГОРЕВІ ВИННИЦЬКОМУ та їхнім родинам.

Ділимося сумною вісткою з родиною, близькими і знайомими,
що у четвер, 3 травня 2001 р. ненадіжно (в наслідок випадку)
відійшла у вічність на 58 році життя
ДРУЖИНА, МАМА, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

НІНА ДОНЕЦЬ-МАРК

нар. 2 січня 1943 р. у місті Прилуки, Україна.

ПАНАХИДА відбулася 9 травня у похоронному заведенні Насевичів у Філядельфії.

Заупокійна СЛУЖБА БОЖА – в УКЦеркві Благовіщення ПДМ у Мелровз Парку, Філядельфія, а тлінні останки Покійної поховано на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишилися у глибокому смутку:

чоловік	– д-р АНДРІЙ
дочки	– НІНА КАРДИЛО і чоловік МАТВІЙ (МАТ'Ю)
	– АНДРЕЯ ФАВСТІНІ і чоловік ЛЕВ
сестри	– МАРІЯ НАНАШКО і чоловік ВОЛОДИМИР
	– ВІРА ТОДОРІВ і чоловік БОГДАН
племінниці	– ІРИНА ЛАБЕНСЬКА
	– ЛІЛЯ КОЗІЦЬКА і чоловік д-р ПЕТРО
	– НІНА ВОСКОБІЙНИК і чоловік ЮРКО
	– ДАНА РЕЙТАРОВСЬКА і чоловік АЛЕКСАНДР
тета	– ОЛЕКСАНДРА ЯЦКЕВИЧ з родиною
ближча і дальша родина	в Америці і Україні.

Вічна їй пам'ять!

РОДИНА

У пам'ять Марти Гузар-Василькевич

3-го березня 2001 року відійшла у вічність після важкої недуги бл. п. Марта Василькевич, уроджена Гузар. Марту поважали і любили друзі та знайомі. Своєю спокійною і погідною вдачею з'єднувала всіх, а до гурту її знайомих можна зачислити ледь не всю українську громаду метрополітального Дітройту, бо подружжя Василькевичів Марта і Зенон були активні в церковній і громадській праці довгі роки.

Марта Гузар-Василькевич народилася у Львові 1927 року в релігійній і патріотичній родині інж. Ярослава і Ростислави Гузарів. З родинного дому вона винесла тривкі вартості, що давали напрям її життю: обов'язковість, відповідальність і витривалість, а найперше – любов до Бога і батьківщини. У Львові вона закінчила початкову школу та поступила в середню торговельну школу. У 1944 році сім'я Гузарів, рятуючись від червоних займанців, покинула рідні землі. На першому етапі еміграції родина опинилася в Зальцбургу, Австрія, де Марта закінчила середню освіту і активно працювала в Пласті. Згодом сім'я Гузарів переїхала до США і поселилася в Нью-Йорку.

В 1950 році Марта одружилася зі Зеноном Василькевичем. Скоро після народження їх першої доні Марії подружжя переїхало жити до Дітройту. Тут народилися їхні сини Петро, Павло і Роман. Марта дбайливо піклувалася своїми дітьми, виховуючи їх в релігійному українському дусі. Як тільки діти пішли до школи, Марта стала активною в клубі матерів, що фінансово допомагав школі, влаштовуючи різні приходові імпрези. Згодом вступила до СУА та стала членкою 76-го Відділу. У відділі Марта кількакратно займала пост голови, касира та інші позиції в управі. Свої функції завжди виконувала дуже дбайливо. Була теж членом Пластприяту і гуртка жінок, які дбають про священнічі ризи, престіл та прибрання церкви. Як членка Патріархального товариства в Мишигені 10 років виконувала обов'язки касира УПСО (Українське патріархальне світове об'єднання). 22 роки провадила бібліотеку в школі при церкві Непорочного Зачаття, де в різних періодах була теж учителькою.

Останніми роками важка і невиліковальна недуга – склеродерма, не дозволяла Марті далі виконувати громадську працю. Все ж таки доки дозволяли їй сили, була активною в своєму відділі СУА.

Важка хвороба не дозволила Марті взяти участь у торжествах у Римі, коли її рідному братові Патріархові Любомирові Гузарові було надано звання Кардинала. Поїхали туди тільки її діти з родинами. Урядові справи Церкви вимагали

негайного полагодження, і Владика Любомир не зміг зразу після святкувань у Римі приїхати відвідати сестру. О д н а к , Марта з тим самим для неї спокоєм і завзяттям

заявила, що вона бажає дочекатися благословення від свого брата. І Господь вволив її волю, бо за декілька годин після його приїзду і уділення благословення, Марта покинула цей світ назавжди.

Панахиди за упокій душі бл. п. Марти були відслужені в неділю, 6 березня, для родини, а в понеділок відбулася загальна Панахида, що її відправляли Владика Любомир, о. ігумен Роберто Лукавий, о. Роман Гикавий. Після Панахиди зворушливі слова прощання виголосив Патріарх Любомир, який пригадав всім, що смерть – це тільки перехід з одного життя вдруге – досконаліше. Від УПСО прощав покійну інж. Василь Колодчин, від 76-го Відділу СУА – голова Стефанія Оглабляк і від Окружної Управи СУА – голова мгр. Наталія Гевко.

Похорон відбувся 7 березня з церкви Непорочного Зачаття, у відправах брали участь Патріарх Любомир, о. ігумен Р. Лукавий, о. Р. Гикавий. Бл. п. Марту поховано на цвинтарі Оливна Гора, де спочивають її батьки.

На поминках, що відбулися в залі парафіяльного осередку св. Йосафата, прощальні слова сказали мгр. Рома Дигдало від приятелів і знайомих, товаришів і кузинка Реня Ставнича з Вашингтону та приятелька дитинства Оля Чмола з Баффало, а від Товариства сеньорів поетеса Марія Гриньків. На закінчення від родини склали подяку Марія Василькевич-Рипан, дочка, і Зенон Василькевич, чоловік. Поминками провів інж. Василь Колодчин.

Закінчуючи, залишається ще сказати, що з відходом Марти, дітройтська українська громада зазнала великої втрати. Переповнена простора заля похоронного заведення і вщерть виповнена церква на похоронних відправах свідчили тільки про те, як високо цінила і шанувала дітройтська громада покійну Марту, котра була всім нам прикладом вірної жінки-громадянки, дружини і матері, а пам'ять про неї залишиться в нас назавжди.

Рома Дигдало

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 27 травня 2001 р.
упокоївся в Бозі

бл. п.

СТЕФАН КОВАЛИШИН

нар. в с. Переволочна пов. Золочів

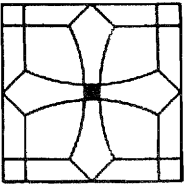
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 31 травня в церкві св. Михаїла у Філядельфії і на цвинтарі у Факс Чейсі, Па.

Залишені в смутку:

дружина	– МАРІЯ
доньки	– ЛЮБА з чоловіком РОМАНОМ з дітьми і внуками
	– НАТАЛІЯ з чоловіком МАРКОМ і дітьми
брат	– ПЕТРО з родиною в Запоріжжі

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів родина просить складати датки
на ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ,
Children of Chernobyl Relief Fund
272 Old Short Hills Road, Short Hills, NJ 07078

Ділимося болючою вісткою з Приятелями і Знайомими,
що 25 травня 2001 р. упокоївся у Річфільді, Огайо
наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДО і БРАТ

бл. п.

ЗОРЯН І. ГОРОДИСЬКИЙ

інж. архітект

нар. 24 лютого 1937 р. у Львові

У глибокому смутку:

дружина – ДАРІЯ

сини – АНДРІЙ з дружиною МОТРЕЮ і донечкою ЛЯРИСОЮ

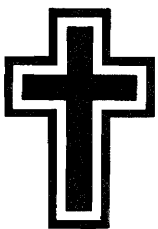
– РОМАН

– ПЕТРО

сестра – ЛЮБА КОЗБУР з мужем НЕСТОРМ і дітьми з родинами
та родини ГОРОДИСЬКИХ, ЛОМАГІВ і ЩАДИЛО (Борислав, Україна)

Замість квітів родина просить пожертви на фонд будови

Української Греко-Католицької Катедри в Києві або The American Heart Association

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що
в понеділок, 28 травня 2001 р. в Нью-Йорку, відійшла у
вічність на 87 році життя наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ПЕЛАГІЯ ГІРНЯК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 31 травня 2001 р. в укра-
їнській католицькій церкві св. Юра в Нью-Йорку і на цвинтарі св. Андрія
Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

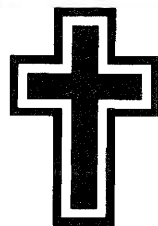
Залишила в глибокому смутку:

сина – ТАРАСА

внучку – ТАЛЮ

та дальшу родину в Америці і в Україні.

Вічна їй пам'ять!

ПРЕЗИДІЯ СЕРЕДОВИЩА
УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ УГВР

зі сумом повідомляє прихильників, що в Торонто,
28 травня 2001 р. відійшов у вічність на 96 році життя

бл. п.

ІНЖ. АНТІН ІВАХНЮК

довголітній член ОУН і Середовища УГВР, колишній голова
української громади в Загребі, заслужений громадський
і політичний діяч, почесний член Об'єднання колишніх
воїнів УПА в Америці і Канаді.

Рідним, друзям та членам середовища
висловлюємо найщиріші співчуття.

УПРАВА ВИДАВНИЦТВА „ЛІТОПІСУ УПА“ В КАНАДІ
та
УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ КОЛ. ВОЯКІВ УПА США і КАНАДИ

У глибокому смутку ділимося сумною вісткою із своїм
членством та українською громадою, що в Торонто (Канада)
27 травня 2001 р., на 96-му році життя відійшов у вічність

бл. п.

АНТІН ІВАХНЮК

довголітній співпрацівник в „Літописі УПА“ та
Почесний член Об'єднання кол. Вояків УПА США і Канади.

Вічна йому пам'ять!

ПОДЯКА

В ПАМ'ЯТЬ померлої

бл. п.

МАРІЇ ПАВЛЮК-СТАСЮК

Прощальне слово над її могилою в часі похорону 14 квітня 2001 р.

Всечесний Отче, дорога Родино, дорогі Приятелі та Знайомі, жалібна громадо! В
дорогу до вічності відправили ми дорогу для нас усіх Людину.

Сумно звучали похоронні співи, а в серцях найближчої рідні ще довго дзвенітиме
печаль серця й жаль за Померлою, бо була вона вірною подругою, найкращою
матір'ю, добрячою бабусею та пра-бабусею, тіткою та шляхетною людиною так для
своїх рідних, як і приятелів та знайомих людей, а все і всюди виявляла щиру нашу
українську гостинність. Хоч і не грали дзвони, як колись на рідних землях в часі по-
хоронів, але легіт весняного вітру співає сумну пісню довічного розлучення. „По-
кинь життя, Покинь життя“ – писав наш поет та письменник Богдан Лепкий. І дійсно,
так дорога для нас усіх Людина покинула життя, в якому зазнала радості родинного
життя, а відтак труднощі воєнного часу, еміграції, а останньо знедолена довгою
хворобою та старістю прожила в домі для літніх людей. В серцях тих людей, що її
знали, вона залишила світлий спомин про себе, як вірного та люблячого члена сво-
єї рідні, цінного члена нашої громади, що ясніла любов'ю до свого народу, своєї
Церкви та вірністю нашим національним ідеалам.

Вона відійшла до свого Творця, а зараз прощається з Вами усіма та дякує за до-
бро, яке Ви їй вчинили на протязі її майже 99-літнього життя. Перед нею відкрива-
ється вічність, яку оспівав наш визначний поет Остап Тарнавський, словами:

„Життя тут квіт, що впаде в забуття,
Лиш смерть початок вічного буття!“.

Ми прощаємось з дорогою Помершою алегорною піснею про журавлів, що леті-
ли з рідного краю в незнане, щоб ніколи не повернутись у рідні пороги.

Вічна їй пам'ять!

Слова подяки:

Ми вдячні всім рідним та приятелям, що згідно з бажанням Померлої зложили
пожертви на Дітей-Сиріт в Україні та інші добродійні цілі, користаючи з чемности
Управи 43 Відділу Союзу Українок, зложили:

НА ДІТЕЙ-СИРІТ В УКРАЇНІ:

по	1,000 дол.	Марія Павлюк-Стасюк із залишених ошадностей, Анізія і Євген Гілі;
	250	Христя й Андрій Тершаківці;
по	100	Аніта Павлюк, Моніка й Томас Гаттенштайн, Ярослав і Богдана Гелети, Любомир і Надя Бабяки;
по	50	Зиновій і Володимира Гілі, Ігор Гіль, Володимир і Ніна Бандери, Михайло Ковальчук;
	25	Олександр і Ірена Михалюки.

НА ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ СИРОТАМ, голова Марія Йовик:

360 дол. зложила Володимира Мацюрак.

НА ЦЕРКВУ ПРЕСВЯТОЇ ТРИЦІ В СІЛВЕР СПРІНГ, МД. зложили:

по 50 дол. Іван і Уляна Сосі та Василь Надрага.

НА ФОНД ЖЕРТВАМ ЧОРНОБИЛЯ:

25 дол. Марія Кузів.

Рівнож висловлюємо вдячність Шановним членкиням 17 Відділу Союзу Украї-
нок, членом якого була померла Марія Павлюк-Стасюк у Маямі, що зложили на Ді-
тей-Сиріт в Україні суму 125 дол.

Особливо дякуємо слідувачим жертводавцям на поминальні Богослуження в на-
міренні Померлої:

М. і А. Бойцунам, д-р Юрієві і Стефанії Бережницьким, Я. і Б. Гелетам, К. і Т. Бе-
ням, З. і В. Гілям, І. Гіль, Наді Бігун.

Ми вдячні Всч. о. Василеві Бутері за молитовні похоронні відправи та прощальне
слово.

Ми вдячні рівнож М. Бойцунові за уможливлення відвідин місцевим душпасти-
рем хворої в лікарні та уділення Святих Тайн.

Не менш вдячні ми мед-сестрі Галині Камінській, за особливу опіку над хворою
в часі її довгої немочі.

Дякуємо рівнож похоронній фірмі Кошек і Портер з Трентону за сумлінне пере-
ведення похоронних обрядів.

Ми не в силі належно висловити нашу подяку всім учасникам похорону, листівні
та телефонні вислови співчуття та пожертви на благородні цілі в сумі: 3,485 дол.

Хай Господь обдарить Вас своєю ласкою
за вияви пошани до Дорогої Особи.

Вічна їй пам'ять!

АНІЗІЯ ГІЛЬ з ріднею

В 40-ий ДЕНЬ ПІСЛЯ СМЕРТИ ПОМЕРЛОЇ
були відслужені заупокійні

СЛУЖБИ БОЖІ

в слідувачих церквах-парафіях:

Мелровз Парк, – Всеч. о.-Шамбеляном Яковом Мельником;
Трентон, Н. Дж. – Всеч. о. Василем Путерою;
Силвер Спрінг, Мд. – Всеч. о. Тарасом Лончиною.

З великим смутком повідомляємо рідних і знайомих, що
23 травня 2001 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА

СВ. П.

ОЛЕНА ФОРОСТИНА з дому АНДРУЩАК

ПАНАХИДА ВІДБУЛАСЯ в п'ятницю, 25 травня 2001 р., о год. 7-й веч. в Bay Ridge Funeral Home, 7614 4th Ave, Brooklyn, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – в суботу, 26 травня в церкві св. Миколая, 19 St., Brooklyn, NY, о год. 9:30 ранку, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишились в глибокому смутку:

син – РОМАН
племінниця – ДЖОАНА ЯЦКОВСЬКА зі синами
швагерка – ЛІДІЯ БАРАНСЬКА
близькі – БОРИС і ЛІДІЯ КРИНИЦЬКІ з родиною
– ХРИСТІЯ і ОЛЕГ САМІЙЛЕНКО з родиною
– ЛЮБОМИР БАРАНСЬКИЙ з родиною
Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що у четвер, 24 травня 2001 р.
відійшла у вічність на 77-му році життя наша
найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА

бл. п.

СТЕФАНІЯ МАРИЛІВ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 29 травня 2001 р. в українській католицькій церкві св. Володимира у Флінт, Миш., а відтак на цвинтарі Crestwood, Flint, MI.

У глибокому смутку залишені:

син – СТЕФАН з дружиною ДЖЕННІ
доньки – ЛЕСЯ ЗАНЕР
– ХРИСТИНА РУДНИЦЬКА з чоловіком ТАРАСОМ
внуки – АНДРІЙ, МИКОЛА, СТЕФАНІЯ
– МАРКІАН
брат – ВОЛОДИМИР в Україні з родиною
сестра – ГАНЯ в Україні з родиною

Вічна їй пам'ять!

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 8 листопада 2000 р. відійшла у вічність дорога і незабутня ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ІВАННА СОЛТИС

Насамперед складаю щирю подяку о. Максимові Кобаснюкові за відправи Панахид в похоронному заведенні, в церкві св. Володимира в Гемпстеді, Н.Й. і на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж. Дякую також о. Іванові Кашакові, капелянові Пласту за його співучасть з о. М. Кобаснюком у відправі Панахиди в похоронному заведенні.

Висловлюю глибоку подяку паням – Л. Закревській, Х. Подолук, М. Олинець та О. Гасцькій за зворушливі прощальні слова від головної управи СУА, 103 Відділу Союзу Українок Америки, церковного хору і хору „Думка“.

Щире спасибі членам хору „Думка“ за чисельну їх участь і відспівання Панахид під диригентурою маестра В. Гречинського в похоронному заведенні, а опісля на цвинтарі.

Сердечно дякую за усні і писемні вислови співчуття. Всі вони були прийняті мною з глибокою вдячністю.

Вельми вдячний я всім приятелям і знайомим, що своєю чисельною участю у похоронних відправах і на тризні вшанували і звеличили пам'ять Покійної.

Дякую рівнож другові Миколі Курчаків, курінному Куреня УПС ім. Григора Орлика, та хоріві „Думка“ за розміщення клепсидр у „Свободі“.

В сороковий день після смерті були замовлені і відправлені Святі Літургії в Лондоні (Англія), Бучачі (Україна), Рочестері, Вашингтоні, Нью-Джерзі і Гемпстеді за що складаю подяку паням – Р. Дональд, О. Погорецькій, Н. Мандзій та О. Гасцькій. Вдячний я теж братовій моєй дружини Вірі Погорецькій за її допомогу в підготуванні поминок в Гемпстеді в той же день.

В пам'ять Покійної зроблено слідуючі пожертви:

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:

О. Белендюк (внучка), А. і Л. Белендюк, д-ри А. і А. Данилюк, О. і Т. Сотник, родина Шафранських, Б. і Дж. Стопницькі, Т. і М. Стопницькі, В. Погорецька, Г. і І. Гонзалез, С. Гонзалез, Я. і М. Колистянські, Т. і О. Пищимухи, М. і Л. Белендюк, хор церкви св. Володимира, Школа українознавства – Гемпстед, Н.Й., Школа англійської мови для „4-ої хвилі“, Український Інститут Америки, Пласт – станиця Гемпстед, John Fuller, G. & P. Snyder, Smithwick Law Firm, Uniondale Teachers Association.

ЗАМОВИЛИ ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ:

а. В церкві св. Володимира в Гемпстеді, Н.Й. – М. Жеграй, О. Малігловка, О. Мандибур, М. і К. Мицьо, Е. Дячун, М. Петрига, О. Савицька, Н. і О. Кравець, С. і А. Тиханські, М. і М. Ломаги, А. Яблонська, Ю. і Л. Снігур, Я. і М. Палій, родина Слиж, С. Пачіняно, Дж. Матлос, родина Руні.

б. В церкві св. Родини – Вест Айслип, Н.Й. – родина Андрейко, родина Саміло, Пласт – станиця Гемпстед.

в. В церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж. – В. і М. Ільницькі.

г. В неукраїнських церквах – M/M C. Murphy, K. Russack & family, Pushalsky family, G. Drance, M/M Vito Bonacorsa, M/M Bruce Tweitman, P. Wangerin, E. Massmann, Sahaidachny & Strehl family.

НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД В УКРАЇНІ ЧЕРЕЗ 103 ВІДДІЛ СУА:

250 дол.	А. і Л. Белендюк;
100	103-й Відділ СУА;
по 50	Е. Дячун, М. і Л. Белендюк, В. Погорецька, А. і Л. Закревські, А. Тиханська, В. і П. Шпачинські, Н. Клапішак, Г. Оберишин, О. Тарапецька, З. Зарицька, М. Зарицька;
по 25	О. і О. Дацків, О. Гасцька, В. і Ю. Захарії, Д. Оріховська, О. і В. Винник, А. Коліновський;
по 20	В. і М. Ільницькі, О. і К. Данилюк, М. і Л. Мицьо, М. Бродило, М. і М. Бродило, М. і М. Якубовські, Л. Гішта, Х. Леонард;
по 10	В. і О. Ягнич, І. Трояновська, Б. і М. Угрин, М. Курчак, Я. Щербак, Б. Шафранський, О. Мандибур, С. Сагата.

1,290.00 дол.

НА ФОНД „БУЛОЧКИ І МОЛОКО“ ДІТЯМ В УКРАЇНІ ЧЕРЕЗ 103 ВІДДІЛ СУА:

250 дол.	А. і Л. Белендюк;
150	М. Банах;

по 100	родина Ломагів, Ю. і М. Гончаренки, В. Дейчаківська;
по 50	д-р Б. Криницький, Б. і Х. Подолук;
по 30	О. і Н. Канюки, Я. і М. Палій;
по 25	В. і Н. Андрейки, О. і О. Дацків, О. Гасцька, І. Чайковська, д-р М. і Я. Кіцюк, М. і А. Гіряк, В. і Б. Гнатковські, К. і В. Фальковські;
по 20	М. Жеграй, Ф. і М. Кириченко, М. Шмид, С. і М. Коханівські, М. і Л. Мицьо, І. і Л. Гішта, П. і М. Заприлюк, Г. Яремко, М. Данилюк, І. Чума, Е. Литван;
по 15 дол.	У. Вовк, К. Сенюк-Генді;
по 10	родина Шафранських, В. і О. Ягнич, М. Рій, І. і Л. Рій, п. Редько, П. і Н. Демчук;
5	Б. і М. Угрин.

1,375.00 дол.

НА ХАРИТАТИВНУ ПРАЦЮ СУА:

по 100 дол.	хор церкви св. Володимира (Гемпстед, Н.Й.), І. Бадяк, Н. Вальків, Л. Гішта, В. Горинь, Ю. Дранс, Е. Дячун, М. Жеграй, І. Зарудський, Ю. Захарія, Л. Козій, Б. Колистянський, О. Пищимуха, М. Олинець, Г. Чемеринська, В. Шпачинський;
50	Е. і Е. Івашків.

150.00 дол.

НА УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ: – 500.00 дол.

500 дол.	Ю. Солтис.
----------	------------

НА ХОР „ДУМКА“:

по 50 дол.	Ю. і М. Штогрин, О. Гасцька, Н. Гончаренко, Л. Яблонська, Ю. і О. Пастернак, Г. Бабенко;
по 30	М. Банах;
по 25	В. Корнага, А. Калиновський, Б. і Х. Подолук, Ю. Юрків;
20	Б. і Г. Балабан;
по 10	Д. і І. Проляновські, М. і Х. Корнага;
5	О. Лозова.

475.00 дол.

НА „ПЛАСТ В УКРАЇНІ“ – ЗБІРКА КОЛИШНЬОГО ПЛ. ГУРТКА „ГОЛУБ“:

по 50 дол.	Б. і В. Андрушків, д-р В. і Н. Бандера, О. і О. Кузьма, М. і О. Мочула, Ю. і М. Українські, М. і О. Комановські;
по 25	С. Герула, Р. і Н. Канюки, М. Пікас.

375.00 дол.

НА „ГОСПИС СЕРВИС“ У ВЕСТБЕРІ, Н.Й. – 350.00 дол.

350 дол.	Ю. Солтис.
----------	------------

НА ПРОВЕДЕННЯ „ОРЛИКІЯД“ В УКРАЇНІ – ЗБІРКА КУРЕНЯ Г. ОРЛИКА:

100 дол.	д-р В. Федорців;
25	І. Левицька;
по 20	М. Курчак, О. Осередчук;
по 10	Б. Курчак, Т. Паш, З. Стецик, О. Равлюк, М. Цюванник.

215.00 дол.

Разом

4,730.00 дол.

Ще раз складаю щирісердечну подяку всім за вияв пошани для моєї Покійної дружини, як також за молитви, квіти, Служби Божі та датки на добродійні цілі.

ЮРІЙ СОЛТИС

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

зі смутком повідомляє Головний Уряд УНС та все членство,
УНС, що в середу, 23 травня 2001 р. відійшов у вічність
на 78-му році життя після короткої недуги, колишній
довголітній Головний Секретар УНС, який віддано
відпрацював для УНС понад 45 років.

сл. п.

ВОЛОДИМИР Я. СОХАН

7 листопада 1923 – 23 травня 2001

Головний Екзекутивний Комітет і все членство УНС висловлює
щирі співчуття дружині Неонілі, дітям Тарасові Юрієві
та дочці Ромі Гадзевич з мужем Андрієм
та синами Маркіяном та Павлусем,
братом Олегові та Ігореві з їх родинами.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у суботу, 26 травня 2001 р.
Ціла Союзова Родина з великим жалем
прощає відданого Союзовця.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними,
приятелями та знайомими, що з волі Всевишнього
дня 23-го травня 2001 р. відійшов від нас у вічність
наш найдорожчий і незаступимий МУЖ, ТАТО, ДІДО,
БРАТ, ВУЙКО і СВАТ

бл. п.

ВОЛОДИМИР ЯРОСЛАВ СОХАН

нар. 7 листопада 1923 р. в Ходорові, Україна.

ПАНАХИДА відбулася 24-го і 25-го травня 2001 р., о год. 8-й веч.
в McLaughlin Funeral Home.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – 26-го травня, о год. 10-й ранку в
церкві свв. Апостолів Петра і Павла в Джерзі Ситі, Н.Дж., а відтак
на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінгтон, Н. Дж.

Важким горем прибиті:

- дружина – НЕОНІЛЯ
- дочка – РОМА ГАДЗЕВИЧ з чоловіком АНДРІЄМ
- син – ТАРАС
- внуки – МАРКІЯН і ПАВЛУСЬ ГАДЗЕВИЧІ
- брати – ОЛЕГ з дружиною ЛЮБОЮ і дітьми БОГДАНом,
ЗІРКОЮ, ОРЕСТОМ і ВІРОЮ з їхніми родинами
– ІГОР з дружиною ЛІЛЕЮ та дітьми
МАРІЙКОЮ ТИМИЦЬ з чоловіком БОГДАНом
та ОЛЕГОМ з дружиною ОЛЕЮ
- сваха – КАТРЯ ГАДЗЕВИЧ
- та родина в США, Україні і Канаді.

Вічна Йому пам'ять!

Як хтось бажав би вшанувати пам'ять бл. п. Володимира просимо
складати датки на фонд школи улюблених внуків Покійного:
St. John the Baptist Ukrainian Catholic School,
746 Sanford Avenue, Newark, NJ 07106.

ПРЕЗИДІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ
в глибокій жалобі ділиться сумною вісткою з членами
і прихильниками УАКР та ширшим громадянством, що
в середу, 23 травня 2001 р. відійшов у вічність заступник голови
УАКР, довголітній заслужений секретар УНСоюзу,
активний суспільно-громадський діяч

бл. п.

ВОЛОДИМИР СОХАН

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 26 травня 2001 р. в українській ка-
толицькій церкві свв. Петра і Павла в Джерзі Ситі, Н.Дж., а відтак на цвинтарі в
Норт Арлінгтон, Н.Дж.

У глибокому смутку і скорботі залишеній Родині найщиріші
співчуття і вислови глибокого жалю складає

ПРЕЗИДІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

Ділимося сумною вісткою з українською громадою,
що 23 травня 2001 р. відійшов від нас
у вічність член Головної Управи „Самопоміч“
Об'єднання Українців в Америці

бл. п.

ВОЛОДИМИР СОХАН

Дружині Покійного Неонілі, доні Ромі і синові Тарасові Юрієві
та цілій родині складаємо вислови глибокого співчуття.

ДИРЕКЦІЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ „САМОПОМІЧ“ – ОУА

LYTWYN & LYTWYN UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

AIR CONDITIONED

Обслуга ШИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами
на цвинтарі в Бавнд Бруку і
перенесенням Тлінних Останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ
ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

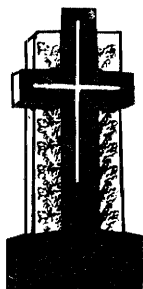
ЛУІС НАЙГРО - директор
Родина ДМИТРИК

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

За мову і зміст посмертних оголошень
і подяк редакція не відповідає

РЕКЛАМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

ХОЧЕТЕ КУПИТИ ХАТУ?
Зверніться до

ВАСИЛЯ КАВАЦЮКА
VASYL KAVATSIUK
SALES REPRESENTATIVE

MORRIS PLAINS
PARSIPPANY OFFICE:
1625 STATE ROUTE 10
MORRIS PLAINS, NJ 07950
OFF: (973) 984-1400, Ext. 3603
EVES: (908) 790-9240
PAGER: (973) 817-1340 • FAX: (973) 984-4075

**Weichert
Realtors**

Ask About Weichert's
One-Stop Shopping Services

ФІРМА ЄВШАН
пропонує касети, компакт диски,
відео, шкільні книжки, комп'ютерні
програми, писанки та різні подарунки.
Замовляйте новий каталог на 2001 рік!
Тел.: 1-800-265-9858

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання,
писанкові прибори, касети, відео-
касети, CD, шкільні книжки, хустки,
кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

ЛОНГІН СТАРУХ
Професійний продавець
забезпечення УНС
LONGIN STARUCH
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
tel.: 800-673-5150 • Fax: 914-626-5831
e-mail: lvstaruch@aol.com

Фірма „КАРПАТИ“
Переробляє хати, пивниці, направляє да-
хи, виконує цементні праці, переробляє лаз-
нички, малює назовні і всередині. Викон-
ує малі і великі роботи (Handy man)
Василь Чолак. Тел.: (718) 937-6821
Beeper (917) 491-6150

**АДВОКАТ
ЯРОСЛАВ
КУЗЕМЧАК**

КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ
В НАСЛІДОК АВАРІЙ

- ✓ на роботі
- ✓ автомобільних
- ✓ в публічних місцях
- ✓ лікарських помилок

Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграти процесу
про відшкодування

А ТАКОЖ:

- ВОДИННЯ під впливом алкоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID
1373 Broad St., Clifton, NJ 07013
(973) 773-9800

ЕМІГРАЦІЙНЕ ПРАВО
ТЕТЯНА Б. ДУРБАК
АДВОКАТ
можливі послуги українською мовою

101 Columbia Street, Albany,
NY 12210
Tel.: (518) 433-0580
Fax (518) 427-1562
e-mail: tdur@capital.net

ФІРМА „МІСТ“

Забираємо посилки
з вашого дому 24 години
Україна – найнижчі ціни!
(973) 460-4302 • 1-888-633-7853

UKRAINIAN SINGLES NEWSLETTER

Serving Ukrainian singles of all ages
throughout the United States and Canada.
For information send a self-addressed
stamped envelope to:
Single Ukrainians
P.O. Box 24733, Phila., Pa. 19111
TEL.: (215) 722-6282

Calls to UKRAINE
22.9¢/min
Any time

Great domestic rates. Great rates to other countries. We
also offer prepaid Calling Cards: calls to Ukraine 12¢/min.
For info call Long Distance POST:
1-800-449-0445
www.ldpost.com

**ФУНДАЦІЯ
УКРАЇНСЬКОГО
ВІЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ**

**ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ
ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!**

**Ukrainian Free University
Foundation, Inc.**
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

МИХАЙЛО П. ГРИЦАК
адвокат

**З КРИМІНАЛЬНИХ І ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ,
ЯК ТАКОЖ КОМП'ЮТЕРСЬКОГО ПРАВА**
Член адвокатської палати в Н. Дж., Н.Й., Конн., Вашингтоні.
316 Lenox Ave., Westfield, NJ 07090
Tel.: (908) 789-1870;

Ремонтна фірма переробляє будинки,
апартаменти, ставить „шідрак“, стіни
пластери, вкладає плитку, міняє ванни і
лазнички, відновлює старі і ставить нові
підлоги і паркет. Робота добросовісна.
Тел.: (718) 366-5025 • (347) 693-4061 Тарас

ECONOMY AIRFARES
FREGATA TRAVEL
Нью-Йорк/Київ – 459 дол. + tax
(round trip)
390 дол. + tax (one way)
Нью-Йорк/Львів – 628 дол. + tax
(round trip)
425 дол. + tax (one way)
Restrictions Apply
250 West 57 Street, #1211
New York, NY 10107
Tel.: 212-541-5707 • Fax: 212-262-3220

Пам'ятайте, як посилати чи літати – то тільки через знану у світі фірму КАРПАТИ!

**Зробіть подарунок
своїм близьким!**

КАРПАТУ

121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario, Canada M6S 2Y4

Tel. (416) 761-9105

1-800-265-7189

Fax (416) 761-1662

e-mail: nsemczys@aol.com

**Плянуєте Вашу подорож –
звертайтеся до нас
за фаховою порадою**

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ

**Швидко, надійно,
конфіденційно
за найнижчими цінами!
протягом 2-7 днів**

Доставляємо до рук адресата в Україну,
країни СНД та Східної Європи американські долари.
На всі замовлення Ви отримаєте поквітовання
від Ваших близьких.

а також пропонуємо:
**ДОСТАВУ ХАРЧОВИХ
ПАЧОК з каталогу**

**ДОСТАВУ ТРАКТОРІВ,
АВТОМОБІЛІВ, ПОБУТОВОЇ
ТЕХНІКИ ТА ЕЛЕКТРОНІКИ**

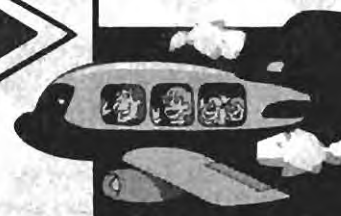
Увага!
Знижені до 50%
ціни на техніку

КАРПАТУ

Телефонуйте до нас,
щоб оформити замовлення
та за детальнішою
інформацією.

**Найкращі ціни
на квитки**

**на всі
авіалінії
світу**

**Запрошення
до Канади та США**

Візи до України, Польщі та Росії

**Медичне забезпечення
для відвідувачів
у Канаді**

**ВІДПОЧИНОК
на відомих курортах**

